

Oznámenie Komisie — Príručka o odovzdávaní odsúdených osôb a trestoch odňatia slobody v Európskej únii

(2019/C 403/02)

OBSAH

	<i>Strana</i>
ZOZNAM SKRATIEK	5
ÚVOD	6
ÚVOD A VŠEOBECNÝ PRÁVNÝ RÁMEC	6
1. Prehľad	6
1.1. Hlavné prvky rámcového rozhodnutia	7
1.1.1. Zaslanie	8
1.1.2. Osvedčenie	8
1.1.3. Rozsudok	8
1.1.4. Trest	8
1.1.5. Štát pôvodu a vykonávajúci štát	9
1.2. Zásada vzájomného uznávania	9
1.3. Právna účinnosť rámcových rozhodnutí EÚ	9
1.4. Článok 267 ZFEÚ: Prejudiciálne konanie	10
ČASŤ I: ZASLANIE ROZSUDKU A OSVEDČENIA	10
2. Požiadavky na zaslanie	10
2.1. Rozsah rámcového rozhodnutia	10
2.1.1. Ratione personae	10
2.1.2. Ratione materiae	10
2.1.3. Ratione temporis	11
2.2. Príslušné orgány	11
2.3. Výber vykonávajúceho štátu	11
2.3.1. Scenáre podľa článku 4 ods. 1	11
2.3.2. Odovzdanie členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije [článok 4 ods. 1 písm. a)]	12
2.3.3. Odovzdanie členskému štátu, do ktorého bude osoba vyhostená [článok 4 ods. 1 písm. b)]	12
2.3.4. Odovzdanie akémukoľvek inému členskému štátu, ktorý s odovzdaním súhlasí [článok 4 ods. 1 písm. c)]	12
2.4. Informovaný súhlas odsúdenej osoby	13
2.5. Súhlas vykonávajúceho štátu	13
2.6. Stanovisko odsúdenej osoby:	14
2.7. Posudzovanie sociálnej rehabilitácie	14
2.7.1. Štát pôvodu sa musí presvedčiť	14
2.7.2. Porada s vykonávajúcim štátom, v prípade potreby	14

2.7.3.	Vymedzenie pojmu sociálna rehabilitácia	15
2.7.4.	Formy vykonania trestu	15
2.8.	Zoznam 32 trestných činov, ktoré sú dôvodom na odovzdanie osoby bez overovania obojstrannej trestnosti	15
2.9.	Zraniteľné skupiny: maloleté osoby a páchatelia s duševnou poruchou a postúpenie opatrení týkajúcich sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti	16
2.10.	Zohľadnenie základných práv štátom pôvodu	16
3.	Konanie na zaslanie	17
3.1.	Subjekty oprávnené začať konanie	17
3.2.	Postup na získanie stanoviska odsúdenej osoby	17
3.3.	Oznámenie pre odsúdenú osobu (článok 6 ods. 4 a tlačivo v prílohe II)	18
3.4.	Dokumenty na odoslanie	18
3.4.1.	Osvedčenie	18
3.4.2.	Rozsudok	19
3.5.	Užitočné doplnujúce informácie od štátu pôvodu	22
3.6.	Zaslanie [odovzdanie]	22
3.7.	Vyžiadanie informácií o ustanoveniach týkajúcich sa predčasného alebo podmieneného prepustenia	22
3.8.	Žiadosť o predbežnú väzbu	23
3.9.	Vzatie osvedčenia späť	23
	ČASŤ II: UZNÁVANIE ROZSUDKU A VÝKON TRESTU	24
4.	Konanie o uznaní	24
4.1.	Časové lehoty pre rozhodnutie o uznaní a prostriedky nápravy proti rozhodnutiu o odovzdaní	24
4.2.	Žiadosť o preklad rozsudku	24
4.3.	Odklad	24
4.4.	Predbežná väzba	25
5.	Rozhodnutie o uznaní rozsudku a výkone trestu	25
5.1.	Všeobecná povinnosť uznať rozsudok a vykonať trest	25
5.2.	Súhlas vykonávajúceho štátu	25
5.3.	Zoznam 32 trestných činov, pri ktorých sa nevykonáva overovanie obojstrannej trestnosti	25
5.4.	Prispôbenie trestu	26
5.5.	Dôvody odmietnutia uznania alebo výkonu	27
5.5.1.	Neúplné alebo nesprávne osvedčenie [článok 9 ods. 1 písm. a)]	27
5.5.2.	Nesúlاد s kritériami na zaslanie [článok 9 ods. 1 písm. b)]	27
5.5.3.	Zásada ne bis in idem [článok 9 ods. 1 písm. c)]	27
5.5.4.	Neexistencia obojstrannej trestnosti [článok 9 ods. 1 písm. d)]	27
5.5.5.	Premlčaný výkon trestu [článok 9 ods. 1 písm. e)]	28
5.5.6.	Imunita podľa právnych predpisov vykonávajúceho štátu [článok 9 ods. 1 písm. f)]	28
5.5.7.	Vek trestnej zodpovednosti [článok 9 ods. 1 písm. g)]	28

5.5.8.	Zvyšok trestu, ktorý sa má ešte vykonať, je príliš krátky [článok 9 ods. 1 písm. h)]	28
5.5.9.	Konanie v neprítomnosti [článok 9 ods. 1 písm. i)]	28
5.5.10.	Trestné stíhanie za trestné činy spáchané pred odovzdaním [článok 9 ods. 1 písm. j)]	29
5.5.11.	Opatrenie týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody [článok 9 ods. 1 písm. k)]	30
5.5.12.	Extraterritorialita [článok 9 ods. 1 písm. l)]	30
5.6.	Čiastočné uznanie a vykonanie	30
6.	Odovzdávanie odsúdených osôb	30
6.1.	Lehoty na fyzické odovzdanie	30
6.2.	Prevoz cez iný členský štát	30
6.3.	Náklady na odovzdanie	31
6.4.	Cestovné doklady	31
7.	Výkon trestu	31
7.1.	Právo, ktorým sa riadi výkon	31
7.2.	Skrátenie trestu	31
7.3.	Predčasné a podmienené prepustenie	31
7.4.	Amnestia, milosť	31
7.5.	Preskúmanie rozsudku	32
7.6.	Právo na vykonanie rozsudku	32
7.7.	Komunikácia a povinnosti v oblasti poskytovania informácií	32
8.	Zásada špeciality	53
	ČASŤ III: RÔZNE USTANOVENIA	33
9.	Komunikácia medzi príslušnými orgánmi v rôznych štádiách konania	33
10.	Vzťah s inými dohodami	34
11.	Vzťahy s inými nástrojmi v oblasti justičnej spolupráce v trestných veciach	34
11.1.	Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV o európskom zatykači	34
11.2.	Iné nástroje	35
11.2.1.	Smernica 2012/29/EÚ o právach obetí	35
11.2.2.	Rámcové rozhodnutie 2008/947/SVV o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na probačné rozhodnutia a alternatívne sankcie	35
	PRÍLOHA I — Rámcové rozhodnutie 2008/909/SVV, neoficiálna konsolidácia	37
	PRÍLOHA II – Osvedčenie k odovzdaniu	52
	PRÍLOHA III – Oznámenie pre odsúdenú osobu	58
	PRÍLOHA IV – Vývojový diagram k rámcovému rozhodnutiu 2008/909/SVV	59
	PRÍLOHA V – Zdroje informácií	60
	PRÍLOHA VI – Zoznam rozsudkov Súdneho dvora týkajúcich sa rámcového rozhodnutia 2008/909/SVV	61
	PRÍLOHA VII – Zoznam rozsudkov Súdneho dvora týkajúcich sa rámcového rozhodnutia 2002/584	62

Zoznam skratiek

Schengenský dohovor	Dohovor, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda z 19. júna 1990
EZ	európsky zatykač
EDEP	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd
ESLP	Európsky súd pre ľudské práva
EJS	Európska justičná sieť pre trestné veci
EuroPris	Európska organizácia väzenských a nápravných služieb
Rámcové rozhodnutie 2002/584	Rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi
Rámcové rozhodnutie	Rámcové rozhodnutie Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii
Rámcové rozhodnutie 2008/947	Rámcové rozhodnutie Rady 2008/947/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky a probačné rozhodnutia na účely dohľadu nad probačnými opatreniami a alternatívnymi sankciami
Rámcové rozhodnutie 2009/299	Rámcové rozhodnutie Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 o zmene a doplnení rámcových rozhodnutí 2002/584/SVV, 2005/214/SVV, 2006/783/SVV, 2008/909/SVV a 2008/947/SVV a o posilnení procesných práv osôb, podpore uplatňovania zásady vzájomného uznávania, pokiaľ ide o rozhodnutia vydané v neprítomnosti dotknutej osoby na konaní
Zmluva o EU	Zmluva o Európskej únii
ZFEÚ	Zmluva o fungovaní Európskej únie
Smernica o právach obetí	Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2012/29/EÚ z 25. októbra 2012, ktorou sa stanovujú minimálne normy v oblasti práv, podpory a ochrany obetí trestných činov a ktorou sa nahrádza rámcové rozhodnutie Rady 2001/220/SVV
Dohovor Rady Európy z roku 1983	Dohovor Rady Európy o odovzdávaní odsúdených osôb z 21. marca 1983
Dodatkový protokol Rady Európy z roku 1997	Dodatkový protokol k Dohovoru Rady Európy o odovzdávaní odsúdených osôb z 18. decembra 1997

Vyhlásenie o vylúčení zodpovednosti:

Táto príručka nemá právne záväzný charakter a ani jej obsah nie je úplný. Nie sú ňou dotknuté existujúce ani budúce právne predpisy Únie. Nie je ňou dotknutý ani záväzný výklad práva Únie, ktorý môže podať Súdny dvor Európskej únie.

ÚVOD

Cieľom tejto príručky je poskytnúť členským štátom a ich určeným príslušným orgánom praktické usmernenie pri uplatňovaní rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 (ďalej len „rámcové rozhodnutie“), zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 o konaniach v neprítomnosti ⁽¹⁾ (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2009/299“). Dátum vykonania rámcového rozhodnutia bol určený na 5. decembra 2011. Pri príprave tejto príručky Komisia prijala názory, ktoré vyjadrili špecialisti na mnohých stretnutiach odborníkov usporiadaných v spolupráci s Európskou organizáciou väzenských a nápravných služieb (ďalej len „EuroPris“), na ktorých sa účastníci navzájom informovali o problémoch a prekážkach pri vykonávaní tohto nástroja a pri realizácii odovzdávania väzňov v praxi ⁽²⁾. Navyše sa uskutočnili konzultácie s odborníkmi prizvanými Komisiou o návrhu dokumentu. Dňa 5. februára 2014 bola zverejnená správa o implementácii rámcového rozhodnutia ⁽³⁾.

Príručka je k dispozícii vo všetkých úradných jazykoch Únie na internetovej adrese: <https://e-justice.europa.eu> a na webovom sídle Európskej justičnej siete (ďalej len: „EJS“) ⁽⁴⁾.

Informácie o vykonávaní tohto rámcového rozhodnutia a vyhlásenia jednotlivých členských štátov sa nachádzajú na webovom sídle EJS ⁽⁵⁾.

Cenným dokumentom, ktorý obsahuje praktické usmernenia, je príručka EuroPris s praktickými návodmi v súvislosti s odovzďávaním odsúdených osôb „Resource Book on the Transfer of Sentenced Persons“ ⁽⁶⁾.

V súlade s článkom 3 rozhodnutia Rady 2002/187/SVV jedným z cieľov Eurojustu je zlepšiť vybavovanie žiadostí o justičnú spoluprácu a vykonávanie rozhodnutí o justičnej spolupráci vrátane žiadostí a rozhodnutí vychádzajúcich z nástrojov, na základe ktorých nadobúda účinok zásada vzájomného uznávania. Eurojust tak môže konať ako sprostredkovateľ a koordinátor v prípadoch odovzdávania väzňov ⁽⁷⁾.

Informácie uvedené v tejto príručke boli aktuálne k 1. júlu 2019.

ÚVOD A VŠEOBECNÝ PRÁVNÝ RÁMEC

1. Prehľad

Právne vzťahy medzi členskými štátmi posilňuje vzájomná dôvera v právne systémy ostatných členských štátov, ktorá umožňuje vykonávajúcemu štátu uznávať rozhodnutia prijaté orgánmi štátu pôvodu, pričom má len obmedzené možnosti namietť proti takémuto uznaniu.

V posledných desaťročiach členské štáty čoraz častejšie odsudzujú občanov z iných členských štátov EÚ a ukladajú im tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody ⁽⁸⁾. Z najnovších dostupných číselných údajov ⁽⁹⁾ vyplýva, že percentuálny podiel občanov z iných členských štátov EÚ z celej väzenskej populácie na členský štát sa pohybuje v rozpätí od 0,3 % (PL a RO) po 39,4 % (LU). Niektorí z nich majú v členskom štáte, v ktorom sú väznení, obvyklý pobyt. Niektoré z týchto osôb s pobytom však môžu byť po dokončení trestu vyhostené.

Pre veľa odsúdených občanov členských štátov EÚ nemusí byť výkon trestu v členskom štáte odsúdenia optimálnym riešením z hľadiska ich sociálnej rehabilitácie.

Rámcovým rozhodnutím sa rozširujú možnosti zaobchádzania s odsúdenou zahraničnou osobou z hľadiska jej odovzdania do iného členského štátu EÚ s cieľom zlepšiť rehabilitáciu tejto osoby.

Rámcové rozhodnutie sa vzťahuje na všetkých občanov Únie a štátnych príslušníkov tretej krajiny nachádzajúcich sa v niektorom členskom štáte EÚ. Na cudzích štátnych príslušníkov, ktorí nemajú miesto pobytu v niektorom členskom štáte EÚ, sa však vzťahujú iné medzinárodné nástroje v oblasti justičnej spolupráce, napríklad Dohovor

⁽¹⁾ Rámcovým rozhodnutím 2009/299 sa zmenilo rámcové rozhodnutie nahradením dôvodu odmietnutia v súvislosti s konaním v neprítomnosti. Tieto ustanovenia sa týkajú situácií, keď bola vykonávajúcemu súdnemu orgánu doručená žiadosť týkajúca sa výkonu trestu odňatia slobody vyplývajúceho z konania vo vydávajúcom členskom štáte, na ktorom sa osoba nezúčastnila. Táto príručka sa týka konsolidovaného znenia rámcového rozhodnutia a osvedčenia, pričom sa v ňom zohľadňujú uvedené zmeny.

⁽²⁾ Pozri www.europis.org.

⁽³⁾ COM(2014) 57 final z 5. februára 2014, s. 5.

⁽⁴⁾ <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/>.

⁽⁵⁾ https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/EJN_Library_StatusOfImpByCat.aspx?l=SK&CategoryId=36.

⁽⁶⁾ <https://www.europis.org/file/europis-resource-book-on-the-transfer-of-sentenced-prisoners-under-eu-framework-decision-909/>

⁽⁷⁾ Článok 2 ods. 2 písm. b) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/1727 zo 14. novembra 2018 o Agentúre Európskej únie pre justičnú spoluprácu v trestných veciach (Eurojust) a o nahradení a zrušení rozhodnutia Rady 2002/187/SVV (Ú. v. EÚ L 295, 21.11.2018, s. 138), ktoré sa uplatňuje od 12. decembra 2019.

⁽⁸⁾ Úrad Organizácie Spojených národov pre drogy a kriminalitu, *Handbook on the International Transfer of Sentenced Persons* (Príručka o medzinárodnom odovzďávaní odsúdených osôb), 2012, s. 1, dostupné na adrese: http://www.unodc.org/documents/justice-and-prison-reform/11-88322_ebook.pdf.

⁽⁹⁾ Pozri *Ročné testné štatistiky Rady Európy, SPACE I – Štatistický prieskum väzenskej populácie za rok 2018*, dostupné na adrese: http://wp.unil.ch/space/files/2019/04/FinalReportSPACEI2018_190402.pdf

Rady Európy o odovzdávaní odsúdených osôb z 21. marca 1983 (ďalej len „dohovor Rady Európy z roku 1983“) a jeho dodatkový protokol z 18. decembra 1997 (ďalej len „dodatkový protokol Rady Európy z roku 1997“) ⁽¹⁰⁾.

Tento dohovor Rady Európy z roku 1983 bol aj prvým riešením uľahčenia cezhraničného odovzdávania v EÚ. Od 5. decembra 2011 však boli dohovor Rady Európy z roku 1983 a jeho dodatkový protokol Rady Európy z roku 1997 v členských štátoch nahradené rámcovým rozhodnutím.

Jednou z významných zmien v rámcovom rozhodnutí v porovnaní s dohovorom Rady Európy z roku 1983 je prechod na povinný systém odovzdávania väzňov v určitých situáciách, pričom sú zároveň možné oveľa širšie možnosti týkajúce sa odovzdávania než v minulosti. Potreba súhlasu obidvoch štátov a dotknutej osoby s každým odovzdaním v skutočnosti viedli k ťažkostiam pri uplatňovaní dohovoru Rady Európy z roku 1983. Na ich prekonanie už členovia schengenského priestoru rozhodli, že dohovor Rady Európy z roku 1983 doplnia pridaním možnosti „núteného odovzdania“. Podľa článkov 67 až 69 Dohovoru z roku 1990, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda (ďalej len „Schengenský dohovor“), nie je potrebný súhlas osoby, ktorá má podstúpiť výkon trestu v krajine štátnej príslušnosti, ak sa táto osoba vyhla nástupu do výkonu trestu alebo ochrannému opatreniu útekom do danej krajiny. Táto novinka v Schengenskom dohovore sa odzrkadľovala v dodatkovom protokole Rady Európy z roku 1997 a v dohovore Rady Európy z roku 1983.

Účelom dohovoru Rady Európy z roku 1983 aj rámcového rozhodnutia bolo v prvom rade uľahčiť sociálnu rehabilitáciu väzňov tým, že sa cudzincom odsúdeným za spáchanie trestného činu poskytne možnosť vykonať svoj trest v inom členskom štáte.

A napokon, rámcové rozhodnutie sa vzťahuje na odovzdávanie väzňov, ktorí pokračujú vo výkone svojich trestov, a preto sa nezaobera vyhostovaním páchatel'ov, ktorí boli prepustení po výkone trestu a na ktorých sa teda nevzťahuje trestné konanie. Rámcové rozhodnutie by sa však malo uplatňovať v súlade s platnými právnymi predpismi Únie vrátane smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov. V článku 28 tejto smernice sa uvádza, že občanov Únie možno vyhostiť z iného členského štátu iba z dôvodu verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti.

1.1. Hlavné prvky rámcového rozhodnutia

Rámcovým rozhodnutím sa určuje, v akých situáciách a akým spôsobom prebieha spolupráca medzi členskými štátmi EÚ, pokiaľ ide o uznávanie rozsudkov a vykonávanie trestov udelených iným členským štátom s cieľom uľahčiť sociálnu rehabilitáciu odsúdených osôb. Cieľom nástroja je posilniť účinnú spoluprácu, na rozdiel od dohovoru Rady Európy z roku 1983, a to uplatňovaním zásady vzájomného uznávania súdnych a mimosúdnych rozhodnutí, čo si vyžaduje, aby členské štáty dôverovali rozhodnutiam súdov v ostatných štátoch. Rámcové rozhodnutie teda využíva odlišný prístup k niektorým hlavným prvkom dohovoru Rady Európy z roku 1983:

- Rámcovým rozhodnutím sa v zásade zavádza povinný súhlas so žiadosťou o odovzdanie v dvoch situáciách. Neexistuje však povinnosť štátu pôvodu zaslať rozsudok na účely jeho uznania a výkonu v inom členskom štáte.
- Odovzdávanie je možné odmietnuť iba na základe obmedzeného počtu dôvodov odmietnutia uznania alebo výkonu.
- Rámcovým rozhodnutím sa znižuje počet situácií, pri ktorých je potrebný súhlas odsúdenej osoby. Ani podľa dodatkového protokolu Rady Európy z roku 1997 už súhlas nebol potrebný v prípade, keď sa žiadalo o odovzdanie do štátu, do ktorého daná osoba utiekla ⁽¹¹⁾, alebo v prípade, ak bolo pre odsúdenú osobu vydané rozhodnutie o vyhostení do dožiadaného štátu ⁽¹²⁾. Okrem týchto dvoch výnimiek sa v rámcovom rozhodnutí stanovuje tretia výnimka pre prípady, keď sa žiada o odovzdanie do členského štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije.

⁽¹⁰⁾ Dohovor Rady Európy z roku 1983 aj jeho dodatkový protokol Rady Európy z roku 1997 sú k dispozícii na adrese: <http://conventions.coe.int/Treaty/en/Treaties/Html/112.htm>

⁽¹¹⁾ Porovnaj článok 2 ods. 3 dodatkového protokolu Rady Európy z roku 1997.

⁽¹²⁾ Porovnaj článok 3 ods. 1 dodatkového protokolu Rady Európy z roku 1997.

- Konvenčné overovanie požiadavky obojstrannej trestnosti ⁽¹³⁾ bolo zrušené v prípade zoznamu 32 trestných činov (ale s výhradou možnosti pre členské štáty, aby ho mohli zachovať) ⁽¹⁴⁾.
- Tento nástroj stanovuje jasný harmonogram postupu.
- Rámcovým rozhodnutím sa zabezpečuje nepretržitý výkon trestov udelených štátom pôvodu s obmedzenými možnosťami prispôsobenia trestu zo strany vykonávajúceho štátu za prísnych podmienok. Štát pôvodu prijíma definitívne rozhodnutie o odovzdaní, keď sa presvedčí o vhodnosti prispôsobenia trestu a foriem vykonania trestu.

1.1.1. Zaslanie

Zaslanie rozsudku a osvedčenia sa môže uskutočniť, ak sa príslušný orgán štátu pôvodu, v prípade potreby po porade s príslušným orgánom vykonávajúceho štátu, presvedčil o tom, že odovzdanie a výkon trestu zo strany vykonávajúceho štátu bude slúžiť na účely uľahčenia sociálnej rehabilitácie odsúdenej osoby (článok 4 ods. 2).

1.1.2. Osvedčenie

Štát pôvodu zašle rozsudok členskému štátu, ktorému môže odovzdať odsúdenú osobu, t. j. vykonávajúcemu štátu (článok 4 ods. 1). V záujme urýchlenia procesu sa k rozsudku priloží štandardné osvedčenie, ktoré bude obsahovať informácie potrebné pre odovzdanie (články 4 a 5, pozri prílohu I k rámcovému rozhodnutiu).

Osvedčenie sa musí vyplniť správne a musí zodpovedať rozsudku. Osvedčenie musí podpísať a správnosť jeho obsahu musí overiť príslušný orgán štátu pôvodu.

Osvedčenia sa prekladajú do úradného jazyka vykonávajúceho štátu alebo, v prípade, ak sa používa viac úradných jazykov, do niektorého z úradných jazykov vykonávajúceho štátu (článok 23 ods. 1). Každý členský štát však môže na Generálnom sekretariáte Rady uložiť vyhlásenie, že bude akceptovať preklad do jedného alebo viacerých úradných jazykov EÚ.

Nevyplnené oddiely osvedčenia alebo chýbajúce detaily vedú k situácii, keď vykonávajúcemu štátu chýbajú dostatočné informácie na prijatie rozhodnutia o odovzdaní a musí si od štátu pôvodu vyžiadať ďalšie informácie, čo spôsobuje omeškanie procesu [pozri článok 9 ods. 1 písm. a)].

Štandardné osvedčenia sú k dispozícii vo všetkých úradných jazykoch EÚ. Vyhlásenia týkajúce sa jazykov, ktoré členské štáty akceptujú, je možné prezerať na webovom sídle EJS ⁽¹⁵⁾.

V rámcovom rozhodnutí sa používajú určité vymedzenia pojmov [podľa článku 1 písm. a) až d)], ktoré si môžu vyžadovať dodatočné vysvetlenie. V týchto odsekoch sa uvádza príslušná terminológia týkajúca sa nástroja.

1.1.3. Rozsudok

„Rozsudok“ je „konečné rozhodnutie alebo súdny príkaz štátu pôvodu, ktorým sa fyzickej osobe ukladá trest“. Podľa rámcového rozhodnutia sa vyžaduje, aby rozsudok alebo súdny príkaz, ktorý sa má zaslať, predstavoval konečné rozhodnutie [článok 1 písm. a)], t. j. aby boli vyčerpané všetky vnútroštátne možnosti na odvolanie proti rozhodnutiu alebo aby uplynuli lehoty na uplatnenie uvedených prostriedkov nápravy ⁽¹⁶⁾.

1.1.4. Trest

„Trest“ je akýkoľvek trest odňatia slobody alebo akékoľvek opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody uložené na určitý alebo neurčitý čas za trestný čin na základe trestného konania [článok 1 písm. b)].

⁽¹³⁾ Porovnaj článok 3 ods. 1 písm. e) dohovoru Rady Európy z roku 1983.

⁽¹⁴⁾ Veľa členských štátov obojstrannú trestnosť stále overuje, pozri vyhlásenia podľa článku 7 ods. 4 zo strany: AT, CZ, DE, FR, HR, HU, IE, LT, LV, NL, PL, RO a SI.

⁽¹⁵⁾ Webová stránka sa nachádza na tomto hypertextovom odkaze:
<https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>

⁽¹⁶⁾ Pozri rozsudok Súdneho dvora z 25. januára 2017, van Vemde, C-582/15, ECLI:EU:C:2017:37. V tomto prípade Súdny dvor stanovil, že pojem „rozsudok“ sa musí vykladať ako autonómny pojem práva Únie, ktorý sa musí vykladať jednotne, a že sa týka rozsudku, ktorý bol prijatý v rámci trestného konania a na základe ktorého sa trest uložený odsúdenému stáva konečným (body 23 – 27).

V článku 3 ods. 3 sa uvádza, že rámcové rozhodnutie sa uplatňuje len na uznávanie rozsudkov a výkon trestov v zmysle rámcového rozhodnutia. Skutočnosť, že popri tomto treste sa uložili pokuty alebo príkazy na konfiškáciu, ktoré ešte neboli uhradené, vymáhané ani vykonané, nie je dôvodom na nezaslanie rozsudku. Vzájomné uznávanie rozhodnutí, ktorými sa ukládajú pokuty a príkazy na konfiškáciu, nie je predmetom rámcového rozhodnutia, ale iných nástrojov, ako je rámcové rozhodnutie Rady 2005/214/SVV ⁽¹⁷⁾ o cezhraničnom vykonávaní peňažných sankcií a rámcové rozhodnutie Rady 2006/783/SVV o príkazoch na konfiškáciu ⁽¹⁸⁾.

1.1.5. Štát pôvodu a vykonávajúci štát

V rámcovom rozhodnutí sa ako „štát pôvodu“ označuje „členský štát, v ktorom bol vydaný rozsudok“, kým „vykonávajúci štát“ je „členský štát, ktorému bol rozsudok zaslaný na účely jeho uznania a výkonu“ [článok 1 písm. c) a d)].

1.2. Zásada vzájomného uznávania

Na základe potvrdenia vzájomného uznávania ako základného kameňa justičnej spolupráce v trestných veciach sa táto zásada uplatnila v roku 2008 aj ako základ na prijatie rámcového rozhodnutia ⁽¹⁹⁾.

Táto zásada znamená, že členský štát musí uznať a vykonať súdne rozhodnutia v trestných veciach, ktoré vydal iný členský štát, okrem prípadov, keď sa uplatňuje jeden z podrobných dôvodov odmietnutia. Je založená na vysokej úrovni „vzájomnej dôvery“ medzi členskými štátmi.

Pojem „vzájomná dôvera“ vychádza z predpokladu, že všetky členské štáty v plnej miere dodržiavajú zásady slobody, demokracie, rešpektovania ľudských práv, základných slobôd a právneho štátu.

1.3. Právna účinnosť rámcových rozhodnutí EÚ

Podľa ich právneho základu [článok 34 ods. 2 písm. b) Zmluvy o Európskej únii (ďalej len „Zmluva o EÚ“) v znení platnom pred nadobudnutím platnosti Lisabonskej zmluvy] sú rámcové rozhodnutia pre členské štáty záväzné, pokiaľ ide o výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem a metód sa ponecháva na vnútroštátne orgány. Rámcové rozhodnutia nemajú priamy účinok. Podľa Lisabonskej zmluvy rámcové rozhodnutie nebolo predmetom zrušenia, vyhlásenia za neplatné, ani zmeny (ako sa uvádza v článku 9 protokolu č. 36 o prechodných ustanoveniach prijatých na pred nadobudnutím platnosti Lisabonskej zmluvy). Z toho vyplýva, že jeho povaha sa nezmenila a že rámcové rozhodnutie teda nemá priamy účinok ⁽²⁰⁾.

Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora však vyplýva, že záväzná povaha rámcového rozhodnutia má za následok vznik povinnosti vnútroštátnych orgánov vrátane vnútroštátnych súdov konformne vykladať vnútroštátne právo tak, že sa zohľadní vnútroštátne právo ako celok a použijú sa výkladové metódy. Vnútroštátne súdy sú teda pri uplatňovaní vnútroštátneho práva povinné vykladať toto právo s čo najväčším ohľadom na znenie a účel rámcového rozhodnutia, aby sa dosiahol ním sledovaný výsledok. Táto povinnosť konformného výkladu vnútroštátneho práva je obsiahnutá v systéme Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“), keďže vnútroštátnym súdom umožňuje v rámci ich právomocí zaistiť úplnú účinnosť práva Únie pri rozhodovaní o sporoch, ktoré im boli predložené ⁽²¹⁾.

⁽¹⁷⁾ Rámcové rozhodnutie Rady 2005/214/SVV z 24. februára 2005 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie (Ú. v. EÚ L 76, 22.3.2005, s. 16).

⁽¹⁸⁾ Rámcové rozhodnutie Rady 2006/783/SVV zo 6. októbra 2006 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na príkazy na konfiškáciu (Ú. v. EÚ L 328, 24.11.2006, s. 59). Toto rámcové rozhodnutie bolo nahradené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/1805 zo 14. novembra 2018 o vzájomnom uznávaní príkazov na zaistenie a príkazov na konfiškáciu (Ú. v. EÚ L 303, 28.11.2018, s. 1), ktoré sa uplatňuje od 19. decembra 2020.

⁽¹⁹⁾ Zásada vzájomného uznávania bola schválená v záveroch z Tampere (závery Európskej Rady) z 15. a 16. októbra 1999 a opätovne potvrdená v Haagskom programe zo 4. a 5. novembra 2004 (závery predsedníctva) o posilňovaní slobody, bezpečnosti a spravodlivosti v Európskej únii.

⁽²⁰⁾ rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 8. novembra 2016, Ogňanov, C-554/14, ECLI:EU:C:2016:835, bod 56;

⁽²¹⁾ Pozri v chronologickom poradí rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, ECLI:EU:C:2005:386, body 33 – 34; rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 5. septembra 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, ECLI:EU:C:2012:517, bod 53; rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 8. novembra 2016, Ogňanov, C-554/14, ECLI:EU:C:2016:835, bod 56; rozsudok Súdneho dvora z 29. júna 2017, Poplawski C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, bod 46.

Táto zásada konformného výkladu vnútroštátneho práva má nepochybne určité obmedzenia. Povinnosť vnútroštátneho súdu odvolávať sa na obsah rámcového rozhodnutia pri výklade relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je tak obmedzená všeobecnými právnymi zásadami, predovšetkým zásadami právnej istoty a neretroaktivity. Tieto zásady bránia najmä výkladu, z ktorého na základe rámcového rozhodnutia a nezávisle od zákona prijatého na jeho vykonanie vyplýva určenie alebo priradenie trestnoprávnej zodpovednosti osôb, ktoré porušia jeho ustanovenia. Zásada konformného výkladu okrem toho nemôže slúžiť ako základ pre výklad *contra legem* ⁽²²⁾ vnútroštátneho práva.

Požiadavka konformného výkladu vnútroštátneho práva zahŕňa povinnosť vnútroštátnych súdov vrátane súdov rozhodujúcich v poslednom stupni zmeniť v prípade potreby ustálenú vnútroštátnu judikatúru, pokiaľ vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi rámcového rozhodnutia. Príslušnému súdu teda príslúcha zabezpečiť plný účinok rámcového rozhodnutia a v prípade potreby neuplatniť výklad prijatý najvyšším súdom z vlastnej iniciatívy, ak tento výklad nie je zlučiteľný s právom Únie ⁽²³⁾.

1.4. Článok 267 ZFEÚ: Prejudiciálne konanie

Súdny dvor môže rámcové rozhodnutia vykladať ako akýkoľvek iný právny akt Únie. Pokiaľ ide o oblasť policajnej a justičnej spolupráce v trestných veciach, súdy akéhokoľvek členského štátu môžu od 1. decembra 2014 v sporoch, ktoré na ne boli podané, klásť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu Európskej únie. Súdny dvor nerozhoduje v samotnom spore. Vnútroštátnemu súdu prináleží Konečné rozhodnutie vo veci v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora, ktoré je rovnako záväzné pre ďalšie vnútroštátne súdy, ktoré sa zaoberajú podobnou otázkou. Prejudiciálne konanie je nesporné konanie, ktorého cieľom je umožniť Súdnemu dvoru usmerňovať vnútroštátne súdy, pokiaľ ide o spôsob výkladu práva Únie, aby ho mohli správne uplatňovať.

Základné charakteristiky prejudiciálneho konania možno nájsť v Odporúčaniach Súdneho dvora pre vnútroštátne súdy pri podávaní návrhov na začatie prejudiciálneho konania ⁽²⁴⁾.

Posúdenie prejudiciálneho rozhodnutia v roku 2017 trvalo v priemere menej než 16 mesiacov ⁽²⁵⁾. Pre osobu vo väzbe môže ísť o veľmi dlhé čakanie na rozhodnutie ⁽²⁶⁾. Od roku 2008 preto Súdny dvor v prípade prejudiciálnych rozhodnutí zaviedol naliehavé prejudiciálne konanie, označované aj ako „PPU“ (z fran. *procédure préjudicielle d'urgence*). Priemerný čas na posúdenie v týchto konaniach v roku 2017 bol iba 2,9 mesiaca ⁽²⁷⁾.

ČASŤ I: ZASLANIE ROZSUDKU A OSVEDČENIA

2. Požiadavky na zaslanie

2.1. Rozsah rámcového rozhodnutia

2.1.1. Ratione personae

Uznanie rozsudku a vykonanie trestu sa týkajú všetkých občanov Únie a štátnych príslušníkov tretej krajiny, ktorí sa nachádzajú buď v štáte pôvodu, alebo vo vykonávajúcom štáte (článok 3 ods. 2).

2.1.2. Ratione materiae

V záujme uľahčenia sociálnej rehabilitácie odsúdenej osoby sa rámcové rozhodnutie vzťahuje na akýkoľvek trest odňatia slobody alebo akéhokoľvek opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody uložené na určitý alebo neurčitý čas za trestný čin na základe trestného konania [článok 1 písm. b)].

Ako vyplýva z definície, podľa rámcového rozhodnutia sa môže zaslať každý rozsudok vynesenej na základe trestného konania za trestný čin, ktorého výsledkom je pozbavenie osobnej slobody. To znamená, že rozhodnutia, ktorými sa ukladá vzatie do väzby – na základe stanovenia úplnej alebo čiastočnej trestnej nesvojprávosti z dôvodu mentálneho postihnutia (pozri odôvodnenie 20) –, sú zahrnuté v definícii použitej v rámci nástroja.

⁽²²⁾ Rozsudok Súdneho dvora z 29. júna 2017, Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, body 32 – 33 (a citovaná judikatúra).

⁽²³⁾ Rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 8. novembra 2016, Ogňanov, C-554/14, ECLI:EU:C:2016:835, bod 70;

⁽²⁴⁾ Ú. v. EÚ C 257, 20.7.2018, s. 1.

⁽²⁵⁾ https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2018-04/_ra_2017_en.pdf, strana 13.

⁽²⁶⁾ V tejto súvislosti sa v článku 267 ZFEÚ uvádza, že ak sa otázka týkajúca sa práva Únie položí v prebiehajúcom konaní pred súdnym orgánom členského štátu v súvislosti s osobou, ktorá je vo väzbe, Súdny dvor koná bezodkladne.

⁽²⁷⁾ https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2018-04/_ra_2017_en.pdf.

Rámcové rozhodnutie sa navyše týka aj takzvaných súhrnných trestov, v ktorých súdny orgán považoval za potrebné uložiť kombináciu trestu odňatia slobody s iným opatrením zahŕňajúcim pozbavenie osobnej slobody, ako je psychiatrické ošetrovanie.

2.1.3. Ratione temporis

Rámcové rozhodnutie sa uplatňuje od 5. decembra 2011 (článok 26).

Na žiadosti o odovzdanie doručené pred 5. decembrom 2011 sa naďalej uplatňujú existujúce právne nástroje o odovzdávaní odsúdených osôb. Žiadosti doručené po tomto dátume sa riadia pravidlami prijatými členskými štátmi na základe tohto rámcového rozhodnutia. (článok 28 ods. 1).

Členské štáty však mali možnosť v deň prijatia rámcového rozhodnutia vydať vyhlásenie, v ktorom uviedli, že v prípadoch, keď sa konečný rozsudok vydal pred dátumom, ktorý určia (a ktorý nesmie byť neskorší ako 5. december 2011), budú naďalej uplatňovať existujúce právne nástroje o odovzdávaní odsúdených osôb (článok 28 ods. 2). Rámcové rozhodnutie bolo prijaté 27. novembra 2008.

Uvedené vyhlásenia vydali štyri členské štáty (Írsko, Malta, Holandsko ⁽²⁸⁾ a Poľsko). Vydali ich však po dátume prijatia tohto rámcového rozhodnutia, čiže po 27. novembri 2008. Z pohľadu Komisie tieto vyhlásenia nie sú teda platné a tieto členské štáty by uvedené časové obmedzenia mali odstrániť zo svojich právnych predpisov ⁽²⁹⁾.

2.2. Príslušné orgány

Hlavnými činiteľmi zabezpečujúcimi spoluprácu podľa rámcového rozhodnutia sú príslušné orgány štátu pôvodu a vykonávajúceho štátu. Členské štáty môžu podľa svojho vnútroštátneho práva slobodne určiť príslušný orgán alebo príslušné orgány, a to vtedy, keď vystupujú buď ako štát pôvodu, alebo ako vykonávajúci štát (článok 2).

Treba pripomenúť, že rámcovým rozhodnutím sa vymedzenie pojmu „príslušný orgán“ nezužuje na súdny orgán, čo členským štátom dáva právomoc slobodne vybrať príslušný orgán, ktorý považujú za najviac príslušný zaoberať sa konaniami podľa tohto nástroja. V niektorých členských štátoch boli tieto úlohy zverené ministerstvu spravodlivosti, kým v iných členských štátoch nimi boli poverené súdne alebo kvázi súdne orgány. Členské štáty musia informovať Generálny sekretariát Rady Európskej únie, ktorý tieto informácie prístupní (článok 2) ⁽³⁰⁾.

Určité členské štáty prijali systém prenesenej právomoci, čo znamená, že všetky súdy boli vymenované za príslušné orgány. To môže viesť ku komplikáciám pri určovaní relevantného orgánu a rozdielnym prístupom v jednom a tom istom členskom štáte. Niektoré členské štáty tomuto zabránili vymenovaním ústredného orgánu, ktorý sa zaoberá prichádzajúcimi žiadosťami ⁽³¹⁾.

2.3. Výber vykonávajúceho štátu

2.3.1. Scenáre podľa článku 4 ods. 1

V článku 4 ods. 1 rámcového rozhodnutia sa ustanovuje možnosť zaslať rozsudok a osvedčenie:

— členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije,

ALEBO

— členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba, ale nie je členským štátom, v ktorom žije, a do ktorého bude odsúdená osoba vyhostená po prepustení z výkonu trestu na základe vyhostenia alebo príkazu na vyhostenie,

⁽²⁸⁾ Holandsko však svoje vyhlásenie stiahlo s účinnosťou od 1. júna 2018.

⁽²⁹⁾ S týmto prístupom súhlasil generálny advokát Bot, ktorý vo veci van Vemde uviedol, že „vyhlásenie Holandského kráľovstva nebolo vydané platne, pretože bolo predložené po lehote“ (návrhy prednesené 12. októbra 2016 vo veci C-582/15, ECLI:EU:C:2016:766, bod 26). Súdny dvor navrhol prísny výklad lehoty na „zaručenie cieľa sledovaného uvedeným rámcovým rozhodnutím“ (rozsudok Súdneho dvora z 25. januára 2017, van Vemde, C-582/15, ECLI:EU:C:2017:37, bod 31). Pozri aj rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 24. júna 2019 vo veci C-573/17, Daniel Adam Popławski.

⁽³⁰⁾ Najnovšie informácie sa nachádzajú na webovom sídle EJS. <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>.

⁽³¹⁾ Informácie týkajúce sa kontaktných údajov príslušných vykonávajúcich orgánov sa nachádzajú v „justičnom atlase“ (Judicial Atlas) na webovom sídle EJS: <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/WorkerPage.aspx?x1=AC>.

ALEBO

- akémukoľvek inému členskému štátu, ktorého príslušný orgán súhlasí so zaslaním rozsudku a osvedčenia, v prípade potreby s výhradou súhlasu odsúdenej osoby (pozri článok 4 ods. 3 v spojení s článkom 4 ods. 6 a ods. 7 a s článkom 6).

2.3.2. Odovzdanie členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije [článok 4 ods. 1 písm. a)]

Určenie miesta, kde daná osoba „žije“, na účely článku 4 ods. 1 písm. a) je dôležitým prvkom správneho uplatňovania rámcového rozhodnutia a priamo súvisí so záväznou povahou tohto ustanovenia. Ak táto podmienka nie je splnená, proces postúpenia trestu si často vyžiada súhlas odsúdenej osoby (pozri ďalej, pokiaľ ide o ďalšie situácie, pri ktorých sa nevyžaduje súhlas).

Pojem „štát, v ktorom odsúdená osoba „žije““ sa podrobnejšie vysvetľuje v odôvodnení 17. Podľa tohto odôvodnenia štát, v ktorom odsúdená osoba „žije“, označuje to miesto, na ktoré je viazaná na základe zvyčajného pobytu a prvkov, ako sú rodinné, sociálne alebo pracovné väzby ⁽³²⁾.

Inšpiráciu možno čerpať z rozsudku Súdneho dvora vo veci Kozłowski. V súvislosti s rámcovým rozhodnutím Rady 2002/584/SVV o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi ⁽³³⁾ (ďalej len „Rámcové rozhodnutie 2002/584“) Súdny dvor zastával názor, že zistenie väzby osoby na vykonávajúci štát musí vychádzať z celkového posúdenia „viacerých objektívnych okolností charakterizujúcich situáciu tejto osoby, medzi ktorými sú najmä dĺžka, povaha a podmienky pobytu požadovanej osoby, ako aj rodinné a hospodárske vzťahy, ktoré udržiava táto osoba s vykonávajúcim členským štátom“ ⁽³⁴⁾. Súdny dvor navyše uviedol, že pojem „má trvalý pobyt“ znamená, že daná osoba si založila svoj skutočný pobyt v tomto členskom štáte a zdržiava sa v ňom, ak v nadväznosti na dlhodobý pobyt v určitej dĺžke v tomto štáte nadobudla väzby s týmto štátom na podobnej úrovni ako v prípade pobytu ⁽³⁵⁾.

2.3.3. Odovzdanie členskému štátu, do ktorého bude osoba vyhostená [článok 4 ods. 1 písm. b)]

Podľa článku 4 ods. 1 písm. b) sa rozsudok a osvedčenie môžu zaslať aj členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba, ktorý ale nie je členským štátom, v ktorom žije, do ktorého bude odsúdená osoba vyhostená po prepustení z výkonu trestu. V záujme uplatňovania tohto ustanovenia je potrebné, aby sa do rozsudku alebo justičného alebo správneho rozhodnutia, alebo akéhokoľvek iného opatrenia nadväzujúceho na rozsudok, zahrnulo príslušné rozhodnutie o vyhostení.

2.3.4. Odovzdanie akémukoľvek inému členskému štátu, ktorý s odovzdaním súhlasí [článok 4 ods. 1 písm. c)]

Tretí prípad, ktorý patrí do rozsahu pôsobnosti rámcového rozhodnutia [článok 4 ods. 1 písm. c)], sa týka situácie, keď štát pôvodu chce zaslať rozsudok a osvedčenie inému členskému štátu, než je členský štát, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije alebo do ktorého bude vyhostená na základe vyhostenia alebo príkazu na vyhostenie. Môže ísť napríklad o členský štát, v ktorom má odsúdená osoba trvalý pobyt alebo v ktorom študuje, alebo o členský štát, ktorého je táto osoba štátnym príslušníkom, v ktorej však ani nežije, ani do nej nemá byť vyhostená.

V tejto situácii je potrebný predchádzajúci súhlas vykonávajúceho štátu [článok 4 ods. 1 písm. c)] a porady medzi príslušnými orgánmi sú povinné (článok 4 ods. 3). Príslušné orgány by mali prihliadať na také prvky, ako je napríklad dĺžka pobytu alebo iné väzby na vykonávajúci štát. V prípadoch, keď by odsúdená osoba mohla byť odovzdaná do členského štátu a tretej krajiny podľa vnútroštátnych právnych predpisov alebo medzinárodných nástrojov, príslušné orgány štátu pôvodu a vykonávajúceho štátu by mali v rámci porad zvážiť, či by výkon vo vykonávajúcim štáte poslužil cieľu sociálnej nápravy lepšie než výkon v tretej krajine (odôvodnenie 8).

⁽³²⁾ Pozri aj prejednávaný návrh na začatie prejudiciálneho konania vo veci C-495/18, YX, ktorý podal Najvyšší súd Slovenskej republiky 30. júla 2018.

⁽³³⁾ Rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 18.7.2002, s. 1).

⁽³⁴⁾ Rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) zo 17. júla 2008, Kozłowski C-66/08, ECLI:EU:C:2008:437, bod 48.

⁽³⁵⁾ Konanie vo veci Kozłowski sa týkalo predbežnej otázky v konaní súvisiacom s európskym zatykačom, v ktorom Súdny dvor musel rozhodovať o výklade väzieb medzi osobou, ktorá nie je štátnym príslušníkom vykonávajúceho členského štátu, a týmto členským štátom (pozri bod 53 rozsudku). Tento rozsudok bol neskôr potvrdený rozsudkom vo veci Wolzenburg [rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) zo 6. októbra 2009; C-123/08, ECLI:EU:C:2009:616, bod 70].

Vždy sa musí vopred získať súhlas odsúdenej osoby, okrem konkrétnej situácie stanovenej v článku 6 ods. 2 písm. c).

2.4. Informovaný súhlas odsúdenej osoby

Jednou z novínok, ktoré boli zavedené rámcovým rozhodnutím v oblasti odovzdávania odsúdených osôb (na rozdiel od predchádzajúcich režimov medzinárodného odovzdávania) je skutočnosť, že sa zvyšuje počet situácií, v ktorých sa nevyžaduje súhlas odsúdenej osoby.

Súhlas odsúdenej osoby sa nevyžaduje (článok 6 ods. 2), ak:

- táto osoba je štátnym príslušníkom vykonávajúceho štátu a ak v ňom aj žije, alebo
- táto osoba vyhostená do vykonávajúceho štátu po prepustení z výkonu trestu na základe príkazu na vyhostenie zahrnutého do rozsudku alebo justičného alebo správneho rozhodnutia, alebo akéhokoľvek iného opatrenia nadväzujúceho na rozsudok, alebo
- táto osoba ušla alebo sa inak vrátila do vykonávajúceho štátu vzhľadom na trestné konanie vedené proti nej v štáte pôvodu alebo po odsúdení v tomto štáte pôvodu.

Vo všetkých ostatných prípadoch je potrebný informovaný súhlas odsúdenej osoby.

Článok 6 ods. 4 obsahuje povinnosť štátu pôvodu oznámiť odsúdenej osobe v jazyku, ktorému rozumie, že rozhodol o zaslaní rozsudku spolu s osvedčením prostredníctvom štandardného tlačiva oznámenia uvedeného v prílohe II (pozri aj oddiely 3.2 a 3.3). Ak sa odsúdená osoba nachádza vo vykonávajúcom štáte v čase tohto rozhodnutia, uvedené tlačivo sa zašle vykonávajúcemu štátu, ktorý zodpovedajúcim spôsobom o tom informuje túto osobu.

S ohľadom na dôležitosť sociálnej rehabilitácie ako nosnej zásady rámcového rozhodnutia sa musí zabezpečiť, aby bola dotknutá osoba o rozhodnutiach o odovzdaní riadne informovaná. Odporúča sa preto, aby štát pôvodu poskytol základné informácie odsúdenej osobe, aby táto osoba mohla dať informovaný súhlas alebo informované stanovisko. Tieto informácie by mali obsahovať informácie o organizácii odovzdania, väzobných režimoch vo vykonávajúcom štáte týkajúcich sa opatrení predčasného a podmieneného prepustenia.

V prípadoch, keď odsúdená osoba s odovzdaním nesúhlasí, nie je možné uskutočniť odovzdanie, pre ktoré je potrebný uvedený súhlas (článok 4 ods. 1 a článok 6 ods. 1). Ak súhlas nie je potrebný, musí sa zohľadniť negatívne stanovisko odsúdenej osoby, to však nepredstavuje dôvod odmietnutia v súvislosti so sociálnou rehabilitáciou (odôvodnenie 10).

2.5. Súhlas vykonávajúceho štátu

súhlas vykonávajúceho štátu je potrebný vo všetkých ostatných situáciách okrem tých, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia článku 4 ods. 1 písm. a) a b) (napr. ak je daná osoba štátnym príslušníkom vykonávajúceho štátu, v tomto štáte však nežije ani do neho nemá byť vyhostená; alebo ak má daná osoba trvalý pobyt vo vykonávajúcom štáte bez toho, aby bola štátnym príslušníkom tohto štátu) [článok 4 ods. 1 písm. c)]. V takom prípade sa musí uskutočniť povinná porada medzi príslušnými orgánmi štátu pôvodu a vykonávajúceho štátu, pričom vykonávajúcí štát môže odmietnuť spoluprácu vyjadrením nesúhlasu s tým, aby sa mu zaslal rozsudok (odôvodnenie 8).

Článok 4 ods. 7 však každému členskému štátu umožňuje vydať vyhlásenie, v ktorom uvedú, že pred zaslaním rozsudku a osvedčenia sa nevyžaduje jeho súhlas, ak odsúdená osoba:

- a) žije vo vykonávajúcom štáte, oprávnené sa v ňom zdržiava nepretržite najmenej päť rokov, zachová si v tomto štáte právo na trvalý pobyt ⁽³⁶⁾ a/alebo
- b) je štátnym príslušníkom vykonávajúceho štátu v iných prípadoch, než sú prípady stanovené v článku 4 ods. 1 písm. a) a b).

Takéto vyhlásenie je platné vo vzťahoch k ostatným členským štátom, ktoré vydali rovnaké oznámenie buď v čase prijatia rámcového rozhodnutia, alebo kedykoľvek neskôr (článok 4 ods. 7). Vyhlásenia podľa článku 4 ods. 7 sú k dispozícii na prezretie na webovom sídle EJS ⁽³⁷⁾.

⁽³⁶⁾ Pojem „právo na trvalý pobyt“ sa vysvetľuje v článku 4 ods. 7 V tejto súvislosti, ako sa pripomína aj v odôvodnení 16, by sa rámcové rozhodnutie malo uplatňovať v súlade s platnými právnymi predpismi Únie, najmä so smernicou Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov a so smernicou Rady 2003/109/ES z 25. novembra 2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sú osobami s dlhodobým pobytom.

⁽³⁷⁾ <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>

Pri vykonávaní toho rámcového rozhodnutia členské štáty prijímajú opatrenia, ktoré zohľadňujú predovšetkým účel uľahčenia sociálnej rehabilitácie odsúdenej osoby a ktoré predstavujú pre príslušné orgány základ ich rozhodnutia, či budú súhlasiť so zaslaním rozsudku a osvedčenia v prípadoch podľa článku 4 ods. 1 písm. c) (pozri článok 4 ods. 6).

2.6. Stanovisko odsúdenej osoby

Aj keď nie je potrebný súhlas odsúdenej osoby, vyžaduje sa, aby odsúdená osoba, kým sa stále nachádza v štáte pôvodu, mala možnosť (ústne alebo písomne) vyjadriť svoje stanovisko v súvislosti s odovzdaním, uznaním a vykonaním trestu (článok 6 ods. 3).

Hoci stanovisko odsúdenej osoby nemôže predstavovať dôvod na odmietnutie v súvislosti so sociálnou rehabilitáciou (odôvodnenie 10), stanovisko sa musí zohľadniť pri posudzovaní uľahčenia sociálnej rehabilitácie a vhodnosti požadovaného odovzdania. Okrem toho, ak odsúdená osoba využila možnosť vyjadriť svoje stanovisko, písomný záznam stanoviska sa zašle vykonávajúcemu štátu, aby sa mohlo zahrnúť do jeho odôvodneného stanoviska týkajúceho sa účelu súvisiaceho s rehabilitáciou (článok 6 ods. 3).

2.7. Posudzovanie sociálnej rehabilitácie

2.7.1. Štát pôvodu sa musí presvedčiť

Rámcové rozhodnutie by sa v súlade s jeho odôvodnením 15 malo uplatňovať v súlade s právom občanov Únie na voľný pohyb a pobyt na území členských štátov, ktoré sa udeľuje v článku 18 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva a ktoré je teraz zakotvené v článku 21 ZFEÚ.

Ako už bolo uvedené, sociálna rehabilitácia je kľúčovým prvkom rámcového rozhodnutia ⁽³⁸⁾. Príslušný orgán štátu pôvodu sa musí presvedčiť o tom, že „výkon trestu zo strany vykonávajúceho štátu bude slúžiť na účely uľahčenia sociálnej nápravy odsúdenej osoby“ (porovnaj odôvodnenie 9 a článok 4 ods. 2).

Posúdenie sociálnej rehabilitácie, ktorá bola uľahčená rámcovým rozhodnutím, sa nesmie týkať iba obvyčajného ustanovenia geografických väzieb, ale musí sa zakladať na dôkladnom vyhodnotení jednotlivých prípadov. Na tento účel sa v nástroji stanovuje konzultačný postup medzi štátom pôvodu a vykonávajúcim štátom.

2.7.2. Porada s vykonávajúcim štátom, v prípade potreby

Ak sa medzi štátom pôvodu a vykonávajúcim štátom uskutoční nepovinná alebo povinná porada, ktorej účelom je potvrdiť, že sa posilní sociálna rehabilitácia, príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže príslušnému orgánu štátu pôvodu predložiť odôvodnené stanovisko, že výkon trestu nebude slúžiť na účely uľahčenia sociálnej rehabilitácie odsúdenej osoby. Okrem toho si vykonávajúcí štát zachováva túto možnosť aj v situácii, keď sa medzi príslušnými orgánmi neuskutočnila nijaká porada. V tomto prípade sa takéto stanovisko sa môže predložiť bezodkladne po zaslaní rozsudku a osvedčenia. Príslušný orgán štátu pôvodu zváži takéto stanovisko a rozhodne o prípadnom vzatí osvedčenia späť (článok 4 ods. 4). EJS môže poskytnúť pomoc pri poradách medzi príslušnými orgánmi ⁽³⁹⁾.

⁽³⁸⁾ Táto zásada sa odzrkadľuje v príslušných nástrojoch medzinárodného práva: v Medzinárodnom pakte Organizácie Spojených národov o občianskych a politických právach sa v článku 10 ods. 3 stanovuje, že základným cieľom väzenského systému je reformácia a sociálna rehabilitácia odsúdených osôb. Štandardné minimálne pravidlá pre zaobchádzanie s väzňami prijaté prvým kongresom OSN o predchádzaní zločinu a zaobchádzaní s páchateľmi trestných činov z roku 1955 [dostupné na adrese: <http://www.ohchr.org/EN/ProfessionalInterest/Pages/TreatmentOfPrisoners.aspx>] sa v niekoľkých článkoch (58, 61, 64, 65, 67, 80) odvolávajú na sociálnu rehabilitáciu väzňa; štandardné minimálne pravidlá Organizácie Spojených národov pre zaobchádzanie s väzňami – tzv. pravidlá Nelsona Mandelu prijaté v roku 2015 rezolúciou Valného zhromaždenia OSN č. 70/175 sa na ňu odvolávajú v článkoch 59, 88, 90 a v článku 93 ods. 1 písm. b) – k dispozícii na adrese: https://www.unodc.org/documents/justice-and-prison-reform/GA-RESOLUTION/E_ebook.pdf]. V Európskych väzenských pravidlách Rady Európy [dostupných na adrese: <https://www.coe.int/en/web/human-rights-rule-of-law/european-prison-rules>] 17.1, 105.1, 106.1 a 107.1 sa osobitne stanovuje, že väzni sa musia umiestňovať do väzníc, ktoré sa nachádzajú čo najbližšie k ich domovu alebo k miestam sociálnej rehabilitácie, ako aj to, že práca, vzdelávanie a režim prepustenia musia uľahčovať opätovné začlenenie väzňa do spoločnosti.

⁽³⁹⁾ Informácie o EJS sa nachádzajú na jej webovom sídle. <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/>.

Treba pripomenúť, že samotné negatívne stanovisko nepredstavuje dôvod odmietnutia založeného na sociálnej rehabilitácii (odôvodnenie 10).

Keď má štát pôvodu pred sebou stanovisko buď odsúdenej osoby, alebo vykonávajúceho štátu, podľa ktorého by sa výkonom trestu nedosiahol cieľ uľahčiť sociálnu rehabilitáciu odsúdenej osoby, príslušný orgán štátu pôvodu toto stanovisko bude musieť zvážiť a bude sa musieť presvedčiť, ak bude chcieť pokračovať v konaní, že napriek tvrdeniam uvedeným v dotknutom stanovisku sa predsa len uľahčí alebo posilní rehabilitácia (odôvodnenie 10).

2.7.3. Vymedzenie pojmu sociálna rehabilitácia

Hoci sa v rámcovom rozhodnutí neuvádza výslovné vymedzenie pojmu sociálna rehabilitácia, stanovuje sa v ňom však neúplný zoznam prvkov, ktoré slúžia na posúdenie, či sa v dôsledku postúpenia trestu zlepši sociálna rehabilitácia odsúdenej osoby. Príslušný orgán štátu pôvodu by mal zvážiť také prvky, ako sú napríklad „väzby dotknutej osoby na vykonávajúci štát, či ho považuje za miesto svojich rodinných, jazykových, kultúrnych, spoločenských alebo hospodárskych či iných väzieb na vykonávajúci štát“ (odôvodnenie 9).

Z uvedených skutočností vyplýva, že v súvislosti s rámcovým rozhodnutím by sa sociálna rehabilitácia mala chápať v zmysle, že je vhodnejšie, aby rehabilitačné opatrenia prijímali v štáte, ktorého jazyku odsúdená osoba rozumie a s ktorým má táto osoba úzke väzby. Možnosť spoločenského kontaktu s príbuznými a priateľmi pomáha pripravovať odsúdenú osobu na návrat do spoločnosti. Tento cieľ sa nemôže dosiahnuť, ak sa táto osoba drží v cudzom štáte, keď je pravdepodobné, že po výkone trestu nebude môcť v danom štáte zostať.

2.7.4. Formy vykonania trestu

Vyhliadky na sociálnu rehabilitáciu môžu závisieť aj od foriem výkonu trestu vo vykonávajúcom štáte.

Keď vykonávajúci štát – počas porady, alebo keď využil možnosť predložiť odôvodnené stanovisko po zaslaní rozsudku a osvedčenia – očakáva, že bude potrebné prispôsobiť trest, táto informácia môže byť súčasťou jeho dôvodov týkajúcich sa vyhliadok na uľahčenie sociálnej rehabilitácie.

Podobný postreh možno vysloviť v súvislosti s prípadnými ustanoveniami o predčasnom alebo podmienenom prepustení, ktoré sa môžu uplatňovať vo vykonávajúcom štáte (porovnaj článok 17). Štát pôvodu má možnosť požadovať informácie o týchto formách výkonu trestu, z čoho pre vykonávajúci štát vyplýva povinnosť informovať (pozri článok 17 ods. 3).

V dôsledku toho bude vykonávajúci štát môcť odôvodniť svoje hodnotenie požadovaného odovzdania a poskytnúť štátu pôvodu dodatočné relevantné informácie, na základe ktorých sa štát pôvodu presvedčí o posilnení sociálnej rehabilitácie.

2.8. Zoznam 32 trestných činov, ktoré sú dôvodom na odovzdanie osoby bez overovania obojstrannej trestnosti

Príslušný vydávajúci orgán má pred postúpením trestu určiť, či jeden alebo viacero trestných činov patrí do niektorej z 32 kategórií, vo vzťahu ku ktorým sa neuplatňuje overovanie obojstrannej trestnosti. Zoznam trestných činov sa nachádza v článku 7 ods. 1 a takisto v osvedčení, kde sa majú označiť trestné činy patriace do zoznamu. V záujme uplatňovania článku 7 by sa za trestné činy zo zoznamu mal v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody alebo opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody s hornou hranicou najmenej tri roky.

Rozhodujúce je právo vydávajúceho členského štátu. Táto skutočnosť bola potvrdená rozsudkom vo veci C-303/05 *Advocaten voor de Wereld*, ktorý súvisel s rámcovým rozhodnutím 2002/584⁽⁴⁰⁾.

Vykonávajúci orgán môže obojstrannú trestnosť overovať len v súvislosti s trestnými činmi, ktoré nie sú uvedené v zozname 32 trestných činov.

Niekoľko členských štátov však využilo možnosť overovať obojstrannú trestnosť vo všetkých prípadoch (článok 7 ods. 4, pozri poznámku pod čiarou č. 14). Vyhlásenia vydané v tejto súvislosti možno kedykoľvek vziať späť.

⁽⁴⁰⁾ Rozsudok Súdneho dvora z 3. mája 2007, *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, ECLI:EU:C:2007:261, body 48 až 61.

2.9. *Zraniteľné skupiny: maloleté osoby a páchatelia s duševnou poruchou a postúpenie opatrení týkajúcich sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti*

Osobitná kategória odsúdených osôb, ktoré bývajú zraniteľnejšie, pokiaľ ide o zaobchádzanie, starostlivosť a bývanie sú maloletí páchatelia a páchatelia, ktorí trpia problémami súvisiacimi s duševným zdravím. Osobitná pozornosť by sa mala venovať uplatňovaniu rámcového rozhodnutia na tieto konkrétne skupiny páchatel'ov.

Rámcové rozhodnutie obsahuje dve ustanovenia uplatňované na situácie týkajúce sa maloletých osôb a osôb s duševnou poruchou a/alebo závislosťou (obe v článku 9). V podstate ide o to, že príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže odmietnuť uznanie rozsudku a vykonanie trestu, ak:

- i) sa trest uložil osobe, ktorá podľa práva vykonávajúceho štátu vzhľadom na svoj vek nemohla byť trestne zodpovedná za svoje skutky, pre ktoré bol vynesený rozsudok [článok 9 ods. 1 písm. g)], alebo ak
- ii) uložený trest zahŕňa opatrenie týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré vykonávajúci štát nemôže bez ohľadu na článok 8 ods. 3 ⁽⁴¹⁾ vykonať v súlade so svojím právnym systémom alebo svojím systémom zdravotnej starostlivosti [článok 9 ods. 1 písm. k)].

V prípadoch uvedených v článku 9 ods. 1 písm. k) by vykonávajúci štát mal zvážiť možnosť upraviť trest v súlade s týmto rámcovým rozhodnutím predtým, než odmietne uznať a vykonať trest zahŕňajúci opatrenie iné ako trest odňatia slobody (pozri odôvodnenie 19).

Okrem toho pri takýchto typoch situácií sa vykonávajúci štát skôr, než prijme rozhodnutie o odmietnutí uznania rozsudku a výkonu trestu, akýmkoľvek vhodným spôsobom poradí so štátom pôvodu a prípadne ho požiada o bezodkladné poskytnutie ďalších potrebných informácií (článok 9 ods. 3).

Dôvod odmietnutia stanovený v článku 9 ods. 1 písm. k) sa môže uplatňovať aj v prípadoch, keď osoba nebola uznaná vinnou z trestného činu, hoci príslušný orgán uplatnil opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody iné ako trest odňatia slobody ako dôsledok trestného činu (odôvodnenie 20).

Ak to štát pôvodu považuje za potrebné z hľadiska veku odsúdenej osoby alebo jej fyzického alebo duševného stavu, možnosť ústneho alebo písomného vyjadrenia stanoviska odsúdenej osoby k odovzdaniu sa poskytne jej právnomu zástupcovi (článok 6 ods. 3).

2.10. *Zohľadnenie základných práv štátom pôvodu*

V rámcovom rozhodnutí sa rešpektujú základné práva a dodržiavajú zásady uznané článkom 6 Zmluvy o EÚ a zohľadnené Chartou základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta základných práv EÚ“) (odôvodnenie 13).

Podľa jeho článku 3 ods. 4 rámcové rozhodnutie neovplyvňuje ani nemení povinnosť rešpektovať tieto základné práva a základné právne zásady.

V dôsledku toho musí štát pôvodu, a to najmä v situáciách, keď sa postúpenie trestu požaduje bez súhlasu odsúdenej osoby, zabezpečiť, že postúpenie, uznanie a výkon trestu neohrozí základné práva odsúdenej osoby.

Podmienky vo väzení vyvolávajú v niekoľkých členských štátoch značné problémy vzhľadom na preplnenosť väzníc ako jednu z najnaliehavejších otázok. Neľudské alebo ponižujúce podmienky vo väzení by mohli závažne narušiť uplatňovanie nástrojov EÚ v oblasti vzájomného uznávania, keďže by mohli viesť k porušeniu ustanovení Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len: „EDLP“) aj Charty základných práv EÚ.

Touto otázkou sa však doteraz zaoberal iba Súdny dvor v súvislosti s rámcovým rozhodnutím 2002/584 ⁽⁴²⁾. Podľa rámcového rozhodnutia 2002/584 je vykonávajúci štát viazaný zásadou vzájomného uznávania, a preto musí v podstate vykonávať európsky zatykač, a teda aj odovzdať dotknutú osobu štátu pôvodu, pokiaľ neplatia dôvody

⁽⁴¹⁾ V článku 8 ods. 3 sa uvádza, že pokiaľ je druh trestu nezlučiteľný s právom vykonávajúceho štátu z hľadiska jeho povahy, príslušný orgán vykonávajúceho štátu ho môže prispôbiť trestu alebo opatreniu za podobné trestné činy podľa svojho práva. Takýto trest alebo takéto opatrenie musia čo najviac zodpovedať trestu uloženému v štáte pôvodu, a preto sa trest nesmie zmeniť na peňažný trest.

⁽⁴²⁾ Rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru; spojené veci C-404/15 a C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198; Rozsudok Súdneho dvora z 25. júla 2018, MLT, C-220/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:589; pozri aj vec Dorobantu (C-128/18, prejednávania).

na odmietnutie odovzdania. Naproti tomu sa situácie podľa rámcového rozhodnutia týkajú odovzdávania odsúdených osôb zo štátu pôvodu do vykonávajúceho štátu. Štát pôvodu z tohto hľadiska nemá povinnosť postúpiť trest v prípade vzniku pochybností o podmienkach väzby, a to ani vtedy, keď ďalší členský štát o odovzdanie výslovne požiadal. Článok 4 Charty základných práv EÚ, ktorým sa zakazuje mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, sa v rovnakej miere uplatňuje na odovzdávanie väzňov najmä v situácii, keď má štát v úmysle odovzdať osobu bez jej súhlasu.

3. Konanie na zaslanie

3.1. *Subjekty oprávnené začať konanie*

Na základe rámcového rozhodnutia môže štát pôvodu, vykonávajúc štát, ako aj odsúdená osoba začať konanie, ktoré by viedlo k odovzdaniu. Existujú však významné rozdiely podľa toho, kto konania začal.

Vykonávajúc štát môže na vlastný podnet požiadať štát pôvodu o zaslanie rozsudku. Podobne aj odsúdená osoba môže požiadať príslušné orgány štátu pôvodu alebo vykonávajúceho štátu, aby začali konanie na zaslanie rozsudku (článok 4 ods. 5).

V oboch prípadoch však štát pôvodu nemá povinnosť vyhovieť žiadosti o zaslanie rozsudku. To logicky vyplýva zo skutočnosti, že štát pôvodu ostáva jediným aktérom, ktorý po spáchaní trestného činu vyniesol rozsudok, na to má zvrchovanú právomoc. Ako taký si štát pôvodu ponecháva priestor na voľné uváženie, aby mohol posúdiť žiadosti buď vykonávajúceho štátu, alebo odsúdenej osoby, alebo aj vykonávajúceho štátu, aj odsúdenej osoby.

Napríklad štát pôvodu by mohol mať záujem neodovzdať odsúdenú osobu, ak predpokladá, že vo vykonávajúcom štáte bude táto osoba uväznená kratšie vzhľadom na ustanovenia týkajúce sa predčasného a podmieneného prepustenia v tomto štáte. Pri rozhodovaní o tom, kde by bolo najlepšie, aby páchateľ vykonával svoj trest, by sa mohli zohľadniť aj záujmy obetí. Členský štát sa takisto môže zdráhať odovzdať osobu, ak by jej odovzdanie znamenalo opätovné začlenenie do zločineckého prostredia jej domovského štátu namiesto toho, aby bolo v záujme jej sociálnej rehabilitácie.

O úplnej rozhodovacej právomoci štátu pôvodu svedčí aj článok 13 rámcového rozhodnutia, podľa ktorého štát pôvodu môže, pokiaľ sa nezačal výkon trestu vo vykonávajúcom štáte, osvedčenie z tohto štátu vziať späť, pričom uvedie dôvody takéhoto postupu. V tejto súvislosti pozri aj článok 17 ods. 3

Je preto dôležité pripomenúť, že štát pôvodu sám osebe nemá povinnosť zasielať rozsudok a osvedčenie, aj keby to bolo v záujme odsúdenej osoby. Odsúdená osoba nemá „právo“ na odovzdanie ako také ⁽⁴³⁾.

Členské štáty si čoraz viac uvedomujú, že v súvislosti s výkonom trestov odsúdených páchateľov, a to aj v súvislosti s presunom do väznice v inom štáte, by sa mal brať ohľad na stanoviská obetí. Obete sa môžu nachádzať vo vykonávajúcom štáte, ako aj v štáte pôvodu. Veľa členských štátov prijalo postup, podľa ktorého existuje možnosť porady s obeťami v súvislosti s odovzdávaním a na ich stanovisko sa berú ohľady. Tým sa však neustanovuje právo obetí namietať proti odovzdaniu.

3.2. *Postup na získanie stanoviska odsúdenej osoby*

Keď sa odsúdená osoba stále nachádza v štáte pôvodu, poskytnie sa jej možnosť (ústne alebo písomne) vyjadriť svoje stanovisko v súvislosti s postúpením, uznaním a vykonaním trestu (článok 6 ods. 3). Ak to štát pôvodu považuje za potrebné z hľadiska veku odsúdenej osoby alebo jej fyzického alebo duševného stavu, poskytnie sa táto možnosť jej právnomu zástupcovi.

Odsúdená osoba by sa mala vždy požiadať o vyjadrenie, a to aj v prípade, keď sa nevyžaduje súhlas.

Hoci stanovisko odsúdenej osoby nemôže predstavovať dôvod na odmietnutie v súvislosti so sociálnou rehabilitáciou (odôvodnenie 10), stanovisko sa musí zohľadniť pri posudzovaní uľahčenia sociálnej rehabilitácie a vhodnosti požadovaného odovzdania (článok 6 ods. 3).

⁽⁴³⁾ Existuje však výnimka v prípade, ak dotknuté členské štáty už v rámci konania týkajúceho sa vykonania európskeho zatykača vyjadrili súhlas, že trest sa vykoná v členskom štáte, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba alebo v ktorom má trvalý pobyt, a to podľa článku 5 ods. 3 rámcového rozhodnutia o európskom zatykači 2002/584. Pozri oddiel 11.1.

Informácie týkajúce sa stanoviska odsúdenej osoby sa v osvedčení musia uviesť v rámciku pod písmenom k):

k) Vyjadrenie odsúdenej osoby:

1. ☐ Odsúdenú osobu nemožno vypočúť, pretože sa už nachádza vo vykonávajúcim štáte.
2. ☐ Odsúdená osoba sa nachádza v štáte pôvodu a:
 - a) ☐ požiadala o zaslanie rozsudku a osvedčenia
 - ☐ súhlasila so zaslaním rozsudku a osvedčenia
 - ☐ nesúhlasila so zaslaním rozsudku a osvedčenia (uveďte dôvody poskytnuté odsúdenou osobou):

 - b) ☐ Vyjadrenie odsúdenej osoby sa nachádza v prílohe.
 - ☐ Vyjadrenie odsúdenej osoby už bolo zaslané vykonávajúcemu štátu dňa (uveďte dátum: deň, mesiac, rok):

3.3. Oznámenie pre odsúdenú osobu (článok 6 ods. 4 a tlačivo v prílohe II)

Príslušný orgán štátu pôvodu oznámi odsúdenej osobe v jazyku, ktorému rozumie, že rozhodol o zaslaní rozsudku spolu s osvedčením prostredníctvom štandardného tlačiva oznámenia uvedeného v prílohe II. Ak sa odsúdená osoba nachádza vo vykonávajúcim štáte v čase tohto rozhodnutia, uvedené tlačivo sa zašle vykonávajúcemu štátu, ktorý zodpovedajúcim spôsobom o tom informuje túto osobu (článok 6 ods. 4).

Príloha II k rámcovému rozhodnutiu obsahuje štandardné tlačivo oznámenia pre odsúdenú osobu:

PRÍLOHA II

OZNÁMENIE PRE ODSÚDENÚ OSOBU

Týmto sa Vám oznamuje rozhodnutie (príslušný orgán štátu pôvodu) o zaslaní rozsudku (príslušný súd štátu pôvodu) z (dátum rozsudku) (referenčné číslo, ak je k dispozícii) (vykonávajúci štát) na účely jeho uznania a vykonania ním uloženého trestu v súlade s vnútroštátnym právom, ktorým sa vykonáva rámcové rozhodnutie Rady (2008/909/SVV) z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukládajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii.

Výkon trestu sa riadi právom (vykonávajúci štát). Orgány vykonávajúceho štátu sú príslušné rozhodovať o postupoch výkonu a určovať všetky s ním súvisiace opatrenia vrátane dôvodov na predčasné alebo podmienené prepustenie.

Príslušný orgán (vykonávajúci štát) započíta do celkovej dĺžky odňatia slobody, ktoré sa má vykonať, celé obdobie odňatia slobody, ktoré sa už vykonalo v súvislosti s trestom. Prispôbenie trestu príslušným orgánom (vykonávajúci štát) možno vykonať, len ak je z hľadiska dĺžky alebo druhu tento trest nezlučiteľný s právom vykonávajúceho štátu. Prispôbený trest nesmie sprísniť trest vynesený v (štát pôvodu) z hľadiska jeho druhu alebo dĺžky.

3.4. Dokumenty na odoslanie

3.4.1. Osvedčenie

V rámcovom rozhodnutí sa ustanovuje proces, ktorý sa líši od procesu v predchádzajúcich mnohostranných nástrojoch: namiesto podania formálnej žiadosti štát pôvodu zašle rozsudok členskému štátu, ktorému chce odovzdať odsúdenú osobu. V záujme urýchlenia procesu sa k rozsudku priloží štandardné osvedčenie, ktoré bude obsahovať informácie potrebné pre odovzdanie (články 4 a 5, pozri prílohu I k rámcovému rozhodnutiu).

Osvedčenie sa musí vyplniť správne a musí zodpovedať rozsudku. Osvedčenie musí podpísať a správnosť jeho obsahu musí overiť príslušný orgán štátu pôvodu (článok 5 ods. 2). Na webovom sídle EJS je k dispozícii online nástroj na prípravu osvedčenia – Sprievodca Compendium ⁽⁴⁴⁾.

Osvedčenie sa prekladá do úradného jazyka alebo v prípade, ak je možné použiť viac úradných jazykov, do niektorého z úradných jazykov vykonávajúceho štátu (článok 23 ods. 1). Každý členský štát však môže na Generálnom sekretariáte Rady uložiť vyhlásenie, že bude akceptovať preklad do jedného alebo viacerých úradných jazykov EÚ. Nevyplnené oddiely osvedčenia alebo chýbajúce detaily majú za následok situáciu, keď vykonávajúcemu štátu chýbajú dostatočné informácie na prijatie rozhodnutia o odovzdaní a musí si od štátu pôvodu vyžiadať ďalšie informácie, čo spôsobuje omeškanie procesu.

Štandardné osvedčenia vo všetkých úradných jazykoch EÚ, ako aj vyhlásenia týkajúce sa jazykov, ktoré členské štáty akceptujú, sú k dispozícii na webovom sídle EJS ⁽⁴⁵⁾.

3.4.2. Rozsudok

Príslušný orgán štátu pôvodu musí zároveň s osvedčením zaslať rozsudok alebo jeho overenú kópiu.

V zásade sa nevyžaduje preklad rozsudku (článok 23 ods. 2). Naďalej však existuje možnosť, že vykonávajúcí štát bude vyžadovať, aby k rozsudku alebo k jeho podstatným častiam bol priložený preklad. Na tento účel musia členské štáty najprv na Generálnom sekretariáte Rady uložiť vyhlásenie, v ktorom uvedú, že si chcú mať možnosť podať takúto žiadosť (článok 23 ods. 3). Po druhé, takúto žiadosť môže vykonávajúcí štát podať iba vtedy, keď sa domnieva, že obsah osvedčenia nie je dostatočný na to, aby rozhodol o výkone trestu, a predloží sa v prípade potreby po porade príslušných orgánov vykonávajúceho štátu a štátu pôvodu s cieľom určiť podstatné časti rozsudku, ktoré je potrebné preložiť.

Informácie týkajúce sa rozsudku sa v osvedčení musia uviesť v rámčekoch pod písmenami h) a i):

h) Rozsudok, ktorým sa ukladá trest:

1. Rozsudok zahŕňa spolu trestných činov.

Zhrnutie skutočností a opis okolností, za ktorých bol(-i) spáchaný(-é) trestný(-é) čin(-y), vrátane času a miesta a charakter účasti odsúdenej osoby na jeho (ich) spáchaní:

.....

.....

.....

Povaha a právna klasifikácia trestného činu (trestných činov) a príslušné zákonné ustanovenia, na základe ktorých bol vydaný rozsudok:

.....

.....

.....

2. Ak trestný čin (trestné činy) uvedený(-é) v písmene h) bode 1 predstavuje(-ú) jeden alebo viacero z týchto trestných činov vymedzených právom štátu pôvodu, za ktoré v štáte pôvodu možno uložiť trest odňatia slobody alebo ochranné opatrenie obmedzujúce osobnú slobodu s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky, označte príslušné okienko (okienka):

- ☐ účasť na zločinnom společení,
- ☐ terorizmus,
- ☐ obchodovanie s ľuďmi,

⁽⁴⁴⁾ Používanie tohto nástroja zjednodušuje vyplňanie osvedčenia tak, že je jednoduché ako vyplnenie tlačiva vo formáte Word, má však niekoľko užitočných a jednoduchých prvkov, ako napríklad: možnosť priameho načítania údajov príslušných vykonávajúcich orgánov z nástroja EJS „justičný atlas“; získanie formulára v jazykoch akceptovaných vykonávajúcim členským štátom; uloženie a odoslanie prostredníctvom elektronickej pošty. <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/WorkerPage.aspx?x1=CC>.

⁽⁴⁵⁾ <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>.

- ☐ sexuálne vykorisťovanie detí a detská pornografia,
- ☐ nedovolené obchodovanie s omamnými a psychotropnými látkami,
- ☐ nedovolené obchodovanie so zbraňami, strelivom a výbušninami,
- ☐ korupcia,
- ☐ podvod vrátane podvodu týkajúceho sa finančných záujmov Európskych spoločenstiev v zmysle Dohovoru z 26. júla 1995 o ochrane finančných záujmov Európskych spoločenstiev,
- ☐ legalizácia príjmov z trestnej činnosti,
- ☐ falšovanie a pozmeňovanie meny vrátane eura,
- ☐ počítačová kriminalita,
- ☐ trestné činy proti životnému prostrediu vrátane nedovoleného obchodovania s ohrozenými živočíšnymi a rastlinnými druhmi, ich plemenami a odrodami,
- ☐ uľahčenie neoprávneného prekročenia štátnej hranice a neoprávneného pobytu,
- ☐ vražda, závažné ublíženie na zdraví,
- ☐ nedovolené obchodovanie s ľudskými orgánmi a tkanivami,
- ☐ únos, obmedzovanie osobnej slobody a branie rukojemníka,
- ☐ rasizmus a xenofóbia,
- ☐ organizovaná alebo ozbrojená krádež alebo lúpež,
- ☐ nedovolené obchodovanie s kultúrnymi predmetmi vrátane starožitností a umeleckých diel,
- ☐ podvodné konanie,
- ☐ vymáhanie peňazí alebo inej výhody a vydieranie,
- ☐ falšovanie a výroba nelegálnych kópií výrobkov,
- ☐ falšovanie a pozmeňovanie verejných listín a obchodovanie s nimi,
- ☐ falšovanie a pozmeňovanie platobných prostriedkov,
- ☐ nedovolené obchodovanie s hormonálnymi látkami a ďalšími prostriedkami na podporu rastu,
- ☐ nedovolené obchodovanie s jadrovými alebo rádioaktívnymi materiálmi,
- ☐ obchodovanie s odcudzenými vozidlami,
- ☐ znásilnenie,
- ☐ podpaľačstvo,
- ☐ trestné činy podliehajúce právomoci Medzinárodného trestného súdu,
- ☐ nezákonné ovládnutie lietadla alebo plavidla,
- ☐ sabotáž.

3. Ak trestný(-é) čin(-ny) uvedený(-é) v bode 1 nie je (sú) uvedený(-é) v bode 2 alebo ak sa rozsudok a osvedčenie zasielajú členskému štátu, ktorý vyhlásil, že bude preskúmať obojstrannú trestnosť (článok 7 ods. 4 rámcového rozhodnutia), uveďte úplný opis príslušného trestného činu (trestných činov):

.....
.....
.....

i) Štatút rozsudku, ktorým sa ukladá trest:

1. Uveďte, či sa dotknutá osoba osobne zúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia:

1. ☐ Áno, dotknutá osoba sa osobne zúčastnila na konaní, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia.
2. ☐ Nie, dotknutá osoba sa osobne nezúčastnila na konaní, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia.

3. Ak ste zaškrtili bod 2., potvrdte, prosím, či ide o jeden z nasledujúcich prípadov:

- ☐ 3.1a. dotknutá osoba bola osobne predvolaná..... (deň/mesiac/rok), a tým informovaná o stanovenom termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, a bola informovaná o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania,

ALEBO

- ☐ 3.1b. dotknutá osoba nebola osobne predvolaná, ale sa jej inými prostriedkami skutočne doručili úradné informácie o stanovenom termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že táto osoba si bola vedomá plánovaného konania, a bola informovaná o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania,

ALEBO

- ☐ 3.2. dotknutá osoba, vedomá si plánovaného konania, splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol buď vymenovaný dotknutou osobou, alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní skutočne obhajoval,

ALEBO

- ☐ 3.3. rozhodnutie bolo dotknutej osobe doručené..... (deň/mesiac/rok) a dotknutá osoba bola výslovne poučená o práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového, a

- ☐ výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok,

ALEBO

- ☐ nepodala návrh na obnovu konania alebo odvolanie v rámci príslušnej lehoty.

4. Ak ste zaškrtili bod 3.1b, 3.2 alebo 3.3, uveďte informácie o tom, ako bola splnená príslušná podmienka:

.....

2. Podrobnosti o dĺžke trestu:

2.1. Celková dĺžka trestu (v dňoch):

2.2. Celé obdobie obmedzenia osobnej slobody, ktoré sa už vykonalo v súvislosti s trestom, na ktorý sa vzťahuje vynesený rozsudok (v dňoch): od [...] (uveďte dátum, ku ktorému sa vykonal výpočet: deň, mesiac, rok):

2.3. Počet dní, ktorý sa má započítať do celkovej dĺžky trestu na základe iných dôvodov ako dôvodu uvedeného v bode 2.2 (napr. amnestií, milostí, zmiernení trestu atď. už udelených v súvislosti s týmto trestom): od (uveďte dátum, ku ktorému sa vykonal výpočet: deň, mesiac, rok):

2.4. Dátum ukončenia výkonu trestu v štáte pôvodu:

- ☐ Neuplatňuje sa, pretože osoba nie je momentálne vo výkone trestu.

- ☐ Osoba sa momentálne nachádza vo výkone trestu a trest bude podľa práva štátu pôvodu v plnom rozsahu vykonaný dňa (uveďte dátum v tvare: deň, mesiac, rok):

3. Druh trestu:

- ☐ trest odňatia slobody

- ☐ trest odňatia slobody

.....

3.5. *Užitočné doplňujúce informácie od štátu pôvodu*

Hoci tieto informácie sa podľa rámcového rozhodnutia nevyžadujú, z praxe vyplýva, že isté dokumenty týkajúce sa väzňa sa považujú za užitočný doplnok, ktorý by mal byť priložený k žiadosti o odovzdanie alebo sa môže poskytnúť vykonávajúcemu štátu v prípade, keď skutočne prebehne odovzdanie, s cieľom uľahčiť premiestnenie väzňa. Takýmito dokumentmi sú: tabuľka s historickým záznamom o väzňovi, záznam o väzbe väzňa, správy o bezpečnostných informáciách väzňa (pozri príručku EuroPris s praktickými návodmi v súvislosti s odovzdávaním odsúdených osôb ⁽⁴⁶⁾).

3.6. *Zaslanie [odovzdanie]*

Príslušný orgán štátu pôvodu bude musieť priamo príslušnému orgánu vykonávajúcemu štátu zaslať rozsudok alebo jeho overenú kópiu spolu s osvedčením. Písomný záznam je potrebný na to, aby príslušný orgán vykonávajúcemu štátu mohol potvrdiť pravosť žiadosti. Originál rozsudku alebo jeho overená kópia a originál osvedčenia sa zašlú vykonávajúcemu štátu, ak o to požiada. Všetka úradná komunikácia prebieha priamo medzi uvedenými príslušnými orgánmi (článok 5 ods. 1).

Rozsudok alebo jeho overená kópia a osvedčenie sa môžu zaslať príslušnému orgánu vo vykonávajúcom štáte akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje vyhotoviť písomný záznam, napríklad elektronickou poštou alebo faxom, za podmienok umožňujúcich vykonávajúcemu štátu overiť ich hodnovernosť (odôvodnenie 18).

Štát pôvodu zašle rozsudok spolu s osvedčením zakaždým len jednému vykonávajúcemu štátu (článok 5 ods. 3).

Ak príslušný orgán štátu pôvodu nepozná príslušný orgán vykonávajúcemu štátu, príslušný orgán štátu pôvodu vykoná všetky potrebné šetrenia, a to aj cez kontaktné miesta EJS, s cieľom získať od vykonávajúcemu štátu informácie (článok 5 ods. 4) ⁽⁴⁷⁾.

Ak orgán vykonávajúcemu štátu, ktorému sa doručí rozsudok spolu s osvedčením, nemá právomoc ho uznať a prijať potrebné opatrenia na jeho výkon, zašle rozsudok spolu s osvedčením príslušnému orgánu z úradnej moci a informuje o tom príslušný orgán štátu pôvodu (článok 5 ods. 5).

3.7. *Vyžiadanie informácií o ustanoveniach týkajúcich sa predčasného alebo podmieneného prepustenia*

Výkon trestu sa riadi právom vykonávajúcemu štátu. Orgány vykonávajúcemu štátu sú ako jediné príslušné rozhodovať o postupoch výkonu a určovať všetky s tým súvisiace opatrenia vrátane dôvodov na predčasné alebo podmienené prepustenie (článok 17 ods. 1).

Čas, ktorý odsúdená osoba v skutočnosti strávi vo väzení závisí vo veľkej miere od ustanovení o predčasnom a podmienenom prepustení vo vykonávajúcom štáte. V tejto oblasti sú medzi členskými štátmi značné rozdiely: napríklad v niektorých členských štátoch dochádza k prepusteniu odsúdenej osoby po uplynutí dvoch tretín trestu, v iných po uplynutí jednej tretiny ⁽⁴⁸⁾.

Vykonávajúci štát na žiadosť informuje príslušný orgán štátu pôvodu o uplatniteľných ustanoveniach o možnom predčasnom alebo podmienenom prepustení. Štát pôvodu môže súhlasiť s uplatnením takýchto ustanovení alebo môže osvedčenie vziať späť (článok 17 ods. 3).

Členské štáty majú možnosť stanoviť, že pri každom rozhodnutí o predčasnom alebo podmienenom prepustení sa môže brať ohľad aj na tie ustanovenia vnútroštátneho práva uvedené štátom pôvodu, podľa ktorých má daná osoba nárok na predčasné alebo podmienené prepustenie v istom stanovenom čase (článok 17 ods. 4).

Odporúča sa, aby vykonávajúci štát komunikoval jasne a štátu pôvodu a odsúdenej osobe vysvetlil platné ustanovenia týkajúce sa podmieneného prepustenia. To by mohlo znamenať, že sa musia poskytnúť podrobnejšie informácie o formách výkonu trestu než len informácie o platných právnych ustanoveniach.

⁽⁴⁶⁾ <https://www.europpris.org/file/europpris-resource-book-on-the-transfer-of-sentenced-prisoners-under-eu-framework-decision-909/>.

⁽⁴⁷⁾ Informácie týkajúce sa kontaktných údajov príslušných orgánov sa nachádzajú v justičnom atlase (Judicial Atlas) na webovom sídle EJS: <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/WorkerPage.aspx?x1=AC>.

⁽⁴⁸⁾ Pozri rozsudky EStP z 15. marca 2005, Veermae/Fínsko, žiadosť č. 38704/03, a z 27. júna 2006, Szabo/Švédsko, žiadosť č. 28578/03. Európsky súd pre ľudské práva rozhodol, že možnosť *de facto* dlhšieho trestu odňatia slobody vo vykonávajúcom štáte sama osebe neznamena, že je pozbavenie osobnej slobody svojvoľné, pokiaľ trest, ktorý sa mal vykonať, neprekročil trest uložený v trestnom konaní vo Fínsku. EStP však nevylúčil možnosť, že *de facto* výrazne dlhší trest odňatia slobody môže byť podnetom na preskúmanie v zmysle článku 5 dohovoru EStP a z toho dôvodu môže byť štát, v ktorom bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok, braný na zodpovednosť v zmysle uvedeného článku.

Informácie o predčasnom a podmieňnom prepustení v štáte pôvodu sa v osvedčení musia uviesť v rámci pod písmenom j). Podrobnejšie informácie o uplatniteľných ustanoveniach týkajúcich sa predčasného a podmieňného prepustenia sa v osvedčení musia uviesť v rámci pod písmenom l):

j) Informácie o predčasnom alebo podmieňnom prepustení:

1. Podľa práva štátu pôvodu má odsúdená osoba nárok na predčasné alebo podmieňné prepustenie po vykonaní:

- ☐ polovice trestu
- ☐ dvoch tretín trestu
- ☐ inej časti trestu (uveďte):

2. Príslušný orgán štátu pôvodu žiada o informácie o:

- ☐ uplatniteľných právnych ustanoveniach vykonávajúceho štátu o predčasnom alebo podmieňnom prepustení odsúdenej osoby,
- ☐ začiatku a skončení obdobia predčasného alebo podmieňného prepustenia.

l. Ďalšie okolnosti podstatné pre prípad (nepovinné informácie):

.....

3.8. Žiadosť o predbežnú väzbu

Ak sa odsúdená osoba nachádza vo vykonávajúcom štáte, na žiadosť štátu pôvodu môže vykonávajúcí štát zadržať odsúdenú osobu alebo prijať akékoľvek iné opatrenie na zabezpečenie toho, aby odsúdená osoba zostala na jeho území. Takáto žiadosť o zadržanie sa môže podať pred doručením rozsudku a osvedčenia alebo pred rozhodnutím o uznaní rozsudku a výkone trestu. Dĺžka trestu sa nesmie predĺžiť v dôsledku obdobia stráveného vo väzbe na základe predbežnej väzby (článok 14).

Toto ustanovenie štátu, v ktorom bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok, umožňuje zabezpečiť, aby odsúdená osoba nemohla utiecť, napríklad počas čakania na výsledky prešetrovania vykonávajúceho štátu, ktoré sa týka toho, či skutočne môže prevziať výkon trestu.

Informácie týkajúce sa predbežnej väzby sa v osvedčení musia uviesť v rámci pod písmenom e):

e) Žiadosť o predbežnú väzbu štátu pôvodu (ak sa odsúdená osoba nachádza vo vykonávajúcom štáte):

- ☐ Štát pôvodu žiada vykonávajúcí štát o zadržanie odsúdenej osoby alebo o prijatie iného opatrenia na zabezpečenie toho, aby odsúdená osoba zostala do rozhodnutia o uznaní rozsudku a výkone trestu na jeho území.
- ☐ Štát pôvodu už požiadal vykonávajúcí štát o zadržanie odsúdenej osoby alebo o prijatie iného opatrenia na zabezpečenie toho, aby odsúdená osoba zostala do rozhodnutia o uznaní rozsudku a výkone trestu na jeho území. Uveďte názov orgánu vo vykonávajúcom štáte, ktorý rozhodol o žiadosti o zatknutie odsúdenej osoby (ak je to uplatniteľné a ak je k dispozícii):

.....

3.9. Vzatie osvedčenia späť

Pokiaľ sa nezačal výkon trestu vo vykonávajúcom štáte, štát pôvodu môže osvedčenie vziať späť, pričom uvedie dôvody takéhoto postupu (článok 13). Štát pôvodu v skutočnosti môže na základe článku 17 ods. 3 požiadať o informácie o formách výkonu trestu vo vykonávajúcom štáte, na ktorú musí vykonávajúcí štát odpovedať správnymi informáciami. Potom, ale stále pred výkonom trestu, sa štát pôvodu môže rozhodnúť, že osvedčenie

vezme späť. Najmä ak sa štát pôvodu domnieva, že by odovzdanie viedlo k predčasnemu prepusteniu, môže rozhodnúť o tom, že dotknutú osobu neodovzdá a že odvoláva osvedčenie.

Vykonávajúci štát po odvolaní osvedčenia už trest nevykonáva.

ČASŤ II: UZNÁVANIE ROZSUDKU A VÝKON TRESTU

4. Konanie o uznaní

4.1. Časové lehoty pre rozhodnutie o uznaní a prostriedky nápravy proti rozhodnutiu o odovzdaní

Cieľom rámcového rozhodnutia je zriadiť nový zjednodušený a účinnejší systém postúpenia trestov s cieľom zjednodušiť a zrýchliť cezhraničnú justičnú spoluprácu. Stanovujú sa v ňom preto lehoty na uskutočnenie odovzdania. Príslušný orgán vykonávajúceho štátu čo najrýchlejšie rozhodne, či sa rozsudok uzná a trest vykoná, a informuje o tom štát pôvodu, pričom ho tiež informuje o každom rozhodnutí o prispôbení trestu (článok 12 ods. 1). Konečné rozhodnutie o uznaní rozsudku a výkone trestu sa má prijať do 90 dní odo dňa doručenia rozsudku a osvedčenia (článok 12 ods. 2).

K nedodržaniu lehoty môže dôjsť len za mimoriadnych okolností. Vykonávajúci štát by mal potom o nich bezodkladne akýmkoľvek spôsobom informovať štát pôvodu s uvedením dôvodov omeškania a odhadovaného času potrebného na prijatie konečného rozhodnutia (článok 12 ods. 3).

Je nepopierateľné, že všetky členské štáty majú bez výnimky zabezpečiť prístup odsúdených osôb k zákonným právam a prostriedkom nápravy v súlade so svojim vnútroštátnym právom, členské štáty by mali zabezpečiť, aby tieto prostriedky boli v ich systéme v súlade s dôležitosťou dodržiavania lehôt podľa rámcového rozhodnutia ⁽⁴⁹⁾.

Podľa článku 19 ods. 1 ZEÚ členské štáty ustanovia v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje právo Únie, prostriedky nápravy potrebné na zabezpečenie účinnej právnej ochrany (pozri aj článok 47 Charty základných práv EÚ, pokiaľ ide o právo na účinný prostriedok nápravy).

Odsúdené osoby môžu podať odvolanie proti rozhodnutiu s cieľom uznať a vykonať rozsudok na základe práva vykonávajúceho štátu. Členské štáty by mali zabezpečiť, aby tieto odvolania nebránili neprerušovanému uplatňovaniu rámcového rozhodnutia a aby sa dodržiavali lehoty. Podľa odôvodnenia 22 sa konečné rozhodnutie o uznaní rozsudku a výkone trestu vrátane akéhokoľvek prípadného odvolacieho konania spravidla prijme do 90 dní odo dňa doručenia rozsudku a osvedčenia.

Súdny dvor v súvislosti s rámcovým rozhodnutím 2002/584 rozhodol, že rámcové rozhodnutie 2002/584 nebráni tomu, aby členské štáty prijali opravný prostriedok, ktorým sa preruší výkon rozhodnutia súdneho orgánu, pokiaľ sa konečné rozhodnutie prijme v lehotách stanovených v rámcovom rozhodnutí 2002/584 ⁽⁵⁰⁾.

4.2. Žiadosť o preklad rozsudku

V zásade sa nevyžaduje preklad rozsudku (článok 23 ods. 2). Naďalej však existuje možnosť, že vykonávajúci štát môže vyžadovať, aby k rozsudku alebo k jeho podstatným častiam bol priložený preklad. Na tento účel musia členské štáty najprv na Generálnom sekretariáte Rady uložiť vyhlásenie, v ktorom uvedú, že si chcú mať možnosť podať takúto žiadosť (článok 23 ods. 3). Po druhé, takúto žiadosť môže vykonávajúci štát podať iba vtedy, keď sa domnieva, že obsah osvedčenia nie je dostatočný na to, aby rozhodol o výkone trestu, a predloží sa v prípade potreby po porade príslušných orgánov vykonávajúceho štátu a štátu pôvodu s cieľom určiť podstatné časti rozsudku, ktoré je potrebné preložiť (článok 23 ods. 2 a 3).

4.3. Odklad

V rámcovom rozhodnutí sa stanovuje nepovinný odklad (ne)uznania, ak je osvedčenie neúplné alebo ak zjavne nezodpovedá rozsudku (článok 11). Príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže určiť primeranú lehotu na vyplnenie alebo opravu osvedčenia [pozri článok 9 ods. 1 písm. a)].

⁽⁴⁹⁾ V súvislosti s európskym zatykačom pozri rozsudok Súdneho dvora z 30. mája 2013, Jeremy F, C-168/13 PPU, ECLI:EU:C:2013:358.

⁽⁵⁰⁾ Pozri aj rozsudok Súdneho dvora vo veci Jeremy F.

4.4. *Predbežná väzba*

Ak sa odsúdená osoba nachádza vo vykonávajúcim štáte, na žiadosť štátu pôvodu môže vykonávajúcí štát zadržať odsúdenú osobu alebo prijať akékoľvek iné opatrenie na zabezpečenie toho, aby odsúdená osoba zostala na jeho území. Takáto žiadosť o zadržanie sa môže podať pred doručením rozsudku a osvedčenia alebo pred rozhodnutím o uznaní rozsudku a výkone trestu. Dĺžka trestu sa nesmie predĺžiť v dôsledku obdobia stráveného vo väzbe na základe predbežnej väzby (článok 14).

Toto ustanovenie štátu, v ktorom bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok, umožňuje zabezpečiť, aby odsúdená osoba nemohla utiecť, napríklad počas čakania na výsledky prešetrovania vykonávajúceho štátu, ktoré sa týka toho, či skutočne môže prevziať výkon trestu.

5. **Rozhodnutie o uznaní rozsudku a výkone trestu**

5.1. *Všeobecná povinnosť uznať rozsudok a vykonať trest*

Príslušný orgán vykonávajúceho štátu musí uznať rozsudok, ktorý mu bol zaslaný, a bezodkladne musí prijať všetky potrebné opatrenia na výkon trestu, pokiaľ nerozhodne o uplatnení jedného z dôvodov odmietnutia uznania alebo výkonu (článok 8 ods. 1).

5.2. *Súhlas vykonávajúceho štátu*

Súhlas vykonávajúceho štátu je nevyhnutnou podmienkou vo všetkých situáciách okrem tých, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia článku 4 ods. 1 písm. a) alebo b), napr. v prípade štátnych príslušníkov, ktorí nežijú vo vykonávajúcim štáte, ani do neho nemajú byť vyhostení, alebo osoby s trvalým pobytom vo vykonávajúcim štáte bez toho, aby boli štátnymi príslušníkmi tohto štátu [článok 4 ods. 1 písm. c)]. V takom prípade sa musí uskutočniť porada medzi príslušnými orgánmi štátu pôvodu a vykonávajúceho štátu, pričom vykonávajúcí štát má právo odmietnuť spoluprácu vyjadrením nesúhlasu s odovzdaním (odôvodnenie 8).

Výnimku z tohto pravidla môže využiť každý členský štát prostredníctvom vyhlásenia, v ktorom uvedú, že pred zaslaním rozsudku a osvedčenia sa nevyžaduje jeho súhlas (článok 4 ods. 7), ak odsúdená osoba:

- a) žije vo vykonávajúcim štáte, oprávnené sa v ňom zdržiava nepretržite najmenej päť rokov, zachová si v tomto štáte právo na trvalý pobyt ⁽³¹⁾ a/alebo
- b) je štátnym príslušníkom vykonávajúceho štátu v iných prípadoch, než sú prípady stanovené v článku 4 ods. 1 písm. a) a b).

Takéto vyhlásenie je platné vo vzťahoch k ostatným členským štátom, ktoré vydali rovnaké oznámenie buď v čase prijatia rámcového rozhodnutia, alebo kedykoľvek neskôr (článok 4 ods. 7).

Pri vykonávaní toho rámcového rozhodnutia členské štáty prijímajú opatrenia, ktoré zohľadňujú predovšetkým účel uľahčenia sociálnej rehabilitácie odsúdenej osoby a ktoré predstavujú pre príslušné orgány základ ich rozhodnutia, či budú súhlasiť so zaslaním rozsudku a osvedčenia v prípadoch podľa článku 4 ods. 1 písm. c) (článok 4 ods. 6).

Vyhlásenia podľa článku 4 ods. 7 sú k dispozícii na prezretie na webovom sídle EJS ⁽³²⁾.

5.3. *Zoznam 32 trestných činov, pri ktorých sa nevykonáva overovanie obojstrannej trestnosti*

Vykonávajúcí orgán má skontrolovať, či vydávajúcí orgán určil niektorý z trestných činov ako trestný čin, ktorý patrí do niektorej z 32 kategórií trestných činov uvedených v článku 7 ods. 1. Vykonávajúcí orgán môže obojstrannú trestnosť overovať len v prípade trestných činov, ktoré nie sú uvedené v zozname 32 trestných činov.

Treba zdôrazniť, že na účely posúdenia podmienok článku 7 ods. 1 sú relevantné len vymedzenia trestného činu a najvyššieho trestu v právnych predpisoch vydávajúceho členského štátu. Vykonávajúcí orgán musí uznať, čo v osvedčení uviedol vydávajúcí orgán.

Členské štáty majú podľa rámcového rozhodnutia možnosť ďalej uplatňovať overovanie obojstrannej trestnosti aj v prípade uvedených 32 kategórií trestných činov. V záujme uplatňovania tejto výnimky sa pri prijatí tohto rámcového rozhodnutia alebo neskôr, keď to členský štát považuje za vhodné, musí oznámiť vyhlásenie Generálnemu sekretariátu Rady. Podobne členské štáty môžu takéto vyhlásenia kedykoľvek vziať späť (článok 7 ods. 4). Veľa členských štátov podalo vyhlásenia, ktoré im umožňujú overovať obojstrannú trestnosť pri všetkých trestných činoch (pozri poznámku pod čiarou č. 14).

⁽³¹⁾ Pojem „trvalý pobyt“ sa vysvetľuje v druhom pododseku uvedeného článku.

⁽³²⁾ <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>.

Súdny dvor vo svojom rozsudku vo veci C-289/15, Grundza⁽⁵³⁾, vyložil článok 7 ods. 3 a článok 9 ods. 1 písm. d) rámcového rozhodnutia (najmä to, ako sa má posudzovať podmienka obojstrannej trestnosti). Súdny dvor rozhodol takto:

„38. [...] pri posúdení obojstrannej trestnosti je úlohou príslušného orgánu vykonávajúceho štátu overiť, či základné skutkové okolnosti trestného činu, ako sú uvedené v rozsudku vyhlásenom príslušným orgánom štátu pôvodu, by samy osebe, za predpokladu, že nastali na území vykonávajúceho štátu, boli takisto trestné na území tohto štátu.

[...]

49. V rámci posúdenia obojstrannej trestnosti [...] príslušný orgán vykonávajúceho štátu neskúma, či bol porušený záujem chránený v štáte pôvodu, ale má skúmať, či by za predpokladu, že k danému trestnému činu došlo na území členského štátu, kde pôsobí tento orgán, bol považovaný za porušený podobný záujem, chránený vnútroštátnym právom tohto štátu.“

5.4. Prispôsobenie trestu

Keďže rámcové rozhodnutie vychádza zo zásady vzájomnej dôvery v právne systémy ostatných členských štátov, rozhodnutie sudcu v štáte pôvodu by sa malo rešpektovať a v zásade by nemalo dochádzať k jeho preskúmaniu alebo úprave (článok 8 ods. 1)⁽⁵⁴⁾. K tejto zásade takzvaného „nepretržitého výkonu“⁽⁵⁵⁾ existujú dve výnimky, obidve vyplývajú z nezlučiteľnosti trestu uloženého v štáte pôvodu, a to buď z hľadiska dĺžky, alebo druhu trestu, s právom vykonávajúceho štátu:

1. Dĺžka trestu sa líši: keď je dĺžka trestu uloženého štátom pôvodu nezlučiteľná s právom vykonávajúceho štátu, vykonávajúci štát môže prispôsobiť trest, len ak tento trest prekračuje maximálnu sadzbu stanovenú pre podobné trestné činy podľa vnútroštátneho práva vykonávajúceho štátu (napr. odovzdanie osoby na výkon trestu za trestné činy súvisiace s drogami so sadzbou 14 rokov, za ktoré sa podľa vnútroštátneho práva vykonávajúceho štátu ukladá maximálna sadzba 12 rokov). Prispôsobený trest však nesmie ísť pod maximálnu sadzbu stanovenú pre podobné trestné činy podľa vnútroštátneho práva vykonávajúceho štátu (článok 8 ods. 2).
2. Druh trestu sa líši: keď je druh trestu v štáte pôvodu nezlučiteľný s vnútroštátnym právom vykonávajúceho štátu, vykonávajúci štát ho môže prispôsobiť trestu alebo opatreniu za podobné trestné činy podľa svojho práva (napr. doživotný trest sa môže upraviť na trest na 20 rokov). Príslušný orgán vykonávajúceho štátu sa však musí presvedčiť, že prispôsobený trest alebo opatrenia budú v čo najväčšej miere zodpovedať pôvodnému trestu, ktorý sa uložil v štáte pôvodu. Navyše príslušný orgán vykonávajúceho štátu nesmie zmeniť pôvodný trest na peňažný trest (článok 8 ods. 3).

V oboch situáciách platí, že keď sa prispôsobenie považuje za nevyhnutné, príslušný orgán vykonávajúceho štátu čo najskôr informuje príslušný orgán štátu pôvodu o svojom rozhodnutí o prispôbení trestu (článok 12 ods. 1).

Ak štát pôvodu nesúhlasí s prispôobením trestu, môže rozhodnúť, že osvedčenie vezme späť (článok 13).

Prispôsobený trest nesmie sprísniť trest uložený v štáte pôvodu z hľadiska druhu alebo dĺžky (článok 8 ods. 4).

Pokiaľ sa nezačal výkon trestu vo vykonávajúcom štáte, štát pôvodu má možnosť vziať osvedčenie späť, ak podľa neho bude rozhodnutie o prispôbení trestu v rozpore s jeho pôvodnými zámermi týkajúcimi sa odovzdania odsúdenej osoby (kombinovaný výklad článku 12 ods. 1 a článku 13).

Článok 8 ods. 2 a ods. 3 sa týkajú prispôsobenia trestu, ktorý bol pôvodne uložený v štáte pôvodu. Ustanovenia o prispôbení trestu sa teda netýkajú opatrení súvisiacich s predčasným a podmieneným prepustením, keďže tieto opatrenia sa týkajú výkonu trestu. Režim výkonu trestu je stanovený v článku 17 (porovnaj oddiel 7.3 uvedený nižšie).

⁽⁵³⁾ Rozsudok Súdneho dvora z 11. januára 2017, Grundza, C-289/15, ECLI:EU:C:2017:4, pokiaľ ide o výklad článku 7 ods. 3 a článku 9 ods. 1 písm. d) o podmienkach, ktoré sa musia splniť v prípade požiadavky obojstrannej trestnosti.

⁽⁵⁴⁾ Rozsudok Súdneho dvora z 13. decembra 2018, Sut, C-514/17, ECLI:EU:C:2018:1016, a prejednávany návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Rechtbank Amsterdam (Holandsko) 20. júla 2018, SF (vec C-314/18).

⁽⁵⁵⁾ Na rozdiel od takzvanej zásady zmeny, ktorá sa uplatňuje na základe dohovoru Rady Európy z roku 1983. Pozri dôvodovú správu dohovoru Rady Európy z roku 1983.

5.5. Dôvody odmietnutia uznania alebo výkonu

Všeobecná povinnosť uznať a vykonať zaslaný rozsudok (zakotvená v článku 8 ods. 1) je obmedzená dôvodmi odmietnutia uznania a odmietnutia výkonu, čiže dôvodmi odmietnutia (článok 9). Treba pripomenúť, že tieto dôvody sú jediné dôvody, ktoré vykonávajúci orgán môže použiť ako základ pre odmietnutie výkonu. Súdny dvor v súvislosti s rámcovým rozhodnutím 2002/584 objasnil, že zoznam dôvodov odmietnutia je úplný ⁽⁵⁶⁾.

Dôvody odmietnutia je potrebné vykonať ako voliteľné pre príslušné orgány. V článku 9 sa jasne uvádza, že príslušný orgán „môže“ odmietnuť uznanie rozsudku a vykonanie trestu, čo znamená, že príslušný vykonávajúci orgán si ponecháva priestor na voľné uváženie, aby mohol individuálne posúdiť vhodnosť uplatnenia dôvodu odmietnutia ⁽⁵⁷⁾.

Príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže odmietnuť uznanie rozsudku a vykonanie trestu, ak platí jeden alebo viacero z týchto dôvodov odmietnutia uznania a odmietnutia výkonu:

5.5.1. Neúplné alebo nesprávne osvedčenie [článok 9 ods. 1 písm. a)]

Osvedčenie uvedené v článku 4 je neúplné alebo zjavne nezodpovedá rozsudku a nebolo doplnené ani opravené v primeranej lehote stanovenej príslušným orgánom vykonávajúceho štátu.

5.5.2. Nesúlad s kritériami na zaslanie [článok 9 ods. 1 písm. b)]

Kritériá stanovené v článku 4 ods. 1 nie sú splnené. Podrobnejšie vysvetlenie sa nachádza v oddiele 2.3.1.

5.5.3. Zásada *ne bis in idem* [článok 9 ods. 1 písm. c)]

Výkon trestu by bol v rozpore so zásadou *ne bis in idem*.

Súdny dvor vydal niekoľko rozsudkov vo veciach týkajúcich sa výkladu zásady *ne bis in idem* vo vzťahu k článku 54 Schengenského dohovoru. Tieto rozsudky sa uplatňujú na rámcové rozhodnutie 2002/584 na základe rozsudku vo veci C-261/09, Mantello ⁽⁵⁸⁾, a vysvetľujú sa v nich také pojmy ako „konečné rozhodnutie“, „rovnaký trestný čin“ a „rozsudok bol vykonaný“. Vo svojom rozsudku vo veci C-129/14 PPU, Spasic ⁽⁵⁹⁾, Súdny dvor rozhodol, že článok 54 Schengenského dohovoru je ako taký zlučiteľný s článkom 50 Charty základných práv EÚ, v ktorom je zásada *ne bis in idem* zakotvená.

Článok 54 Schengenského dohovoru

„Osoba právoplatne odsúdená jednou zo zmluvných strán nesmie byť pre ten istý čin stíhaná inou zmluvnou stranou, a to za predpokladu, že v prípade odsúdenia bol trest už odpykaný alebo sa práve odpykáva alebo podľa práva štátu, v ktorom bol rozsudok vynesený, už nemôže byť vykonaný.“

Článok 50 Charty základných práv EÚ

„Právo nebyť stíhaný alebo potrestaný v trestnom konaní dvakrát za ten istý trestný čin

Nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní za trestný čin, za ktorý už bol v rámci Únie oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom v súlade so zákonom.“

5.5.4. Neexistencia obojstrannej trestnosti [článok 9 ods. 1 písm. d)]

V prípade uvedenom v článku 7 ods. 3 a v prípade, že vykonávajúci štát urobil vyhlásenie podľa článku 7 ods. 4, v prípade uvedenom v článku 7 ods. 1 príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže odmietnuť uznať rozsudok, ak sa týka skutkov, ktoré by podľa práva vykonávajúceho štátu nepredstavovali trestný čin.

Tento dôvod odmietnutia sa tak týka:

1. trestných činov, ktoré nepatria do žiadnej z 32 kategórií trestných činov uvedených v článku 7 ods. 1;
2. trestných činov, ktoré patria do jednej z 32 kategórií trestných činov uvedených v článku 7 ods. 1, v štáte pôvodu sa však trestajú iba odňatím slobody alebo ochranným opatrením obmedzujúcim slobodu s hornou hranicou sadzby najviac tri roky, alebo

⁽⁵⁶⁾ Najmä vo svojich rozsudkoch vo veci C-123/08, Wolzenburg, bod 57, a v spojených veciach C-404/15 a C-659/15 PPU, Aranyosi a Căldăraru, bod 80.

⁽⁵⁷⁾ V tejto súvislosti pozri aj rozsudok Súdneho dvora z 29. júna 2017, Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, bod 21.

⁽⁵⁸⁾ Rozsudok Súdneho dvora zo 16. novembra 2010, Mantello, C-261/09, ECLI:EU:C:2010:683.

⁽⁵⁹⁾ Rozsudok Súdneho dvora z 27. mája 2014, Spasic, C-129/14 PPU, ECLI:EU:C:2014:586.

3. všetkých trestných činov, ak bolo vydané vyhlásenie podľa článku 7 ods. 4

Vo vzťahu k daniam alebo poplatkom, clám a mene sa uznanie a vykonanie rozsudku nemôže odmietnuť z toho dôvodu, že v práve vykonávajúceho štátu sa neupravuje rovnaký typ daní alebo ciel ani neobsahuje rovnaké ustanovenia týkajúce sa daní, poplatkov, ciel alebo meny ako právo štátu pôvodu;

Súdny dvor vo svojom rozsudku vo veci C-289/15, *Grundza*, vysvetlil, ako sa má posudzovať podmienka obojstrannej trestnosti (pozri oddiel 5.3).

5.5.5. Premlčaný výkon trestu [článok 9 ods. 1 písm. e)]

Výkon trestu je premlčaný podľa práva vykonávajúceho štátu.

5.5.6. Imunita podľa právnych predpisov vykonávajúceho štátu [článok 9 ods. 1 písm. f)]

Podľa právnych predpisov vykonávajúceho štátu existuje imunita, ktorá znemožňuje výkon trestu.

5.5.7. Vek trestnej zodpovednosti [článok 9 ods. 1 písm. g)]

Trest sa uložil osobe, ktorá podľa práva vykonávajúceho štátu vzhľadom na svoj vek nemohla byť trestne zodpovedná za svoje skutky, pre ktoré bol vynesený rozsudok.

V právnych predpisoch členských štátov sa minimálny vek pre trestnoprávnu zodpovednosť vymedzuje rôzne. Tento dôvod na odmietnutie sa uplatňuje, ak by vyžiadaná osoba vzhľadom na svoj vek mohla byť vo vykonávacom štáte len účastníkom občianskoprávneho alebo správneho, ale nie trestnoprávneho konania.

Súdny dvor v kontexte rámcového rozhodnutia 2002/584 ⁽⁶⁰⁾ vysvetlil, že vykonávajúci súdny orgán ⁽⁶¹⁾ musí odmietnuť vydanie len tých neplnoletých osôb, ktoré podľa práva vykonávajúceho členského štátu nedosiahli vekovú hranicu potrebnú na to, aby mohli byť trestnoprávne zodpovedné za činy, ktoré sú dôvodom európskeho zatykača vydaného voči nim. Na posúdenie tejto skutočnosti musí súdny orgán len overiť, či dotknutá osoba dosiahla minimálnu vekovú hranicu na to, aby sa mohla vo vykonávacom členskom štáte považovať za trestnoprávne zodpovednú za činy, ktoré sú dôvodom európskeho zatykača. Orgán nemá povinnosť zohľadniť, či sú splnené prípadné dodatočné podmienky týkajúce sa individuálneho posúdenia, ktorými právo tohto členského štátu konkrétne podmieňuje trestné stíhanie alebo odsúdenie neplnoletej osoby za takéto činy.

5.5.8. Zvyšok trestu, ktorý sa má ešte vykonať, je príliš krátky [článok 9 ods. 1 písm. h)]

V čase, keď bol príslušnému orgánu vykonávajúceho štátu doručený rozsudok, je dĺžka trestu, ktorý sa má ešte vykonať, kratšia ako šesť mesiacov.

Vzhľadom na maximálnu lehotu 120 dní (90 dní na prijatie konečného rozhodnutia o uznaní rozsudku, pozri článok 12 ods. 2, a 30 dní na odovzdanie odsúdenej osoby, pozri článok 15 ods. 1) stanovenú v rámcovom rozhodnutí, vykonávajúci štát nemusí odovzdanie považovať za vhodné, ak je dĺžka zvyšku trestu kratšia než 6 mesiacov. V tejto súvislosti je dôležitý deň doručenia rozsudku do vykonávajúceho štátu.

5.5.9. Konanie v neprítomnosti [článok 9 ods. 1 písm. i)]

Rámcové rozhodnutie bolo zmenené rámcovým rozhodnutím 2009/299, ktorým sa zmenil článok 9 ods. 1 písm. i) o rozhodnutiach vynesených v neprítomnosti obžalovaného. Tieto ustanovenia sa týkajú situácií, keď bol vykonávajúcemu orgánu doručený rozsudok na účely uznania a výkonu trestu vyplývajúce z konania vo vydávacom štáte, na ktorom sa osoba nezúčastnila.

Článok 9 ods. 1 písm. i) rámcového rozhodnutia obsahuje dôvod odmietnutia v prípade, že sa daná osoba podľa osvedčenia uvedeného v článku 4 osobne nezúčastnila na konaní, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia.

Na toto pravidlo sa však vzťahuje viacero výnimiek. Vykonávajúci orgán nemôže odmietnuť splniť žiadosť o uznanie a výkon trestu založeného na rozhodnutí vynesenom v neprítomnosti obžalovaného, ak sa v osvedčení uvádza, že dotknutá osoba v súlade s ďalšími procesnými požiadavkami vymedzenými vo vnútroštátnom práve vydávajúceho štátu:

⁽⁶⁰⁾ Rozsudok Súdneho dvora z 23. januára 2018, *Dawid Piotrowski*, C-367/16, ECLI:EU:C:2018:27.

⁽⁶¹⁾ Podľa článku 3 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 je to povinný dôvod na odmietnutie, pričom rovnaký dôvod na odmietnutie je v tomto rámcovom rozhodnutí nepovinný.

- i) bola včas:
- buď osobne predvolaná, a tým informovaná o stanovenom termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo sa jej inými prostriedkami skutočne doručili úradné informácie o stanovenom termíne a mieste konania takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že si bola vedomá plánovaného konania,
 - a
 - informovaná o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania,
- alebo
- ii) vedomá si plánovaného konania splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol buď vymenovaný dotknutou osobou, alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní skutočne obhajoval,
- alebo
- iii) po tom, ako sa jej doručilo rozhodnutie a bola výslovne poučená o práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového
- výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok,
- alebo
- nepodala návrh na obnovu konania alebo odvolanie v rámci príslušnej lehoty.

Súdny dvor už v kontexte rámcového rozhodnutia 2002/584 vyniesol rozsudky týkajúce konaní v neprítomnosti.

Rozsudok vo veci C-399/11, *Melloni* ⁽⁶²⁾ sa zaoberal otázkou, či sa má článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že vykonávajúcemu súdnemu orgánu v prípadoch uvedených v tomto ustanovení bráni podriaďiť výkon európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu podmienke možnosti preskúmania odsudzujúceho rozsudku vydaného v neprítomnosti v členskom štáte, ktorý vydal zatykač.

Súdny dvor sa domnieval, že v článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa stanovuje nepovinný dôvod nevykonania európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu, ak bola dotknutá osoba odsúdená v neprítomnosti. Na túto možnosť sa však vzťahujú štyri výnimky uvedené v článku 4a ods. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutia 2002/584. Súdny dvor rozhodol, že v týchto štyroch situáciách vykonávajúci súdny orgán nemôže odovzdanie osoby odsúdené v neprítomnosti podmieniť možnosťou preskúmania rozsudku v jej prítomnosti.

Okrem toho vyniesol niekoľko rozsudkov týkajúcich sa výkladu „konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ v zmysle článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 ⁽⁶³⁾.

5.5.10. Trestné stíhanie za trestné činy spáchané pred odovzdaním [článok 9 ods. 1 písm. j)]

Vykonávajúci štát pred prijatím rozhodnutia v súlade s článkom 12 ods. 1 predloží príslušnému orgánu štátu pôvodu v súlade s článkom 18 ods. 3 žiadosť o súhlas a štát pôvodu v súlade s článkom 18 ods. 2 písm. g) nesúhlasí, aby dotknutá osoba bola trestne stíhaná, odsúdená alebo akýmkoľvek iným spôsobom pozbavená osobnej slobody vo vykonávajúcom štáte za iný trestný čin spáchaný pred odovzdaním, než je trestný čin, pre ktorý bola táto osoba odovzdaná. Podľa odôvodnenia 23 sa v článku 18 ods. 1 uvádza, že s výhradou výnimiek uvedených v odseku 2 sa zásada špeciality uplatňuje len v prípadoch, keď bola osoba odovzdaná do vykonávajúceho štátu. Nemala by sa preto uplatňovať v prípadoch, keď osoba nebola odovzdaná do vykonávajúceho štátu, napríklad ak osoba ušla do vykonávajúceho štátu.

⁽⁶²⁾ Rozsudok Súdneho dvora z 26. februára 2013, *Melloni*“ C-399/11, ECLI:EU:C:2013:107.

⁽⁶³⁾ K rozsudkom SD EÚ: z 24. mája 2016, *Dworzecki*, C-108/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:346; z 10. augusta 2017, *Tupikas*, C-270/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:628; z 10. augusta 2017, *Zdziaszek*, C-271/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:629 a z 22. decembra 2017, *Ardic* C-571/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:1026.

5.5.11. Opatrenie týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody [článok 9 ods. 1 písm. k)]

Uložený trest zahŕňa opatrenie týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré vykonávajúci štát nemôže bez ohľadu na článok 8 ods. 3 vykonať v súlade so svojím právnym systémom alebo svojím systémom zdravotnej starostlivosti.

V odôvodnení 19 sa uvádza, že v prípadoch uvedených v článku 9 ods. 1 písm. k) by vykonávajúci štát mal zvážiť možnosť upraviť trest v súlade s rámcovým rozhodnutím predtým, než odmietne uznať a vykonať trest zahŕňajúci opatrenie iné ako trest odňatia slobody.

Podľa odôvodnenia 20 sa dôvod odmietnutia stanovený v článku 9 ods. 1 písm. k) môže uplatňovať aj v prípadoch, keď osoba nebola uznaná vinnou z trestného činu, hoci príslušný orgán uplatnil opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody iné ako trest odňatia slobody ako dôsledok trestného činu.

5.5.12. Extrateritorialita [článok 9 ods. 1 písm. l)]

Rozsudok sa týka trestných činov, ktoré sa podľa práva vykonávajúceho štátu považujú za spáchané celkom alebo z väčšej alebo podstatnej časti na jeho území alebo na mieste porovnateľnom s jeho územím.

Podľa odôvodnenia 21 dôvod odmietnutia súvisiaci s teritorialitou by sa mal uplatňovať len vo výnimočných prípadoch a na účely čo najširšej spolupráce podľa ustanovení tohto rámcového rozhodnutia, pričom by sa mal zohľadniť jeho účel. Akékoľvek rozhodnutie uplatniť tento dôvod odmietnutia by malo vychádzať z analýzy jednotlivých prípadov a mali by mu predchádzať konzultácie medzi príslušnými orgánmi štátu pôvodu a vykonávajúceho štátu.

5.6. Čiastočné uznanie a vykonanie

Rámcové rozhodnutie vykonávajúcemu štátu umožňuje poradiť sa s príslušným orgánom štátu pôvodu s cieľom dosiahnuť dohodu o čiastočnom uznaní a vykonaní trestu namiesto odmietnutia spolupráce v prípade, keď nie je možné úplné uznanie (článok 10).

V jednotlivých prípadoch sa štáty môžu dohodnúť na čiastočnom uznaní a výkone trestu v súlade s podmienkami, ktoré si stanovia, ak takéto uznanie a výkon nespôsobia predĺženie trestu. V prípade, že takáto dohoda neexistuje, osvedčenie sa vezme späť.

6. **Odovzdávanie odsúdených osôb**

6.1. *Lehoty na fyzické odovzdanie*

V zásade, ak sa odsúdená osoba nachádza v štáte pôvodu, odovzdanie sa uskutoční v čase dohodnutom medzi štátom pôvodu a vykonávajúcim štátom, najneskôr však do 30 dní po tom, čo vykonávajúci štát prijal konečné rozhodnutie o uznaní rozsudku, pokiaľ odovzdaniu nebránia nepredvídané okolnosti (článok 15 ods. 1).

Ak odovzdaniu odsúdenej osoby v lehote stanovenej v článku 15 ods. 1 bránia nepredvídané okolnosti, príslušné orgány štátu pôvodu a vykonávajúceho štátu sa bezodkladne navzájom kontaktujú. Odovzdanie sa uskutoční, len čo tieto okolnosti prestanú existovať. Príslušný orgán štátu pôvodu bezodkladne informuje príslušný orgán vykonávajúceho štátu a dohodnú sa na novom dátume odovzdania. V tomto prípade sa odovzdanie uskutoční do 10 dní od dohodnutého nového dátumu (článok 15 ods. 2).

6.2. *Prevoz cez iný členský štát*

S cieľom zabezpečiť neobmedzený prevoz odsúdenej osoby zo štátu pôvodu do vykonávajúceho štátu cez územie ďalších členských štátov, štát pôvodu zašle kópiu osvedčenia spolu so žiadosťou o prevoz príslušným členským štátom, ktoré prevoz povoľia. Členský štát, ktorý bol požiadaný o povolenie prevozu, oznámi svoje rozhodnutie, ktoré prijme najneskôr do jedného týždňa po doručení žiadosti o prevoz (článok 16 ods. 1 až ods. 3).

Zaslanie kópie osvedčenia a žiadosť o prevoz sa nevyžadujú v prípade leteckej prepravy bez plánovaného medzipristátia na území jedného alebo viacerých členských štátov (porovnaj článok 16 ods. 5).

6.3. *Náklady na odovzdanie*

Náklady, ktoré vzniknú pri uplatňovaní rámcového rozhodnutia, znáša vykonávajúci štát okrem nákladov na odovzdanie odsúdenej osoby do vykonávajúceho štátu a nákladov, ktoré vzniknú výlučne na území štátu pôvodu, ktoré znáša štát pôvodu (článok 24).

6.4. *Cestovné doklady*

Vystavenie cestovných dokladov, hoci sa v texte rámcového rozhodnutia nespomína, je dôležitým prvkom jeho plynulého uplatňovania v praxi. Platný cestovný doklad sa považuje za kľúčovú a nevyhnutnú podmienku odovzdania (podrobnejšie informácie sa nachádzajú v príručke EuroPris „Resource Book on the Transfer of Prisoners“) ⁽⁶⁴⁾.

7. **Výkon trestu**

7.1. *Právo, ktorým sa riadi výkon*

V rámcovom rozhodnutí sa jasne stanovuje, že výkon trestu sa riadi právom vykonávajúceho štátu. Orgány vykonávajúceho štátu sú ako jediné príslušné rozhodovať o postupoch výkonu a určovať všetky s tým súvisiace opatrenia vrátane dôvodov na predčasné a podmieňané prepustenie (článok 17).

7.2. *Skrátenie trestu*

Príslušný orgán vykonávajúceho štátu započíta do celkovej dĺžky odňatia slobody, ktorá sa má vykonať, celé obdobie odňatia slobody, ktoré sa už vykonalo v súvislosti s trestom, na ktorý sa vzťahuje vynesený rozsudok (článok 17 ods. 2) ⁽⁶⁵⁾.

7.3. *Predčasné a podmieňané prepustenie*

Čas, ktorý odsúdená osoba v skutočnosti strávi vo väzení závisí vo veľkej miere od ustanovení o predčasnom a podmieňanom prepustení vo vykonávajúcim štáte. V tejto oblasti sú medzi členskými štátmi značné rozdiely: napríklad v niektorých členských štátoch dochádza k prepusteniu odsúdenej osoby po uplynutí dvoch tretín trestu, v iných po uplynutí jednej tretiny ⁽⁶⁶⁾.

Príslušný orgán vykonávajúceho štátu na žiadosť informuje príslušný orgán štátu pôvodu o uplatniteľnom ustanovení o možnom predčasnom alebo podmieňanom prepustení. Štát pôvodu môže po poskytnutí týchto informácií súhlasiť s uplatnením takýchto ustanovení alebo sa môže rozhodnúť vziať osvedčenie späť a ukončiť proces odovzdávania (článok 17 ods. 3).

Členské štáty majú možnosť stanoviť, že pri každom rozhodnutí o predčasnom alebo podmieňanom prepustení sa môže brať ohľad aj na tie ustanovenia vnútroštátneho práva uvedené štátom pôvodu, podľa ktorých má daná osoba nárok na predčasné alebo podmieňané prepustenie v istom stanovenom čase (článok 17 ods. 4).

Odporúča sa, aby vykonávajúci štát komunikoval jasne a štátu pôvodu a odsúdenej osobe vysvetlil platné ustanovenia týkajúce sa podmieňaného prepustenia. Uviesť iba uplatniteľné právne ustanovenia nemusí byť dostatočné.

7.4. *Amnestia, milosť*

Amnestiu alebo milosť môže odsúdenej osobe udeliť štát pôvodu, ako aj vykonávajúci štát (článok 19 ods. 1).

⁽⁶⁴⁾ <https://www.euopris.org/file/euopris-resource-book-on-the-transfer-of-sentenced-prisoners-under-eu-framework-decision-909/>

⁽⁶⁵⁾ Pokiaľ ide o otázku zohľadnenia vykonávajúcim štátom práce vykonanej vo väzení v štáte pôvodu, pozri rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 8. novembra 2016, Oğňanov, C-554/14, ECLI:EU:C:2016:835. V tomto prípade Súdny dvor rozhodol, že rámcové rozhodnutie sa má vykladať v tom zmysle, že mu odporuje vnútroštátne pravidlo, ktoré je vykladané takým spôsobom, že umožňuje vykonávajúcemu štátu priznať odsúdenej osobe skrátenie dĺžky trestu z dôvodu práce, ktorú vykonala počas odňatia slobody v štáte pôvodu, hoci príslušné orgány štátu pôvodu v súlade so svojím právnym poriadkom takéto skrátenie trestu nepriznali.

⁽⁶⁶⁾ Pozri rozsudky ESJP z 15. marca 2005, Veermae/Fínsko, žiadosť č. 38704/03, a z 27. júna 2006, Szabo/Švédsko, žiadosť č. 28578/03. Európsky súd pre ľudské práva rozhodol, že možnosť *de facto* dlhšieho trestu odňatia slobody vo vykonávajúcim štáte sama osebe neznamená, že je pozbavenie osobnej slobody svojvoľné, pokiaľ trest, ktorý sa mal vykonať, neprekročil trest uložený v trestnom konaní v štáte, v ktorom bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok. ESJP však nevyklúčil možnosť, že *de facto* výrazne dlhší trest odňatia slobody môže byť podnetom na preskúmanie v zmysle článku 5 dohovoru EDLP a z toho dôvodu môže byť štát, v ktorom bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok, bráný na zodpovednosť v zmysle uvedeného článku. Na tento účel sa však musí preukázať, že existujú závažné dôvody domnievať sa, že dĺžka trestu, ktorý sa má vykonať vo vykonávajúcim štáte, by bola výrazne neúmerná v porovnaní s dĺžkou trestu, ktorý by sa vykonával v štáte, v ktorom bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok.

7.5. *Preskúmanie rozsudku*

V prípade žiadosti o preskúmanie rozsudku však o týchto žiadostiach môže rozhodnúť iba štát pôvodu (článok 19 ods. 2).

7.6. *Právo na vykonanie rozsudku*

Štát pôvodu nesmie pokračovať vo výkone trestu, keď sa už raz začal vykonávať vo vykonávajúcim štáte, okrem prípadov, keď sa právo vykonať trest vracia štátu pôvodu po tom, ako ho vykonávajúci štát informoval o čiastočnom nevykonaní trestu (článok 22).

7.7. *Komunikácia a povinnosti v oblasti poskytovania informácií*

Rámcové rozhodnutie obsahuje podrobný rozpis povinností štátu pôvodu aj vykonávajúceho štátu v oblasti poskytovania informácií pred aj po odovzdaní.

Príslušný orgán štátu pôvodu musí informovať príslušný orgán vykonávajúceho štátu o každom rozhodnutí alebo opatrení, v dôsledku ktorého prestáva byť daný trest s okamžitou platnosťou alebo po uplynutí istej lehoty vykonateľný (článok 20). V dôsledku toho príslušný orgán vykonávajúceho štátu ukončí výkon trestu ihneď po tom, ako prijal tieto informácie.

Príslušný orgán vykonávajúceho štátu bezodkladne informuje príslušný orgán štátu pôvodu akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje vyhotoviť písomný záznam (článok 21):

- a) o zaslaní rozsudku a osvedčenia príslušnému orgánu druhého členského štátu, pretože vykonávajúci štát nemá právomoc tento rozsudok uznať;
- b) o skutočnosti, že v praxi nemožno vykonať trest z dôvodu, že odsúdenú osobu nemožno po zaslaní rozsudku a osvedčenia vykonávajúcemu štátu nájsť na území vykonávajúceho štátu; v tomto prípade nie je vykonávajúci štát povinný trest vykonať;
- c) o konečnom rozhodnutí o uznaní rozsudku a výkone trestu spolu s dátumom rozhodnutia;
- d) o akomkoľvek rozhodnutí o odmietnutí uznania rozsudku alebo výkonu trestu založenom na dôvodoch odmietnutia (článok 9) spolu s dôvodmi rozhodnutia;
- e) o každom rozhodnutí prispôbiť trest (článok 8 ods. 2 alebo 3) spolu s dôvodmi rozhodnutia;
- f) o každom rozhodnutí o nevykonaní trestu v prípade udelenia amnestie alebo milosti (článok 19 ods. 1) spolu s dôvodmi rozhodnutia;
- g) o začiatku a skončení obdobia podmienenečného prepustenia, ak ho štát pôvodu uviedol v osvedčení;
- h) o úteku odsúdenej osoby z výkonu trestu;
- i) o vykonaní trestu, hneď ako bol ukončený.

8. **Zásada špeciality**

Odsúdenú osobu odovzdanú do vykonávajúceho štátu nemožno „stíhať, odsúdiť ani inak pozbaviť slobody za iný trestný čin spáchaný pred jej odovzdaním ako čin, v súvislosti s ktorým bola odovzdaná“ (článok 18).

Podľa odôvodnenia 23 sa zásada špeciality uplatňuje len v prípadoch, keď bola osoba odovzdaná do vykonávajúceho štátu. Nemala by sa preto uplatňovať v prípadoch, keď osoba nebola odovzdaná do vykonávajúceho štátu, napríklad ak osoba ušla do vykonávajúceho štátu.

Existuje však niekoľko konkrétnych výnimiek zo zásady špeciality (porovnaj článok 18 ods. 2). Odsúdenú osobu teda možno vo vykonávajúcim štáte trestne stíhať:

- a) ak osoba, ktorá mala možnosť opustiť územie vykonávajúceho štátu, tak neurobila do 45 dní od svojho prepustenia alebo sa vrátila na toto územie po tom, ako ho opustila;
- b) ak za trestný čin nemožno uložiť trest odňatia slobody ani ochranné opatrenie obmedzujúce osobnú slobodu;
- c) ak trestné stíhanie nevedie k použitiu opatrenia obmedzujúceho osobnú slobodu;

- d) ak by danej osobe bolo možné uložiť trest alebo opatrenie, ktoré nezahŕňa pozbavenie osobnej slobody, najmä peňažný trest alebo opatrenie uložené namiesto tohto trestu, i keď by tento trest alebo toto opatrenie mohli viesť k obmedzeniu jej osobnej slobody;
- e) ak osoba s odovzdaním súhlasí;
- f) ak sa daná osoba po odovzdaní výslovne vzdala uplatnenia zásady špeciality vo vzťahu k určitým trestným činom, ktoré predchádzali jej odovzdaniu. Vzdanie sa zásady špeciality sa vykoná pred príslušnými justičnými orgánmi vykonávajúcего štátu a zaznamená sa v súlade s vnútroštátnym právom tohto štátu. Vzdanie sa zásady špeciality sa musí vykonať spôsobom, z ktorého je zjavné, že k nemu došlo dobrovoľne a s plnou znalosťou dôsledkov. Na tento účel má táto osoba právo na právneho zástupcu;
- g) v iných prípadoch, ako sú prípady uvedené v predchádzajúcich písmenách, ak štát pôvodu poskytne súhlas.

Žiadosť o súhlas sa podáva príslušnému orgánu štátu pôvodu spoločne s údajmi uvedenými v článku 8 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 ⁽⁶⁷⁾ a jej prekladom. Súhlas sa udelí, ak by bola povinnosť odovzdania podľa uvedeného rámcového rozhodnutia 2002/584. Rozhodnutie sa prijme najneskôr do 30 dní po prijatí žiadosti. V prípadoch uvedených v článku 5 rámcového rozhodnutia 2002/584 ⁽⁶⁸⁾ vykonávajúci členský štát poskytne záruky, ktoré sú v tomto rozhodnutí stanovené (porovnaj článok 18 ods. 3).

ČASŤ III: RÔZNE USTANOVENIA

9. Komunikácia medzi príslušnými orgánmi v rôznych štádiách konania

Rámcové rozhodnutie umožňuje pravidelné porady medzi štátom pôvodu a vykonávajúcim štátom v rôznych štádiách procesu. Porada sa často stanovuje ako povinná súčasť konania v záujme posilnenia spolupráce.

1. Vykonávajúci štát musí vykonávať povinné porady so štátom pôvodu v prípadoch, keď má v úmysle využiť odmietnutie z dôvodov podľa článku 9 ods. 1 písm. a), b), c), i), k) a l) (článok 9 ods. 3).
2. Vykonávajúci štát sa môže v individuálnych prípadoch poradiť s príslušným orgánom štátu pôvodu s cieľom dosiahnuť dohodu o čiastočnom uznaní a vykonaní trestu namiesto odmietnutia spolupráce v prípade, keď nie je možné úplné uznanie (článok 10).
3. V prípade vzniku nepredvídaných okolností, ktoré bránia odovzdaniu v lehote, na ktorej sa štáty pôvodne dohodli, štát pôvodu a vykonávajúci štát sa musia navzájom poradiť a rozhodnúť o novej lehote odovzdania (článok 12 ods. 3).

Komunikácia medzi štátmi, ktoré sa zúčastňujú na konaní musí prebiehať „akýmkoľvek vhodnými prostriedkami“, napr. elektronickou poštou, telefonicky, písomne (pozri v tejto súvislosti aj odôvodnenie 18).

Úlohou Európskej justičnej siete a Eurojustu je uľahčovať komunikáciu medzi príslušnými orgánmi ⁽⁶⁹⁾.

⁽⁶⁷⁾ V súlade s článkom 8 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa poskytnú tieto informácie: a) totožnosť a štátna príslušnosť vyžadanej osoby; b) názov, adresa, telefónne a faxové číslo a e-mailová adresa vydávajúceho súdneho orgánu; c) dôkaz o vykonateľnom rozsudku, zatykači alebo inom vykonateľnom súdnom rozhodnutí s rovnakým účinkom; d) charakter a skutková podstata trestného činu; e) opis okolností, za ktorých bol trestný čin spáchaný, vrátane času, miesta a miery účasti vyžadanej osoby na trestnom čine; f) uložený trest, ak existuje konečný rozsudok, alebo určený rozsah trestov pre trestný čin podľa práva vydávajúceho členského štátu; g) prípadne iné následky trestného činu.

⁽⁶⁸⁾ Článok 5 rámcového rozhodnutia 2002/584 obsahuje tieto záruky:

- ak trestný čin, na základe ktorého bol vydaný európsky zatykač, je sankcionovaný doživotným trestom odňatia slobody alebo príkazom na doživotné ochranné opatrenie, výkon uvedeného zatykača môže podliehať podmienke, že vydávajúci členský štát má vo svojom právnom systéme ustanovenia na preskúmanie uloženého trestu alebo opatrenia, na základe žiadosti alebo najneskôr do 20 rokov, alebo na uplatnenie zmierňujúcich opatrení, o ktoré príslušná osoba môže požiadať podľa práva alebo praxe vydávajúceho členského štátu, zamerané na nevykonanie takéhoto trestu alebo opatrenia,
- ak osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač na účely trestného stíhania, je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcim členskom štáte, odovzdanie môže podliehať podmienke, že táto osoba bude po vypočutí vrátená do vykonávajúceho členského štátu s cieľom výkonu trestu alebo ochranného opatrenia, ktorý bol proti nej vydaný vo vydávajúcim členskom štáte.

⁽⁶⁹⁾ Pozri spoločný dokument EJS/Eurojustu s názvom „Európska justičná sieť a Eurojust – Čo pre vás môžeme urobiť?“, ktorý je k dispozícii na webovom sídle Európskej justičnej siete aj na webovom sídle Eurojustu.

10. Vzťah s inými dohodami

Rámcové rozhodnutie od 5. decembra 2011 nahradilo tieto nástroje, pokiaľ ide o odovzdávanie medzi členskými štátmi EÚ, pričom tieto nástroje ostali v platnosti medzi členskými štátmi a tretími krajinami (článok 26 ods. 1):

- dohovor Rady Európy z roku 1983 (zmluva č. 112) a jeho dodatkový protokol z roku 1997 (zmluva č. 167),
- Európsky dohovor Rady Európy o medzinárodnej platnosti trestných rozsudkov z roku 1970 (zmluva č. 70),
- hlava III, kapitola 5 Schengenského dohovoru z roku 1990 a
- Dohovor medzi členskými štátmi Európskych spoločenstiev o výkone cudzích trestov z roku 1991.

Členské štáty môžu naďalej uplatňovať alebo uzatvárať dvojstranné alebo viacstranné dohody alebo úpravy platné po 27. novembri 2008, pokiaľ umožňujú rozšíriť alebo prehĺbiť ciele tohto rámcového rozhodnutia a pomáhajú ďalšiemu zjednodušeniu alebo uľahčeniu postupov výkonu trestov (článok 26 ods. 2 a ods. 3). Členské štáty musia Rade a Komisii poskytnúť aktuálne informácie o takýchto uplatňovaných dvojstranných dohodách alebo o všetkých nových dohodách a úpravách, a to do troch mesiacov od ich podpísania (článok 26 ods. 4) ⁽⁷⁰⁾.

11. Vzťahy s inými nástrojmi v oblasti justičnej spolupráce v trestných veciach

11.1. Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV o európskom zatykači

Vzťah medzi rámcovým rozhodnutím 2008/909/SVV a rámcovým rozhodnutím 2002/584 je stanovený v článku 25 a v odôvodnení 12 rámcového rozhodnutia 2008/909/SVV.

V článku 4 ods. 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa stanovuje, že v prípade, ak bol európsky zatykač vydaný na účel výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ak sa požadovaná osoba zdržiava alebo je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcom štáte, tento štát môže vykonať tento trest alebo ochranné opatrenie v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi.

V článku 5 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa stanovuje, že v prípade ak osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač na účely trestného stíhania, je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcom členskom štáte, odovzdanie môže podliehať podmienke, že táto osoba bude po vypočutí vrátená do vykonávajúcего členského štátu s cieľom výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia, ktorý bol proti nej vydaný vo vydávajúcom členskom štáte ⁽⁷¹⁾.

Podľa článku 25 a odôvodnenia 12 rámcového rozhodnutia sa na výkon trestu v prípadoch, keď sa uplatňuje článok 4 ods. 6 a článok 5 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, primerane a v rozsahu zlučiteľnom s rámcovým rozhodnutím 2002/584 uplatní vnútroštátne právo, ktorým sa vykonáva rámcové rozhodnutie. To takisto znamená, že sa musia dodržať obmedzenia uvedené v pravidlách o prispôbení trestu (t. j. zásada nepretržitého výkonu stanovená v článku 8 rámcového rozhodnutia) ⁽⁷²⁾.

Súdny dvor takisto vysvetlil, že každé odmietnutie vykonať európsky zatykač podľa článku 4 ods. 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 predpokladá skutočný záväzok vykonávajúcего členského štátu zabezpečiť výkon trestu odňatia slobody uloženej vyžadanej osobe, v dôsledku čoho v každom prípade samotná okolnosť, že tento členský štát sa vyhlási za „pripravený“ zabezpečiť výkon tohto trestu, by sa nemala považovať za okolnosť, ktorá môže opodstatniť takéto odmietnutie ⁽⁷³⁾.

Z toho vyplýva, že akémukoľvek odmietnutiu vykonať európsky zatykač podľa článku 4 ods. 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 musí predchádzať preverenie zo strany vykonávajúcего súdneho orgánu, či možno naozaj vykonať uvedený trest podľa jeho vnútroštátneho práva, ktorým sa vykonáva rámcové rozhodnutie.

V prípade, ak vykonávajúci členský štát nemôže zabezpečiť samotné vykonanie, má povinnosť, aby sa zabránilo beztrestnosti dotknutej osoby, vykonať európsky zatykač, a teda odovzdať vyžiadanú osobu vydávajúcemu členskému štátu ⁽⁷⁴⁾.

⁽⁷⁰⁾ Takéto dvojstranné dohody v súčasnosti existujú medzi severskými krajinami (Švédsko, Dánsko a Fínsko) a medzi Slovenskom a Českou republikou.

⁽⁷¹⁾ Pozri v tejto súvislosti prejednávánú vec C-314/18: návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Rechtbank Amsterdam (Holandsko) 8. mája 2018 – Openbaar Ministerie/SF.

⁽⁷²⁾ Pozri v tejto súvislosti prejednávánú vec C-314/18: návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Rechtbank Amsterdam (Holandsko) 8. mája 2018 – Openbaar Ministerie/SF.

⁽⁷³⁾ Rozsudok Súdneho dvora z 29. júna 2017, Poplawski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, bod 22.

⁽⁷⁴⁾ Rozsudok Súdneho dvora z 29. júna 2017, Poplawski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, bod 22.

Informácie súvisiace so skorším EZ sa v osvedčení musia uviesť v rámečku pod písmenom f):

f) Vzťah k akémukoľvek predchádzajúcemu európskemu zatykaču (EZ):

- ☐ EZ bol vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia obmedzujúceho slobodu a vykonávajúci členský štát sa zaväzuje tento trest alebo opatrenie vykonať (článok 4 ods. 6 rámcového rozhodnutia o EZ).

Dátum vydania EZ a číslo (ak je k dispozícii):

.....

Názov orgánu, ktorý EZ vydal:

Dátum rozhodnutia o tom, že trest sa vykoná, a číslo, ak je k dispozícii:

Názov orgánu, ktorý vydal rozhodnutie, že sa trest vykoná:

- ☐ EZ bol vydaný na účely trestného stíhania osoby, ktorá je štátnym príslušníkom alebo má pobyt vo vykonávajúcim štáte, a vykonávajúci štát vydal túto osobu pod podmienkou, že sa táto osoba vráti späť do vykonávajúceho štátu s cieľom výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia, ktoré jej boli uložené v štáte pôvodu (článok 5 ods. 3 rámcového rozhodnutia o EZ).

Dátum rozhodnutia o vydaní osoby:

Názov orgánu, ktorý vydal rozhodnutie o vydaní:

Číslo rozhodnutia, ak je k dispozícii:

Dátum vydania osoby (ak je k dispozícii):

11.2. Iné nástroje

11.2.1. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2012/29/EÚ ⁽⁷⁵⁾ o právach obetí

Smernicou 2012/29/EÚ o právach obetí (ďalej len „smernica o právach obetí“) sa zabezpečuje informovanie obetí o prepustení páchateľa z väzby (článok 6 ods. 5 smernice o právach obetí). Navyše sa v článku 21 písm. h) a i) rámcového rozhodnutia stanovuje povinnosť vykonávajúceho štátu informovať štát pôvodu o úteku odsúdenej osoby z výkonu trestu a o jej prepustení (vykonanie trestu bolo ukončené). Neexistuje však právo obetí na informovanie o odovzdaní. V prípadoch, keď sa vie, že by to mohlo mať vplyv na práva obetí, sa odporúča, aby sa štát pôvodu o túto informáciu podelil s vykonávajúcim štátom.

11.2.2. Rámcové rozhodnutie Rady 2008/947/SVV ⁽⁷⁶⁾ o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na probačné rozhodnutia a alternatívne sankcie

Je dôležité rozlišovať medzi rámcovým rozhodnutím a rámcovým rozhodnutím 2008/947/SVV o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na probačné rozhodnutia a alternatívne sankcie (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2008/947“). V tomto zmysle sa v rámcovom rozhodnutí 2008/947/SVV jednoznačne objasňuje, že sa tento nástroj nevzťahuje na „výkon rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukládajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na ktoré sa vzťahuje rámcové rozhodnutie 2008/909/SVV“ [článok 1 ods. 3 písm. a) rámcového rozhodnutia 2008/947]. Okrem toho je pojem „alternatívna sankcia“ vymedzený ako „iná sankcia ako trest odňatia slobody, opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody alebo peňažná sankcia, ktorou sa ukladá povinnosť alebo pokyn“ (článok 2 ods. 4 rámcového rozhodnutia 2008/947).

⁽⁷⁵⁾ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2012/29/EÚ z 25. októbra 2012, ktorou sa stanovujú minimálne normy v oblasti práv, podpory a ochrany obetí trestných činov a ktorou sa nahrádza rámcové rozhodnutie Rady 2001/220/SVV (Ú. v. EÚ L 315, 14.11.2012, s. 57).

⁽⁷⁶⁾ Rámcové rozhodnutie Rady 2008/947/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky a probačné rozhodnutia na účely dohľadu nad probačnými opatreniami a alternatívnymi sankciami (Ú. v. EÚ L 337, 16.12.2008, s. 102).

Keď však jednotlivец nedodrží povinnosti a/alebo podmienky, ktoré mu boli uložené probačným opatrením alebo alternatívnou sankciou, a štát pôvodu následne tejto osobe uloží trest odňatia slobody, ktorý sa vykoná vo vykonávajúcim štáte (pozri v tejto súvislosti článok 14 ods. 4 a článok 17 rámcového rozhodnutia 2008/947), musí uplatniť rámcové rozhodnutie 2008/909, keďže rámcové rozhodnutie 2008/947 neposkytuje žiaden právny základ na výkon zahraničného trestu odňatia slobody.

Ďalším problémom, ktorý by sa mohol vyskytnúť, je otázka takzvaných „súhrnných trestov“, ktoré je možné uložiť na základe vnútroštátneho práva niektorých členských štátov. Občas rozsudok obsahuje trest, ktorý je sčasti trest odňatia slobody a sčasti podmienený trest (s probáciou alebo bez nej). V dôsledku toho by mohla vzniknúť situácia, v ktorej by sa od členského štátu mohlo požadovať, aby trest vykonával aj podľa rámcového rozhodnutia, aj podľa rámcového rozhodnutia 2008/947. Kombinované uplatňovanie obidvoch rámcových rozhodnutí by mohlo viesť k tomu, že bude možné postúpiť iba časť trestu. Členské štáty by mali takéto situácie posudzovať individuálne.

PRÍLOHA I

RÁMCOVÉ ROZHODNUTIE 2008/909/SVV, NEOFICIÁLNA KONSOLIDÁCIA

Text rámcového rozhodnutia v slovenskom jazyku

RÁMCOVÉ ROZHODNUTIE RADY 2008/909/SVV

z 27. novembra 2008

o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii

RADA EURÓPSKEJ ÚNIE,

so zreteľom na Zmluvu o Európskej únii, a najmä na jej článok 31 ods. 1 písm. a) a článok 34 ods. 2 písm. b),

so zreteľom na podnet Rakúskej republiky, Fínskej republiky a Švédskeho kráľovstva,

so zreteľom na stanovisko Európskeho parlamentu,

keďže:

- (1) Európska rada na zasadnutí v Tampere 15. a 16. októbra 1999 schválila zásadu vzájomného uznávania, ktorá sa má stať medzníkom justičnej spolupráce v občianskych aj v trestných veciach v rámci Únie.
- (2) Dňa 29. novembra 2000 Rada prijala v súlade so závermi z Tampere program opatrení, ktorými sa má vykonávať zásada vzájomného uznávania rozhodnutí v trestných veciach ⁽¹⁾, v ktorom vyzvala na zhodnotenie potreby moderných mechanizmov na vzájomné uznávanie konečných rozsudkov zahŕňajúcich pozbavenie osobnej slobody (opatrenie 14) a na rozšírené uplatňovanie zásady odovzdávania odsúdených osôb aj na osoby s pobytom v niektorom členskom štáte (opatrenie 16).
- (3) Haagsky program o posilňovaní slobody, bezpečnosti a spravodlivosti v Európskej únii ⁽²⁾ vyžaduje od členských štátov, aby dokončili program opatrení najmä v oblasti výkonu konečných rozsudkov, ktorými bol uložený trest odňatia slobody.
- (4) Všetky členské štáty ratifikovali Dohovor Rady Európy o odovzdávaní odsúdených osôb z 21. marca 1983. Podľa uvedeného dohovoru sa môžu odsúdené osoby odovzdať na výkon zvyšku trestu len do štátu, ktorého sú štátnymi príslušníkmi, a len s ich súhlasom a so súhlasom dotknutých štátov. Dodatokový protokol k uvedenému dohovoru z 18. decembra 1997, ktorý umožňuje za určitých podmienok odovzdanie aj bez súhlasu dotknutej osoby, neratifikovali všetky členské štáty. Ani jeden z týchto nástrojov neukladá základnú povinnosť prevziať odsúdené osoby na výkon trestu alebo opatrenia.
- (5) Procesné práva v trestnom konaní sú v rámci justičnej spolupráce kľúčovým prvkom zabezpečenia vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi. Vzťahy medzi členskými štátmi, pre ktoré je charakteristická osobitná vzájomná dôvera v právne systémy ostatných členských štátov, umožňujú vykonávajúcemu štátu uznávať rozhodnutia prijaté orgánmi štátu pôvodu. Uvažovať by sa preto malo o ďalšom rozvoji spolupráce týkajúcej sa výkonu rozsudkov v trestných veciach, ktorá je stanovená v nástrojoch Rady Európy, najmä ak sa takýto rozsudok uplatňuje proti občanom Únie, ak boli odsúdení na trest odňatia slobody alebo opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody v inom členskom štáte. Bez ohľadu na potrebu poskytnúť odsúdenej osobe primerané ochranné opatrenia by základnou podmienkou jej účasti na konaní už nemal byť vo všetkých prípadoch jej súhlas so zaslaním rozsudku do iného členského štátu na účely jeho uznania a výkonu uloženého trestu.

⁽¹⁾ Ú. v. ES C 12, 15.1.2001, s. 10.

⁽²⁾ Ú. v. EÚ C 53, 3.3.2005, s. 1.

- (6) Toto rámcové rozhodnutie by sa malo vykonávať a uplatňovať takým spôsobom, ktorý umožňuje dodržiavanie všeobecných zásad rovnosti, spravodlivosti a primeranosti.
- (7) Článok 4 ods. 1 písm. c) obsahuje ustanovenie o vlastnom uvážení, ktoré umožňuje zaslanie rozsudku a osvedčenia napríklad členskému štátu, ktorého je odsúdená osoba štátnym príslušníkom v iných prípadoch, ako sú stanovené v odseku 1 písm. a) a b), alebo členskému štátu, kde odsúdená osoba žije, v ktorom sa nepretržite oprávnenne zdržiava najmenej päť rokov a v ktorom si zachová právo na trvalý pobyt.
- (8) V prípadoch uvedených v článku 4 ods. 1 písm. c) zaslanie rozsudku a osvedčenia vykonávajúcemu štátu podlieha poradiam medzi príslušnými orgánmi štátu pôvodu a vykonávajúcemu štátu a súhlasu príslušného orgánu vykonávajúcemu štátu. Príslušné orgány by mali prihliadať na také prvky, ako je napríklad dĺžka pobytu alebo iné väzby na vykonávajúci štát. V prípadoch, keď by odsúdená osoba mohla byť odovzdaná do členského štátu a tretej krajiny podľa vnútroštátnych právnych predpisov alebo medzinárodných nástrojov, príslušné orgány štátu pôvodu a vykonávajúcemu štátu by mali v rámci porád zvážiť, či by výkon vo vykonávajúcom štáte poslúžil cieľu sociálnej nápravy lepšie než výkon v tretej krajine.
- (9) Výkon trestu vo vykonávajúcom štáte by mal posilniť možnosť sociálnej nápravy odsúdenej osoby. Aby sa príslušný orgán štátu pôvodu presvedčil, že výkon trestu vykonávajúcim štátom poslúži účelu uľahčenia sociálnej nápravy odsúdenej osoby, mal by zvážiť také prvky, ako sú napríklad väzby dotknutej osoby na vykonávajúci štát, či ho považuje za miesto svojich rodinných, jazykových, kultúrnych, spoločenských alebo hospodárskych či iných väzieb na vykonávajúci štát.
- (10) Vyjadrenie odsúdenej osoby uvedené v článku 6 ods. 3 môže byť užitočné najmä pri uplatňovaní článku 4 ods. 4. Slovo „najmä“ by sa malo vzťahovať aj na prípady, keď by vyjadrenie odsúdenej osoby zahŕňalo informácie, ktoré by mohli byť relevantné v súvislosti s dôvodmi odmietnutia uznania alebo výkonu. Ustanovenia článku 4 ods. 4 a článku 6 ods. 3 nepredstavujú dôvod odmietnutia v súvislosti so sociálnou nápravou.
- (11) Poľsko potrebuje na riešenie praktických a materiálnych následkov odovzdávania poľských občanov odsúdených v iných členských štátoch viac času ako ostatné členské štáty najmä vzhľadom na zvýšenú mobilitu poľských občanov v rámci Únie. Z tohto dôvodu by sa mala ustanoviť dočasná výnimka obmedzená najviac na päť rokov.
- (12) Toto rámcové rozhodnutie by sa tiež malo primerane uplatňovať na výkon trestov v prípadoch podľa článku 4 ods. 6 a článku 5 ods. 3 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi⁽³⁾. To okrem iného znamená, že bez toho, aby bolo dotknuté uvedené rámcové rozhodnutie, vykonávajúci štát by mohol overiť existenciu dôvodov odmietnutia uznania a výkonu podľa článku 9 tohto rámcového rozhodnutia vrátane preskúmania obojstrannej trestnosti, ak štát pôvodu vydá vyhlásenie podľa článku 7 ods. 4 ako podmienku uznania a výkonu rozsudku na účely zváženia, či odsúdenú osobu odovzdá, alebo či vykoná trest v prípadoch podľa článku 4 ods. 6 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV.
- (13) Toto rámcové rozhodnutie rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané článkom 6 Zmluvy o Európskej únii a vyjadrené Chartou základných práv Európskej únie, najmä jej kapitolou VI. Žiadne ustanovenie tohto rámcového rozhodnutia by sa nemalo vykladať tak, že zakazuje odmietnutie výkonu rozhodnutia, ak existujú objektívne dôvody domnievať sa, že účelom trestu je potrestanie osoby z dôvodu jej pohlavia, rasy, vierovyznania, etnického pôvodu, štátnej príslušnosti, jazyka, politického zmýšľania alebo sexuálnej orientácie, alebo že postavenie tejto osoby môže byť ktorýmkoľvek z týchto dôvodov nepriaznivo ovplyvnené.
- (14) Toto rámcové rozhodnutie nebráni žiadnemu členskému štátu, aby uplatnil svoje ústavné pravidlá týkajúce sa riadneho procesu, slobody združovania, slobody tlače a slobody slova v iných médiách.
- (15) Toto rámcové rozhodnutie by sa malo uplatňovať v súlade s právom občanov Únie na voľný pohyb a pobyt na území členských štátov, ktoré udeľuje článok 18 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva.

(3) Ú. v. ES L 190, 18.7.2002, s. 1.

- (16) Toto rámcové rozhodnutie by sa malo uplatňovať v súlade s platnými právnymi predpismi Spoločenstva, najmä smernicami Rady 2003/86/ES ⁽⁴⁾ a 2003/109/ES ⁽⁵⁾ a smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES ⁽⁶⁾.
- (17) Ak sa v tomto rámcovom rozhodnutí odkazuje na štát, v ktorom odsúdená osoba „žije“, označuje to miesto, na ktoré je viazaná na základe zvyčajného pobytu a prvkov, ako sú rodinné, sociálne alebo pracovné väzby.
- (18) Pri uplatňovaní článku 5 ods. 1 by malo byť možné zaslať rozsudok alebo jeho overenú kópiu a osvedčenie príslušnému orgánu vo vykonávajúcim štáte akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje vyhotoviť písomný záznam, napríklad elektronickou poštou alebo faxom, za podmienok umožňujúcich vykonávajúcemu štátu overiť ich hodnovernosť.
- (19) V prípadoch uvedených v článku 9 ods. 1 písm. k) by vykonávajúcí štát mal zvážiť možnosť upraviť trest v súlade s týmto rámcovým rozhodnutím predtým, než odmietne uznať a vykonať trest zahŕňajúci opatrenie iné ako trest odňatia slobody.
- (20) Dôvod odmietnutia stanovený v článku 9 ods. 1 písm. k) sa môže uplatňovať aj v prípadoch, keď osoba nebola uznaná vinnou z trestného činu, hoci príslušný orgán uplatnil opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody iné ako trest odňatia slobody ako dôsledok trestného činu.
- (21) Dôvod odmietnutia súvisiaci s teritorialitou by sa mal uplatňovať len vo výnimočných prípadoch a na účely čo najširšej spolupráce podľa ustanovení tohto rámcového rozhodnutia, pričom by sa mal zohľadniť jeho účel. Akékoľvek rozhodnutie uplatniť tento dôvod odmietnutia by malo vychádzať z analýzy jednotlivých prípadov a konzultácií medzi príslušnými orgánmi štátu pôvodu a vykonávajúceho štátu.
- (22) Lehotu uvedenú v článku 12 ods. 2 by mali členské štáty uplatňovať tak, aby sa vo všeobecnosti konečné rozhodnutie vrátane odvolacieho konania dosiahlo do 90 dní.
- (23) V článku 18 ods. 1 sa uvádza, že s výhradou výnimiek uvedených v odseku 2 sa zásada špeciality uplatňuje len v prípadoch, keď bola osoba odovzdaná do vykonávajúceho štátu. Nemala by sa preto uplatňovať v prípadoch, keď osoba nebola odovzdaná do vykonávajúceho štátu, napríklad ak osoba ušla do vykonávajúceho štátu,

PRIJALA TOTO RÁMCOVÉ ROZHODNUTIE:

KAPITOLA I

VŠEOBECNÉ USTANOVENIA

Článok 1

Vymedzenia pojmov

Na účely tohto rámcového rozhodnutia:

- a) „rozsudok“ je konečné rozhodnutie alebo súdny príkaz štátu pôvodu, ktorým sa fyzickej osobe ukladá trest;
- b) „trest“ je akýkoľvek trest odňatia slobody alebo akékoľvek opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody uložené na určitý alebo neurčitý čas za trestný čin na základe trestného konania;

⁽⁴⁾ Ú. v. EÚ L 251, 3.10.2003, s. 12.

⁽⁵⁾ Ú. v. EÚ L 16, 23.1.2004, s. 44.

⁽⁶⁾ Ú. v. EÚ L 158, 30.4.2004, s. 77.

- c) „štát pôvodu“ je členský štát, v ktorom bol vydaný rozsudok;
- d) „vykonávajúci štát“ je členský štát, ktorému bol rozsudok zaslaný na účely jeho uznania a výkonu.

Článok 2

Určenie príslušných orgánov

1. Každý členský štát oznámi v prípade, že je štátom pôvodu alebo vykonávajúcim štátom, Generálnemu sekretariátu Rady orgán alebo orgány, ktoré sú podľa jeho vnútroštátneho práva príslušné v súlade s týmto rámcovým rozhodnutím.
2. Generálny sekretariát Rady sprístupní prijaté informácie všetkým členským štátom a Komisii.

Článok 3

Cieľ a rozsah pôsobnosti

1. Účelom tohto rámcového rozhodnutia je vytvoriť pravidlá, podľa ktorých členský štát s cieľom uľahčenia sociálnej nápravy odsúdenej osoby uzná rozsudok a vykoná trest.
2. Toto rámcové rozhodnutie sa uplatňuje v prípade, že sa odsúdená osoba nachádza v štáte pôvodu alebo vo vykonávajúcom štáte.
3. Toto rámcové rozhodnutie sa uplatňuje len na uznávanie rozsudkov a výkon trestov v zmysle tohto rámcového rozhodnutia. Skutočnosť, že popri tomto treste sa uložili pokuty a/alebo príkazy na konfiškáciu, ktoré ešte neboli uhradené, vymáhané ani vykonané, nie je dôvodom na nezaslanie rozsudku. Uznávanie a výkon takýchto pokút a príkazov na konfiškáciu v inom členskom štáte sa zakladá na nástrojoch uplatniteľných medzi členskými štátmi, najmä na rámcovom rozhodnutí Rady 2005/214/SVV z 24. februára 2005 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie ⁽⁷⁾ a rámcovom rozhodnutí Rady 2006/783/SVV zo 6. októbra 2006 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na príkazy na konfiškáciu ⁽⁸⁾.
4. Toto rámcové rozhodnutie neovplyvňuje ani nemení povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne zásady zakotvené v článku 6 Zmluvy o Európskej únii.

KAPITOLA II

UZNÁVANIE ROZSUDKOV A VÝKON TRESTOV

Článok 4

Kritériá na zaslanie rozsudku a osvedčenia inému členskému štátu

1. Za predpokladu, že odsúdená osoba je v štáte pôvodu alebo vo vykonávajúcom štáte, a za predpokladu, že dala svoj súhlas, ak sa tak vyžaduje podľa článku 6, možno rozsudok spolu s osvedčením, ktorého štandardné tlačivo je uvedené v prílohe I, zaslať jednému z nasledujúcich členských štátov:
 - a) členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije, alebo
 - b) členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba, ale nie je členským štátom, v ktorom žije, a do ktorého bude odsúdená osoba vyhostená po prepustení z výkonu trestu na základe vyhostenia alebo príkazu na vyhostenie zahrnutého do rozsudku alebo do rozhodnutia justičného alebo správneho orgánu, alebo akéhokoľvek iného opatrenia vyplývajúceho z rozsudku, alebo

⁽⁷⁾ Ú. v. EÚ L 76, 22.3.2005, s. 16.

⁽⁸⁾ Ú. v. EÚ L 328, 24.11.2006, s. 59.

c) akémukoľvek inému členskému štátu okrem členského štátu uvedeného v písmenách a) alebo b), ktorého príslušný orgán súhlasí so zaslaním rozsudku a osvedčenia tomuto členskému štátu.

2. Zaslanie rozsudku a osvedčenia sa môže uskutočniť, ak sa príslušný orgán štátu pôvodu, v prípade potreby po porade príslušných orgánov štátu pôvodu a vykonávajúceho členského štátu, presvedčil o tom, že výkon trestu zo strany vykonávajúceho štátu bude slúžiť na účely uľahčenia sociálnej nápravy odsúdenej osoby.

3. Pred zaslaním rozsudku a osvedčenia sa príslušný orgán štátu pôvodu môže akýmkoľvek vhodnými prostriedkami poradiť s príslušným orgánom vykonávajúceho štátu. Porada je povinná v prípadoch uvedených v odseku 1 písm. c). V takýchto prípadoch príslušný orgán vykonávajúceho štátu ihneď oznámi štátu pôvodu svoje rozhodnutie, či súhlasí so zaslaním rozsudku.

4. Počas takejto porady môže príslušný orgán vykonávajúceho štátu predložiť príslušnému orgánu štátu pôvodu odôvodnené stanovisko, že výkon trestu vo vykonávajúcom štáte by neslúžil na účely uľahčenia sociálnej nápravy a úspešného zaradenia odsúdenej osoby do spoločnosti.

Ak sa porady neuskutočnili, takéto stanovisko sa môže predložiť bezodkladne po zaslaní rozsudku a osvedčenia. Príslušný orgán štátu pôvodu zváži takéto stanovisko a rozhodne o prípadnom vzatí osvedčenia späť.

5. Vykonávajúcí štát môže na vlastný podnet požiadať štát pôvodu o zaslanie rozsudku spolu s osvedčením. Odsúdená osoba môže tiež požiadať príslušné orgány štátu pôvodu alebo vykonávajúceho štátu, aby začali konanie na zaslanie rozsudku a osvedčenia podľa tohto rámcového rozhodnutia. Žiadosti podané podľa tohto odseku nepredstavujú povinnosť štátu pôvodu zaslať rozsudok spolu s osvedčením.

6. Pri vykonávaní tohto rámcového rozhodnutia členské štáty prijímajú opatrenia, ktoré zohľadňujú predovšetkým účel uľahčenia sociálnej nápravy odsúdenej osoby a ktoré predstavujú pre príslušné orgány základ ich rozhodnutia, či budú súhlasiť so zaslaním rozsudku a osvedčenia v prípadoch podľa odseku 1 písm. c).

7. Každý členský štát môže oznámiť Generálnemu sekretariátu Rady buď pri prijatí tohto rámcového rozhodnutia, alebo neskôr, že vo vzťahu k ostatným členským štátom, ktoré urobili rovnaké oznámenie, nie je potrebný jeho predchádzajúci súhlas podľa odseku 1 písm. c) na zaslanie rozsudku a osvedčenia:

- a) ak odsúdená osoba žije a oprávnené sa nepretržite zdržiava najmenej päť rokov vo vykonávajúcom štáte a zachová si v tomto štáte právo na trvalý pobyt a/alebo
- b) ak je odsúdená osoba štátnym príslušníkom vykonávajúceho štátu v iných prípadoch, než sú prípady stanovené v odseku 1 písm. a) a b).

V prípadoch uvedených pod písmenom a) sa pod právom na trvalý pobyt rozumie, že dotknutá osoba:

- má právo na trvalý pobyt v príslušnom členskom štáte v súlade s vnútroštátnym právom, ktorým sa vykonávajú právne predpisy Spoločenstva prijaté na základe článkov 18, 40, 44 a 52 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, alebo
- má platné povolenie na pobyt ako osoba s trvalým alebo dlhodobým pobytom v príslušnom členskom štáte v súlade s vnútroštátnym právom, ktorým sa vykonávajú právne predpisy Spoločenstva prijaté na základe článku 63 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, pokiaľ ide o členské štáty, na ktoré sa takéto právne predpisy Spoločenstva vzťahujú, alebo v súlade s vnútroštátnym právom, pokiaľ ide o členské štáty, na ktoré sa tieto právne predpisy Spoločenstva nevzťahujú.

Článok 5

Zaslanie rozsudku a osvedčenia

1. Príslušný orgán štátu pôvodu zašle rozsudok alebo jeho overenú kópiu spolu s osvedčením priamo príslušnému orgánu vykonávajúceho štátu akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje vyhotoviť písomný záznam za podmienok umožňujúcich vykonávajúcemu štátu overiť jeho hodnovernosť. Originál rozsudku alebo jeho overená kópia a originál osvedčenia sa zašlú vykonávajúcemu štátu, ak o to požiada. Všetka úradná komunikácia prebieha priamo medzi uvedenými príslušnými orgánmi.

2. Osvedčenie musí podpísať a správnosť jeho obsahu musí overiť príslušný orgán štátu pôvodu.
3. Štát pôvodu zašle rozsudok spolu s osvedčením zakaždým len jednému vykonávajúcemu štátu.
4. Ak príslušný orgán štátu pôvodu nepozná príslušný orgán vykonávajúceho štátu, príslušný orgán štátu pôvodu vykoná všetky potrebné šetrenia, a to aj cez kontaktné miesta Európskej súdnej siete zriadené v jednotnej akcii Rady 98/428/SVV⁽⁹⁾, s cieľom získať od vykonávajúceho štátu informácie.
5. Ak orgán vykonávajúceho štátu, ktorému sa doručí rozsudok spolu s osvedčením, nemá právomoc ho uznať a prijať potrebné opatrenia na jeho výkon, zašle rozsudok spolu s osvedčením príslušnému orgánu z úradnej moci a informuje o tom príslušný orgán štátu pôvodu.

Článok 6

Stanovisko odsúdenej osoby a oznámenie pre odsúdenú osobu

1. Bez toho, aby bol dotknutý odsek 2, možno rozsudok spolu s osvedčením zaslať vykonávajúcemu štátu iba na účely jeho uznania a výkonu trestu so súhlasom odsúdenej osoby v súlade s právom štátu pôvodu.
2. Súhlas odsúdenej osoby sa nevyžaduje, ak sa rozsudok spolu s osvedčením postupuje:
 - a) členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije;
 - b) členskému štátu, do ktorého bude odsúdená osoba vyhostená po prepustení z výkonu trestu na základe príkazu na vyhostenie zahrnutého do rozsudku alebo justičného alebo správneho rozhodnutia, alebo akéhokoľvek iného opatrenia nadväzujúceho na rozsudok;
 - c) členskému štátu, do ktorého odsúdená osoba ušla alebo sa inak vrátila vzhľadom na trestné konanie vedené proti nej v štáte pôvodu alebo po odsúdení v tomto štáte pôvodu.
3. Vo všetkých prípadoch, keď sa odsúdená osoba stále nachádza v štáte pôvodu, poskytnie sa tejto osobe možnosť ústne alebo písomne vyjadriť svoje stanovisko. Ak to štát pôvodu považuje za potrebné z hľadiska veku odsúdenej osoby alebo jej fyzického alebo duševného stavu, poskytnie sa táto možnosť jej právnomu zástupcovi.

Pri prijímaní rozhodnutia o zaslaní rozsudku spolu s osvedčením sa zohľadní vyjadrenie odsúdenej osoby. Ak osoba využila možnosť ustanovenú v tomto odseku, jej vyjadrenie sa zašle vykonávajúcemu štátu najmä na účely článku 4 ods. 4. Ak odsúdená osoba vyjadrila svoje stanovisko ústne, štát pôvodu zabezpečí, aby vykonávajúcí štát mal k dispozícii písomný záznam tohto vyhlásenia.

4. Príslušný orgán štátu pôvodu oznámi odsúdenej osobe v jazyku, ktorému rozumie, že rozhodol o zaslaní rozsudku spolu s osvedčením prostredníctvom štandardného tlačiva oznámenia uvedeného v prílohe II. Ak sa odsúdená osoba nachádza vo vykonávajúcom štáte v čase tohto rozhodnutia, uvedené tlačivo sa zašle vykonávajúcemu štátu, ktorý zodpovedajúcim spôsobom o tom informuje túto osobu.
5. Odsek 2 písm. a) sa neuplatňuje na Poľsko ako štát pôvodu a ako vykonávajúcí štát v prípadoch, keď bol rozsudok vydaný pred uplynutím piatich rokov od 5. decembra 2011. Poľsko môže kedykoľvek oznámiť Generálnemu sekretariátu Rady, že už nebude využívať túto výnimku.

⁽⁹⁾ Ú. v. ES L 191, 7.7.1998, s. 4.

Článok 7

Obojstranná trestnosť

1. Ak za niektorý z trestných činov uvedených nižšie možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody alebo ochranné opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktorých horná hranica je najmenej tri roky, sú podľa podmienok tohto rámcového rozhodnutia a bez preskúmania obojstrannej trestnosti skutku dôvodom na uznanie rozsudku a vykonanie uloženého trestu tieto trestné činy podľa ich vymedzenia v práve štátu pôvodu:

- účasť na zločinnom spolčení,
- terorizmus,
- obchodovanie s ľuďmi,
- sexuálne vykorisťovanie detí a detská pornografia,
- nedovolené obchodovanie s omamnými a psychotropnými látkami,
- nedovolené obchodovanie so zbraňami, strelivom a výbušninami,
- korupcia,
- podvod vrátane podvodu týkajúceho sa finančných záujmov Európskych spoločenstiev v zmysle Dohovoru z 26. júla 1995 o ochrane finančných záujmov Európskych spoločenstiev ⁽¹⁰⁾,
- legalizácia príjmov z trestnej činnosti,
- falšovanie a pozmeňovanie meny vrátane eura,
- počítačová kriminalita,
- trestné činy proti životnému prostrediu vrátane nedovoleného obchodovania s ohrozenými živočíšnymi a rastlinnými druhmi, ich plemenami a odrodami,
- uľahčenie neoprávneného prekročenia štátnej hranice a neoprávneného pobytu,
- vražda, závažné ublíženie na zdraví,
- nedovolené obchodovanie s ľudskými orgánmi a tkanivami,
- únos, obmedzovanie osobnej slobody a branie rukojemníka,
- rasizmus a xenofóbia,
- organizovaná alebo ozbrojená krádež alebo lúpež,
- nedovolené obchodovanie s kultúrnymi predmetmi vrátane starožitností a umeleckých diel,
- podvodné konanie,
- vymáhanie peňazí alebo inej výhody a vydieranie,
- falšovanie a výroba nelegálnych kópií výrobkov,
- falšovanie a pozmeňovanie verejných listín a obchodovanie s nimi,
- falšovanie a pozmeňovanie platobných prostriedkov,
- nedovolené obchodovanie s hormonálnymi látkami a ďalšími prostriedkami na podporu rastu,
- nedovolené obchodovanie s jadrovými alebo rádioaktívnymi materiálmi,
- obchodovanie s odcudzenými vozidlami,
- znásilnenie,
- podpaľáčstvo,
- trestné činy podliehajúce právomoci Medzinárodného trestného súdu,
- nezákonné ovládnutie lietadla alebo plavidla,
- sabotáž.

2. Rada môže po porade s Európskym parlamentom za podmienok stanovených v článku 39 ods. 1 Zmluvy o Európskej únii kedykoľvek jednomyselne rozhodnúť o doplnení ďalších kategórií trestných činov do zoznamu ustanoveného v odseku 1. Rada na základe správy, ktorá sa jej predloží podľa článku 29 ods. 5 tohto rámcového rozhodnutia, preskúma, či sa má zoznam rozšíriť, alebo zmeniť a doplniť.

⁽¹⁰⁾ Ú. v. ES C 316, 27.11.1995, s. 49.

3. V prípade trestných činov neuvedených v odseku 1 môže vykonávajúci štát uznať rozsudok a vykonať trest s podmienkou, že súvisia so skutkami, ktoré sú podľa práva vykonávajúceho štátu tiež trestnými činmi, bez ohľadu na znaky trestného činu alebo spôsob opisu.

4. Každý členský štát môže pri prijatí tohto rámcového rozhodnutia alebo neskôr oznámiť Generálnemu sekretariátu Rady formou vyhlásenia, že odsek 1 nebude uplatňovať. Každé takéto vyhlásenie možno kedykoľvek vziať späť. Takéto vyhlásenia alebo stiahnutia vyhlásení sa uverejnia v Úradnom vestníku Európskej únie.

Článok 8

Uznávanie rozsudku a výkon trestu

1. Príslušný orgán vykonávajúceho štátu uzná rozsudok, ktorý mu bol zaslaný v súlade s článkom 4 a v súlade s postupom podľa článku 5, a bezodkladne prijme všetky potrebné opatrenia na výkon trestu, pokiaľ nerozhodne o uplatnení jedného z dôvodov odmietnutia uznania alebo výkonu, ktoré sú ustanovené v článku 9.

2. Pokiaľ je dĺžka trvania trestu nezlučiteľná s právom vykonávajúceho štátu, príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže rozhodnúť o prispôbení trestu, len ak tento trest prekračuje maximálnu sadzbu stanovenú pre podobné trestné činy podľa jeho vnútroštátneho práva. Upravený trest nesmie ísť pod maximálnu sadzbu stanovenú pre podobné trestné činy podľa vnútroštátneho práva vykonávajúceho štátu.

3. Pokiaľ je druh trestu nezlučiteľný s právom vykonávajúceho štátu z hľadiska jeho povahy, príslušný orgán vykonávajúceho štátu ho môže prispôbiť trestu alebo opatreniu za podobné trestné činy podľa svojho práva. Takýto trest alebo takéto opatrenie musia čo najviac zodpovedať trestu uloženému v štáte pôvodu, a preto sa trest nesmie zmeniť na peňažný trest.

4. Prispôbený trest nesmie sprísniť trest uložený v štáte pôvodu z hľadiska druhu alebo dĺžky.

Článok 9

Dôvody odmietnutia uznania alebo výkonu

1. Príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže odmietnuť uznanie rozsudku a vykonanie trestu, ak:

- a) osvedčenie uvedené v článku 4 je neúplné alebo zjavne nezodpovedá rozsudku a nebolo doplnené ani opravené v primeranej lehote stanovenej vykonávajúcim orgánom;
- b) kritériá stanovené v článku 4 ods. 1 nie sú splnené;
- c) by bol výkon trestu v rozpore so zásadou *ne bis in idem*;
- d) v prípade uvedenom v článku 7 ods. 3 a v prípade, že vykonávajúci štát urobil vyhlásenie podľa článku 7 ods. 4, v prípade uvedenom v článku 7 ods. 1 sa rozsudok týka skutkov, ktoré by podľa práva vykonávajúceho štátu nepredstavovali trestný čin. Vo vzťahu k daniam alebo poplatkom, clám a mene sa však vykonanie rozsudku nemôže odmietnuť z toho dôvodu, že právo vykonávajúceho štátu neupravuje rovnaký typ daní alebo ciel ani neobsahuje rovnaké ustanovenia týkajúce sa daní, poplatkov, ciel alebo meny ako právo štátu pôvodu;
- e) výkon trestu sa riadi právom vykonávajúceho štátu;
- f) podľa právnych predpisov vykonávajúceho štátu existuje imunita, ktorá znemožňuje výkon trestu;
- g) sa trest uložil osobe, ktorá podľa práva vykonávajúceho štátu vzhľadom na svoj vek nemohla byť trestne zodpovedná za svoje skutky, pre ktoré bol vynesený rozsudok;
- h) v čase, keď bol príslušnému orgánu vykonávajúceho štátu doručený rozsudok, je dĺžka trestu, ktorý sa má ešte vykonať, kratšia ako šesť mesiacov;

- i) podľa osvedčenia uvedeného v článku 4 sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, okrem prípadov, keď sa v osvedčení uvádza, že dotknutá osoba v súlade s ďalšími procesnými požiadavkami vymedzenými vo vnútroštátnom práve štátu pôvodu:
- i) bola včas:
- buď osobne predvolaná, a tým informovaná o stanovenom termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo sa jej inými prostriedkami skutočne doručili úradné informácie o stanovenom termíne a mieste konania takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že si bola vedomá plánovaného konania,
 - a
 - informovaná o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania,
- alebo
- ii) vedomá si plánovaného konania splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol buď vymenovaný dotknutou osobou, alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní skutočne obhajoval,
- alebo
- iii) po tom, ako sa jej doručilo rozhodnutie a bola výslovne poučená o práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového:
- výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok,
 - alebo
 - nepodala návrh na obnovu konania alebo odvolanie v rámci príslušnej lehoty;
- j) vykonávajúci štát pred prijatím rozhodnutia v súlade s článkom 12 ods. 1 predloží v súlade s článkom 18 ods. 3 žiadosť a štát pôvodu v súlade s článkom 18 ods. 2 písm. g) nesúhlasí, aby dotknutá osoba bola trestne stíhaná, odsúdená alebo akýmkoľvek iným spôsobom pozbavená osobnej slobody vo vykonávajúcim štáte za iný trestný čin spáchaný pred odovzdaním, než je trestný čin, pre ktorý bola táto osoba odovzdaná;
- k) uložený trest zahŕňa opatrenie týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré vykonávajúci štát nemôže bez ohľadu na článok 8 ods. 3 vykonať v súlade so svojím právnym systémom alebo svojím systémom zdravotnej starostlivosti;
- l) sa rozsudok týka trestných činov, ktoré sa podľa práva vykonávajúceho štátu považujú za spáchané celkom alebo z väčšej alebo podstatnej časti na jeho území alebo na mieste porovnateľnom s jeho územím.

2. Každé rozhodnutie podľa odseku 1 písm. l) vo vzťahu k trestným činom čiastočne spáchaným na území vykonávajúceho štátu alebo na mieste porovnateľnom s jeho územím prijíma príslušný orgán vykonávajúceho štátu za mimoriadnych okolností a na individuálnej báze, pričom sa zohľadňujú osobitné okolnosti prípadu, a najmä to, či sa veľká alebo podstatná časť daného konania uskutočnila v štáte pôvodu.

3. V prípadoch uvedených v odseku 1 písm. a), b), c), i), k) a l), skôr než sa prijme rozhodnutie o odmietnutí uznania rozsudku a výkonu trestu, príslušný orgán vykonávajúceho štátu sa akýmkoľvek vhodným spôsobom poradí s príslušným orgánom štátu pôvodu a prípadne ho požiada o bezodkladné poskytnutie ďalších potrebných informácií.

Článok 10

Čiastočné uznanie a vykonanie

1. Ak by príslušný orgán vykonávajúceho štátu mohol čiastočne uznať rozsudok a vykonať trest, môže sa predtým, než rozhodne o odmietnutí úplného uznania rozsudku a vykonania trestu, poradiť s príslušným orgánom štátu pôvodu s cieľom dosiahnuť dohodu ustanovenú v odseku 2.

2. Príslušné orgány štátu pôvodu a vykonávajúceho štátu sa môžu v jednotlivých prípadoch dohodnúť na čiastočnom uznaní a výkone trestu v súlade s podmienkami, ktoré si stanovia, ak takéto uznanie a výkon nespôsobia predĺženie trestu. V prípade, že takáto dohoda neexistuje, osvedčenie sa vezme späť.

Článok 11

Odklad uznania rozsudku

Ak je osvedčenie uvedené v článku 4 neúplné alebo zjavne nezodpovedá rozsudku, uznanie rozsudku sa môže vo vykonávajúcom štáte odložiť do uplynutia primeranej lehoty stanovenej vykonávajúcim štátom na doplnenie alebo opravu osvedčenia.

Článok 12

Rozhodnutie o výkone trestu a lehoty

1. Príslušný orgán vykonávajúceho štátu čo najrýchlejšie rozhodne, či sa rozsudok uzná a trest vykoná, a informuje o tom štát pôvodu, pričom ho tiež informuje o každom rozhodnutí o prispôbení trestu v súlade s článkom 8 ods. 2 a 3.
2. Pokiaľ neexistuje dôvod na odklad podľa článku 11 alebo článku 23 ods. 3, konečné rozhodnutie o uznaní rozsudku a výkone trestu sa prijme do 90 dní odo dňa doručenia rozsudku a osvedčenia.
3. Pokiaľ v mimoriadnych prípadoch príslušný orgán vykonávajúceho štátu nemôže dodržať lehotu v odseku 2, bezodkladne o tom akýmkoľvek spôsobom informuje príslušný orgán v štáte pôvodu s uvedením dôvodov omeškania a odhadovaného času potrebného na prijatie konečného rozhodnutia.

Článok 13

Vzatie osvedčenia späť

Pokiaľ sa nezačal výkon trestu vo vykonávajúcom štáte, štát pôvodu môže osvedčenie z tohto štátu vziať späť, pričom uvedie dôvody takehoto postupu. Vykonávajúcí štát po vzatí osvedčenia späť už trest nevykonáva.

Článok 14

Predbežná väzba

Ak sa odsúdená osoba nachádza vo vykonávajúcom štáte, na žiadosť štátu pôvodu môže vykonávajúcí štát pred dorúčením rozsudku a osvedčenia alebo pred rozhodnutím o uznaní rozsudku a výkone trestu zadržať odsúdenú osobu alebo prijať akékoľvek iné opatrenie na zabezpečenie toho, aby odsúdená osoba zostala do rozhodnutia o uznaní rozsudku a výkone trestu na jeho území. Dĺžka trestu sa nesmie predĺžiť v dôsledku obdobia stráveného vo väzbe z dôvodu tohto ustanovenia.

Článok 15

Odovzdávanie odsúdenej osoby

1. Ak sa odsúdená osoba nachádza v štáte pôvodu, odovzdá sa vykonávajúcemu štátu v čase dohodnutom príslušnými orgánmi štátu pôvodu a vykonávajúceho štátu, avšak najneskôr do 30 dní po tom, čo vykonávajúcí štát prijal konečné rozhodnutie o uznaní rozsudku a výkone trestu.

2. Ak odovzdaniu odsúdenej osoby v lehote stanovenej v odseku 1 bránia nepredvídané okolnosti, príslušné orgány štátu pôvodu a vykonávajúceho štátu sa bezodkladne navzájom kontaktujú. Odovzdanie sa uskutoční, len čo tieto okolnosti prestanú existovať. Príslušný orgán štátu pôvodu bezodkladne informuje príslušný orgán vykonávajúceho štátu a dohodnú sa na novom dátume odovzdania. V tomto prípade sa odovzdanie uskutoční do 10 dní od dohodnutého nového dátumu.

Článok 16

Prevoz

1. Každý členský štát v súlade so svojím právom povolí prevoz odsúdenej osoby, ktorú odovzdávajú do vykonávajúceho štátu, cez svoje územie pod podmienkou, že mu štát pôvodu zaslal kópiu osvedčenia uvedeného v článku 4 spolu so žiadosťou o prevoz. Žiadosť o prevoz a osvedčenie možno zaslať akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje vyhotoviť písomný záznam. Na žiadosť členského štátu, ktorý prevoz povoľuje, štát pôvodu poskytne preklad osvedčenia do jedného z jazykov uvedených v žiadosti, ktoré členský štát požiadaný o povolenie prevozu prijíma.

2. Pri prijatí žiadosti o povolenie prevozu členský štát, ktorý bol požiadaný o prevoz, informuje štát pôvodu, ak nemôže zaručiť, že odsúdená osoba nebude stíhaná alebo okrem prípadov uvedených v predchádzajúcom odseku nebude zadržaná alebo inak podrobená akémukoľvek obmedzeniu jej slobody na území tohto členského štátu, ktorý má povoliť prevoz, za akýkoľvek spáchaný trestný čin alebo uložený trest pred jeho odchodom z územia štátu pôvodu. V takomto prípade môže štát pôvodu svoju žiadosť vziať späť.

3. Členský štát, ktorý bol požiadaný o povolenie prevozu, rovnakým postupom oznámi svoje rozhodnutie, ktoré prijme prioritne a najneskôr do jedného týždňa po doručení žiadosti. Takéto rozhodnutie sa môže odložiť, kým sa členskému štátu, ktorý bol požiadaný o povolenie na prevoz, nezašle preklad, ak sa takýto preklad vyžaduje podľa odseku 1.

4. Členský štát, ktorý bol požiadaný o povolenie prevozu, môže ponechať odsúdenú osobu vo väzbe len tak dlho, ako to vyžaduje prevoz cez jeho územie.

5. Žiadosť o prevoz sa nevyžaduje v prípade leteckej prepravy bez plánovaného medzipristátia. Ak však k neplánovanému medzipristátii dôjde, štát pôvodu poskytne informácie ustanovené v odseku 1 do 72 hodín.

Článok 17

Právo, ktorým sa riadi výkon

1. Výkon trestu sa riadi právom vykonávajúceho štátu. Pokiaľ odseky 2 a 3 neustanovujú inak, orgány vykonávajúceho štátu sú ako jediné príslušné rozhodovať o postupoch výkonu a určovať všetky s tým súvisiace opatrenia vrátane dôvodov na predčasné alebo podmienené prepustenie.

2. Príslušný orgán vykonávajúceho štátu započíta do celkovej dĺžky odňatia slobody, ktorá sa má vykonať, celé obdobie odňatia slobody, ktoré sa už vykonalo v súvislosti s trestom, na ktorý sa vzťahuje vynesený rozsudok.

3. Príslušný orgán vykonávajúceho štátu na žiadosť informuje príslušný orgán štátu pôvodu o uplatniteľných ustanoveniach o možnom predčasnom alebo podmienenom prepustení. Štát pôvodu môže súhlasiť s uplatnením takýchto ustanovení alebo môže osvedčenie vziať späť.

4. Členské štáty môžu stanoviť, že pri každom rozhodnutí o predčasnom alebo podmienenom prepustení sa môže brať ohľad aj na tie ustanovenia vnútroštátneho práva uvedené štátom pôvodu, podľa ktorých má daná osoba nárok na predčasné alebo podmienené prepustenie v istom stanovenom čase.

Článok 18

Zásada špeciality

1. Pokiaľ odsek 2 neustanovuje inak, nemožno osobu odovzdanú podľa tohto rámcového rozhodnutia do vykonávajúceho štátu stíhať, odsúdiť ani inak pozbaviť slobody za iný trestný čin spáchaný pred jej odovzdaním ako čin, v súvislosti s ktorým bola odovzdaná.

2. Odsek 1 sa neuplatňuje v týchto prípadoch:

- a) ak osoba, ktorá mala možnosť opustiť územie vykonávajúceho štátu, tak neurobila do 45 dní od svojho prepustenia alebo sa vrátila na toto územie po tom, ako ho opustila;
- b) ak za trestný čin nemožno uložiť trest odňatia slobody ani ochranné opatrenie obmedzujúce osobnú slobodu;
- c) ak trestné stíhanie nevedie k použitiu opatrenia obmedzujúceho osobnú slobodu;
- d) ak by danej osobe bolo možné uložiť trest alebo opatrenie, ktoré nezahŕňa pozbavenie osobnej slobody, najmä peňažný trest alebo opatrenie uložené namiesto tohto trestu, i keď by tento trest alebo toto opatrenie mohli viesť k obmedzeniu jej osobnej slobody;
- e) ak osoba s odovzdaním súhlasí;
- f) ak sa daná osoba po odovzdaní výslovne vzdala uplatnenia zásady špeciality vo vzťahu k určitým trestným činom, ktoré predchádzali jej odovzdaniu. Vzdanie sa zásady špeciality sa vykoná pred príslušnými justičnými orgánmi vykonávajúceho štátu a zaznamená sa v súlade s vnútroštátnym právom tohto štátu. Vzdanie sa zásady špeciality sa musí vykonať spôsobom, z ktorého je zrejmé, že k nemu došlo dobrovoľne a s plnou znalosťou dôsledkov. Na tento účel má táto osoba právo na právneho zástupcu;
- g) v iných prípadoch, ako sú prípady uvedené v písmenách a) až f), ak štát pôvodu poskytne súhlas v súlade s odsekom 3.

3. Žiadosť o súhlas sa podáva príslušnému orgánu štátu pôvodu spoločne s údajmi uvedenými v článku 8 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV a prekladom v súlade s jeho článkom 8 ods. 2 Súhlas sa udelí, ak by bola povinnosť odovzdania podľa uvedeného rámcového rozhodnutia. Rozhodnutie sa prijme najneskôr do 30 dní od doručenia žiadosti. V prípadoch uvedených v článku 5 uvedeného rámcového rozhodnutia vykonávajúci členský štát poskytne záruky, ktoré sú v tomto rozhodnutí ustanovené.

Článok 19

Amnestia, milosť, preskúmanie rozsudku

- 1. Amnestiu alebo milosť môže udeliť štát pôvodu, ako aj vykonávajúci štát.
- 2. O žiadostiach o preskúmanie rozsudku, ktorým sa ukladá trest, ktorý sa má vykonať podľa tohto rámcového rozhodnutia, môže rozhodnúť iba vykonávajúci štát.

Článok 20

Informácie od štátu pôvodu

1. Príslušný orgán štátu pôvodu bezodkladne informuje príslušný orgán vykonávajúceho štátu o každom rozhodnutí alebo opatrení, v dôsledku ktorého prestáva byť daný trest s okamžitou platnosťou alebo po uplynutí istej lehoty vykonateľný.

2. Príslušný orgán vykonávajúceho štátu ukončí výkon trestu ihneď po tom, ako ho príslušný orgán štátu pôvodu informuje o tomto rozhodnutí alebo opatrení uvedenom v odseku 1.

Článok 21

Informácie od vykonávajúceho štátu

Príslušný orgán vykonávajúceho štátu bezodkladne informuje príslušný orgán štátu pôvodu akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje vyhotoviť písomný záznam:

- a) o zaslaní rozsudku a osvedčenia príslušnému orgánu zodpovednému za jeho výkon v súlade s článkom 5 ods. 5;
- b) o skutočnosti, že v praxi nemožno vykonať trest z dôvodu, že odsúdenú osobu nemožno po zaslaní rozsudku a osvedčenia vykonávajúcemu štátu nájsť na území vykonávajúceho štátu; v tomto prípade nie je vykonávajúcí štát povinný trest vykonať;
- c) o konečnom rozhodnutí o uznaní rozsudku a výkone trestu spolu s dátumom rozhodnutia;
- d) o akomkoľvek rozhodnutí o odmietnutí uznania rozsudku alebo výkonu trestu v súlade s článkom 9 spolu s dôvodmi rozhodnutia;
- e) o každom rozhodnutí prispôbiť trest v súlade s článkom 8 ods. 2 alebo 3 spolu s dôvodmi rozhodnutia;
- f) o každom rozhodnutí o nevykonaní trestu z dôvodov uvedených v článku 19 ods. 1 spolu s dôvodmi rozhodnutia;
- g) o začiatku a skončení obdobia podmieneného prepustenia, ak ho štát pôvodu uviedol v osvedčení;
- h) o úteku odsúdenej osoby z výkonu trestu;
- i) o vykonaní trestu, hneď ako bol ukončený.

Článok 22

Dôsledky odovzdania odsúdenej osoby

- 1. Ak sa v odseku 2 neustanovuje inak, štát pôvodu nesmie pokračovať vo výkone trestu, keď sa už raz začal vykonávať vo vykonávajúcom štáte.
- 2. Právo vykonať trest sa vracia štátu pôvodu po tom, ako ho vykonávajúcí štát informoval o čiastočnom nevykonaní trestu podľa článku 21 písm. h).

Článok 23

Jazyky

- 1. Osvedčenie sa musí preložiť do úradného jazyka alebo niektorého z úradných jazykov vykonávajúceho štátu. Ktorýkoľvek členský štát môže buď pri prijatí tohto rámcového rozhodnutia, alebo neskôr uviesť vo vyhlásení uloženom na Generálnom sekretariáte Rady, že bude akceptovať preklad do jedného alebo viacerých iných úradných jazykov inštitúcií Európskej únie.
- 2. Ak sa v odseku 3 neustanovuje inak, preklad rozsudku sa nevyžaduje.
- 3. Ktorýkoľvek členský štát môže buď pri prijatí tohto rámcového rozhodnutia, alebo neskôr vo vyhlásení uloženom na Generálnom sekretariáte Rady uviesť, že ako vykonávajúcí štát môže bezodkladne po prijatí rozsudku a osvedčenia v prípade, že zistí, že obsah osvedčenia nie je dostatočný na to, aby rozhodol o výkone trestu, žiadať, aby sa k rozsudku alebo jeho podstatným častiam priložil preklad do úradného jazyka alebo niektorého z úradných jazykov vykonávajúceho štátu alebo do jedného alebo viacerých iných úradných jazykov inštitúcií Únie. Takáto žiadosť sa predloží v prípade potreby po porade príslušných orgánov štátu pôvodu a vykonávajúceho štátu s cieľom určiť podstatné časti rozsudku, ktoré je potrebné preložiť.

Rozhodnutie o uznaní rozsudku a výkone trestu sa môže odložiť, kým štát pôvodu nezašle jeho preklad vykonávajúcemu štátu, alebo ak sa vykonávajúci štát rozhodne preložiť rozsudok na vlastné náklady, kým sa nezabezpečí preklad.

Článok 24

Trovy konania

Náklady, ktoré vzniknú pri uplatňovaní tohto rámcového rozhodnutia, znáša vykonávajúci štát okrem nákladov na odovzdanie odsúdenej osoby do vykonávajúceho štátu a nákladov, ktoré vzniknú výlučne na výsostnom území štátu pôvodu.

Článok 25

Výkon trestov na základe európskeho zatykača

Bez toho, aby bolo dotknuté rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV, ustanovenia tohto rámcového rozhodnutia sa primerane uplatňujú, pokiaľ sú zlučiteľné s ustanoveniami uvedeného rámcového rozhodnutia na výkon trestov, v prípadoch, keď sa členský štát rozhodne vykonať trest v prípadoch podľa článku 4 ods. 6 uvedeného rámcového rozhodnutia alebo keď na základe článku 5 ods. 3 uvedeného rámcového rozhodnutia uložil podmienku, že odsúdená osoba sa musí vrátiť na výkon trestu do dotknutého členského štátu, aby sa zabránilo beztrestnosti dotknutej osoby.

KAPITOLA III

ZÁVEREČNÉ USTANOVENIA

Článok 26

Vzťah k iným dohodám a úpravám

1. Bez toho, aby bolo dotknuté ich uplatňovanie medzi členskými štátmi a tretími krajinami a ich prechodné uplatňovanie podľa článku 28, toto rámcové rozhodnutie nahrádza od 5. decembra 2011 zodpovedajúce ustanovenia nasledujúcich dohôd a úprav vo vzťahoch medzi členskými štátmi:

- Európsky dohovor o odovzdávaní odsúdených osôb z 21. marca 1983 a jeho dodatkový protokol z 18. decembra 1997,
- Európsky dohovor o medzinárodnej platnosti trestných rozsudkov z 28. mája 1970,
- hlava III, kapitola 5 Dohovoru z 19. júna 1990, ktorým sa vykonáva Schengenský dohovor zo 14. júna 1985 o postupnom zrušení kontrol na spoločných hraniciach,
- Dohovor medzi členskými štátmi Európskych spoločenstiev o výkone cudzích trestov z 13. novembra 1991.

2. Členské štáty môžu naďalej uplatňovať dvojstranné alebo viacstranné dohody alebo úpravy platné po 27. novembri 2008, pokiaľ tieto umožňujú rozšíriť alebo prehĺbiť ciele tohto rámcového rozhodnutia a pomáhajú ďalšiemu zjednodušeniu alebo uľahčeniu postupov výkonu trestov.

3. Členské štáty môžu po 5. decembri 2008 uzatvárať dvojstranné a viacstranné dohody alebo úpravy, pokiaľ tieto dohody alebo úpravy umožňujú rozšírenie alebo prehĺbenie predpisov tohto rámcového rozhodnutia a pomáhajú ďalej zjednodušovať alebo uľahčovať postupy výkonu trestov.

4. Členské štáty do 5. marca 2009 oznámia Rade a Komisii existujúce dohody a úpravy uvedené v odseku 2, v ktorých uplatňovaní si želajú pokračovať. Členské štáty tiež oznámia Rade a Komisii všetky nové dohody a úpravy, tak ako sú uvedené v odseku 3, do troch mesiacov od ich podpísania.

Článok 27

Územná pôsobnosť

Toto rámcové rozhodnutie sa uplatňuje na Gibraltár.

Článok 28

Prechodné ustanovenie

1. Na žiadosti doručené pred 5. decembrom 2011 sa naďalej uplatnia doterajšie právne nástroje o odovzdávaní odsúdených osôb. Žiadosti doručené po tomto dátume sa riadia pravidlami prijatými členskými štátmi na základe tohto rámcového rozhodnutia.
2. Každý členský štát však môže pri prijatí tohto rámcového rozhodnutia Radou vydať vyhlásenie, v ktorom uvedie, že v prípadoch, keď sa konečný rozsudok vydal pred dátumom, ktorý určí, bude ako štát pôvodu a vykonávajúci štát naďalej uplatňovať existujúce právne nástroje o odovzdávaní odsúdených osôb uplatniteľné pred 5. decembrom 2011. V prípade vydania takéhoto vyhlásenia sa tieto nástroje v takýchto prípadoch uplatňujú vo všetkých ostatných členských štátoch bez ohľadu na to, či urobili to isté vyhlásenie. Predmetný dátum nesmie byť neskorší než 5. december 2011. Uvedené vyhlásenie sa uverejní v Úradnom vestníku Európskej únie. Môže sa kedykoľvek odvolať.

Článok 29

Vykonávanie

1. Členské štáty prijímú opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia do 5. decembra 2011.
2. Členské štáty oznámia Generálnemu sekretariátu Rady a Komisii znenie ustanovení, ktorými transponujú do svojho vnútroštátneho práva povinnosti, ktoré sú im uložené týmto rámcovým rozhodnutím. Na základe správy, ktorú s použitím týchto informácií vypracuje Komisia, Rada zhodnotí najneskôr do 5. decembra 2012, do akej miery členské štáty dosiahli súlad s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.
3. Generálny sekretariát Rady informuje členské štáty a Komisiu o oznámeniach alebo vyhláseniach vydaných podľa článku 4 ods. 7 a článku 23 ods. 1 alebo 3.
4. Bez toho, aby bol dotknutý článok 35 ods. 7 Zmluvy o Európskej únii, členský štát, ktorý mal opakované ťažkosti s uplatňovaním článku 25 tohto rámcového rozhodnutia, ktoré sa nevyriešili dvojstrannými konzultáciami, to oznámi Rade a Komisii. Komisia na základe prijatých informácií a akýchkoľvek ďalších informácií, ktoré má k dispozícii, vypracuje správu, ktorej prílohou budú podnety, ktoré môže pokladať za potrebné na účely odstránenia týchto ťažkostí.
5. Do 5. decembra 2013 Komisia vypracuje správu na základe prijatých informácií, ktorej prílohou budú podnety, ktoré môže pokladať za potrebné. Rada na základe akejkoľvek správy od Komisie a akéhokoľvek podnetu preskúma predovšetkým článok 25, aby zvažila, či by ho mali nahradiť konkrétnejšie ustanovenia.

Článok 30

Nadobudnutie účinnosti

Toto rámcové rozhodnutie nadobúda účinnosť dňom jeho uverejnenia v Úradnom vestníku Európskej únie.

PRÍLOHA II

OSVEDCENIE K ODOVZDANIU

OSVEDČENIE

uvedené v článku 4 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii ⁽¹⁾

- a) * Štát pôvodu:
 * Vykonávajúci štát:

- b) Súd, ktorý vydal rozsudok ukladajúci trest, ktorý sa stal konečným:
 Úradný názov:
 Rozsudok bol vydaný (uved'te dátum v tvare: deň, mesiac, rok):
 Rozsudok sa stal konečným (uved'te dátum v tvare: deň, mesiac, rok):
 Číslo rozsudku (ak je k dispozícii):

- c) Informácie o orgáne, ktorý možno kontaktovať v prípade otázok týkajúcich sa tohto osvedčenia:
1. Druh orgánu: Vyznačte príslušné okienko:
☐ ústredný orgán:
☐ súd
☐ iný orgán
 2. Kontaktné údaje orgánu uvedeného v písmene c) bode 1:
 Úradný názov:
 Adresa:
 Tel. č.: (medzinárodná predvoľba) (miestna predvoľba)
 Fax: (medzinárodná predvoľba) (miestna predvoľba)
 Email: (ak je k dispozícii):
 3. Jazyky, v ktorých je možné s týmto orgánom komunikovať:
 4. Kontaktné údaje osoby (osôb), na ktoré sa možno obrátiť kvôli získaniu dodatočných informácií na účely výkonu rozsudku alebo dohody o postupe odovzdávania odsúdenej osoby (meno, titul/funkcia, tel. č., číslo faxu, emailová adresa), pokiaľ nie sú totožné s údajmi v bode 2:

- d) Údaje o osobe, ktorej bol uložený trest:
- Priezvisko:
 Krstné meno/mená:
 Rodné priezvisko (ak je známe):
 Prezývky (ak sú známe):

⁽¹⁾ Toto osvedčenie sa musí vyhotoviť v jednom z úradných jazykov vykonávajúceho štátu alebo v akomkoľvek inom jazyku, ktorý tento štát akceptuje, alebo sa do tohto jazyka musí preložiť.

Pohlavie:

Štátna príslušnosť:

Rodné číslo alebo číslo sociálneho poistenia (ak je k dispozícii):

Dátum narodenia:

Miesto narodenia:

Posledné známe adresy/miesta pobytu:

Jazyk(y), ktorému(ým) táto osoba rozumie (ak sú známe):

Odsúdená osoba sa nachádza:

☐ v štáte pôvodu a má sa odovzdať do vykonávajúceho štátu.

☐ vo vykonávajúcom štáte a výkon sa má uskutočniť v tomto štáte.

Dodatočné informácie (ak sú k dispozícii a ak je účelné ich poskytnutie):

1. Fotografia a odtlačky prstov odsúdenej osoby a/alebo kontaktné údaje osoby, na ktorú je možné sa obrátiť s cieľom získať takéto informácie:
.....
2. Druh a číslo preukazu totožnosti alebo pasu odsúdenej osoby:
.....
3. Druh a číslo povolenia na pobyt odsúdenej osoby:
.....
4. Iné relevantné informácie o rodinných, sociálnych a pracovných väzbách odsúdenej osoby k vykonávajúcemu štátu:
.....
.....

e) Žiadosť o predbežnú väzbu štátu pôvodu (ak sa odsúdená osoba nachádza vo vykonávajúcom štáte):

- ☐ Štát pôvodu žiada vykonávajúci štát o zadržanie odsúdenej osoby alebo o prijatie iného opatrenia na zabezpečenie toho, aby odsúdená osoba zostala do rozhodnutia o uznaní rozsudku a výkone trestu na jeho území.
- ☐ Štát pôvodu už požiadal vykonávajúci štát o zadržanie odsúdenej osoby alebo o prijatie iného opatrenia na zabezpečenie toho, aby odsúdená osoba zostala do rozhodnutia o uznaní rozsudku a výkone trestu na jeho území. Uveďte názov orgánu vo vykonávajúcom štáte, ktorý rozhodol o žiadosti o zatknutie odsúdenej osoby (ak je to uplatniteľné a ak je k dispozícii):
.....
.....
.....

f) Vzťah k akémukoľvek predchádzajúcemu európskemu zatykaču (EZ):

- ☐ EZ bol vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia obmedzujúceho slobodu a vykonávajúci členský štát sa zaväzuje tento trest alebo opatrenie vykonať (článok 4 ods. 6 rámcového rozhodnutia o EZ).
- Dátum vydania EZ a číslo (ak je k dispozícii):
.....
- Názov orgánu, ktorý EZ vydal:
- Dátum rozhodnutia o tom, že trest sa vykoná a číslo, ak je k dispozícii:
.....

Názov orgánu, ktorý vydal rozhodnutie, že sa trest vykoná:

.....

- ☐ EZ bol vydaný na účely trestného stíhania osoby, ktorá je štátnym príslušníkom alebo má pobyt vo vykonávajúcim štáte, a vykonávajúcí štát vydal túto osobu pod podmienkou, že sa táto osoba vráti späť do vykonávajúcего štátu s cieľom výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia, ktoré jej boli uložené v štáte pôvodu (článok 5 ods. 3 rámcového rozhodnutia o EZ).

Dátum rozhodnutia o vydaní osoby:

Názov orgánu, ktorý vydal rozhodnutie o vydaní:

Číslo rozhodnutia, ak je k dispozícii:

Dátum vydania osoby (ak je k dispozícii):

g) Dôvody zaslania rozsudku a osvedčenia [v prípade vyplnenia kolónky f) nie je potrebné vyplniť]:

Rozsudok a osvedčenie sa zasielajú vykonávajúcemu štátu, pretože orgán štátu pôvodu je presvedčený o tom, že výkon trestu zo strany vykonávajúcего štátu bude slúžiť na účely uľahčenia sociálnej nápravy odsúdenej osoby a:

- ☐ a) vykonávajúcí štát je štát, ktorého je odsúdená osoba štátnym príslušníkom a v ktorom žije.
- ☐ b) vykonávajúcí štát je štát, ktorého je odsúdená osoba štátnym príslušníkom a do ktorého bude odsúdená osoba vyhostená po prepustení z výkonu trestu na základe príkazu na vyhostenie zahrnutého do rozsudku alebo justičného či správneho rozhodnutia alebo akéhokoľvek iného opatrenia nadväzujúceho na rozsudok. Ak príkaz na vyhostenie nie je zahrnutý do rozsudku, uveďte názov orgánu, ktorý príkaz vydal, dátum jeho vydania a číslo rozhodnutia (ak je k dispozícii)
- ☐ c) vykonávajúcí štát je iný štát ako štát uvedený v písmene a) alebo b), ktorého príslušný orgán súhlasí so zasláním rozsudku a osvedčenia uvedenému štátu.
- ☐ d) vykonávajúcí štát urobil oznámenie podľa článku 4 ods. 7 rámcového rozhodnutia a
- ☐ je potvrdené, že podľa informácií príslušného orgánu štátu pôvodu odsúdená osoba žije a oprávnené sa nepretržite zdržiava najmenej päť rokov vo vykonávajúcim štáte a zachová si v tomto štáte právo na trvalý pobyt, a/alebo
- ☐ je potvrdené, že odsúdená osoba je štátnym príslušníkom vykonávajúcего štátu.

h) Rozsudok, ktorým sa ukladá trest:

1. Rozsudok zahŕňa spolu trestných činov.

Zhrnutie skutočností a opis okolností, za ktorých bol(-i) spáchaný(-é) trestný(-é) čin(-y), vrátane času a miesta a charakter účasti odsúdenej osoby na jeho (ich) spáchaní:

.....

.....

.....

.....

Skutková podstata a právna kvalifikácia trestného činu(činov) a príslušné zákonné ustanovenia, na základe ktorých bol vynesенý rozsudok:

.....

.....

.....

2. Ak trestný čin (trestné činy) uvedený(-é) pod písm. h) v bode 1 predstavuje(-ú) jeden alebo viacero z týchto trestných činov vymedzených právom štátu pôvodu, za ktoré v štáte pôvodu možno uložiť trest odňatia slobody alebo ochranné opatrenie obmedzujúce osobnú slobodu s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky, označte príslušné okienko (okienka):

- ☐ účasť na zločinnom spolčení,
- ☐ terorizmus,
- ☐ obchodovanie s ľuďmi,
- ☐ sexuálne vykorisťovanie detí a detská pornografia,
- ☐ nedovolené obchodovanie s omamnými a psychotropnými látkami,
- ☐ nedovolené obchodovanie so zbraňami, strelivom a výbušninami,
- ☐ korupcia,
- ☐ podvod vrátane podvodu týkajúceho sa finančných záujmov Európskych spoločností v zmysle Dohovoru z 26. júla 1995 o ochrane finančných záujmov Európskych spoločností,
- ☐ legalizácia príjmov z trestnej činnosti,
- ☐ falšovanie a pozmeňovanie meny vrátane eura,
- ☐ počítačová kriminalita,
- ☐ trestné činy proti životnému prostrediu vrátane nedovoleného obchodovania s ohrozenými živočíšnymi a rastlinnými druhmi, ich plemenami a odrodami,
- ☐ uľahčenie neoprávneného prekročenia štátnej hranice a neoprávneného pobytu,
- ☐ vražda, závažné ublíženie na zdraví,
- ☐ nedovolené obchodovanie s ľudskými orgánmi a tkanivami,
- ☐ únos, obmedzovanie osobnej slobody a branie rukojemníka,
- ☐ rasizmus a xenofóbia,
- ☐ organizovaná alebo ozbrojená krádež alebo lúpež,
- ☐ nedovolené obchodovanie s kultúrnymi predmetmi vrátane starožitností a umeleckých diel,
- ☐ podvodné konanie,
- ☐ vymáhanie peňazí alebo inej výhody a vydieranie,
- ☐ falšovanie a výroba nelegálnych kópií výrobkov,
- ☐ falšovanie a pozmeňovanie verejných listín a obchodovanie s nimi,
- ☐ falšovanie a pozmeňovanie platobných prostriedkov,
- ☐ nedovolené obchodovanie s hormonálnymi látkami a ďalšími prostriedkami na podporu rastu,
- ☐ nedovolené obchodovanie s jadrovými alebo rádioaktívnymi materiálmi,
- ☐ obchodovanie s odcudzenými vozidlami,
- ☐ znásilnenie,
- ☐ podpaľačstvo,
- ☐ trestné činy podliehajúce právomoci Medzinárodného trestného súdu,
- ☐ nezákonné ovládnutie lietadla alebo plavidla,
- ☐ sabotáž.

3. Ak trestný čin (trestné činy) uvedený(-é) v bode 1 nie je (sú) uvedený(-é) v bode 2 alebo ak sa rozsudok a osvedčenie zasielajú členskému štátu, ktorý vyhlásil, že bude preskúmať obojstrannú trestnosť (článok 7 ods. 4 rámcového rozhodnutia), uveďte úplný opis príslušného trestného činu (trestných činov):

.....
.....
.....

i) Štatút rozsudku, ktorým sa ukladá trest:

1. Uveďte, či sa dotknutá osoba osobne zúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia:

1. ☐ Áno, dotknutá osoba sa osobne zúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia.
2. ☐ Nie, dotknutá osoba sa osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia.

3. Ak ste zaškrtili bod 2, potvrdte, prosím, či ide o jeden z nasledujúcich prípadov:

- 3.1a. dotknutá osoba bola osobne predvolaná (deň/mesiac/rok), a tým informovaná o stanovenom termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, a bola informovaná o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania,

ALEBO

- 3.1b. dotknutá osoba nebola osobne predvolaná, ale sa jej inými prostriedkami skutočne doručili úradné informácie o stanovenom termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že táto osoba si bola vedomá plánovaného konania, a bola informovaná o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania,

ALEBO

- 3.2. dotknutá osoba, vedomá si plánovaného konania, splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol buď vymenovaný dotknutou osobou, alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní skutočne obhajoval,

ALEBO

- 3.3. rozhodnutie bolo dotknutej osobe doručené (deň/mesiac/rok) a dotknutá osoba bola výslovne poučená o práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového, a

- ☐ výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok,

ALEBO

- ☐ nepodala návrh na obnovu konania alebo odvolanie v rámci príslušnej lehoty.

4. Ak ste zaškrtili bod 3.1b, 3.2 alebo 3.3, uveďte informácie o tom, ako bola splnená príslušná podmienka:

.....

.....

2. Podrobnosti o dĺžke trestu:

- 2.1. Celková dĺžka trestu (v dňoch):

- 2.2. Celé obdobie obmedzenia osobnej slobody, ktoré sa už vykonalo v súvislosti s trestom, na ktorý sa vzťahuje vynesený rozsudok (v dňoch):

..... od (.....) (uveďte dátum, ku ktorému sa vykonal výpočet: deň, mesiac, rok):

- 2.3. Počet dní, ktorý sa má započítať do celkovej dĺžky trestu na základe iných dôvodov ako dôvodu uvedeného v bode 2.2. (napr. amnestií, milostí, zmiernení trestu atď. už udelených v súvislosti s týmto trestom):, od (uveďte dátum, ku ktorému sa vykonal výpočet: deň, mesiac, rok):

- 2.4. Dátum ukončenia výkonu trestu v štáte pôvodu:

- ☐ Neuplatňuje sa, pretože osoba nie je momentálne vo výkone trestu
- ☐ Osoba sa momentálne nachádza vo výkone trestu a trest bude podľa práva štátu pôvodu v plnom rozsahu vykonaný dňa (uveďte dátum v tvare: deň, mesiac, rok) ^(*):

3. Druh trestu:

- ☐ trest odňatia slobody
- ☐ opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody (uveďte):

.....

(*) Uveďte dátum, kedy by došlo k úplnému vykonaniu trestu (bez ohľadu na možnosť akejkoľvek formy predčasného a/alebo podmieneného prepustenia), ak by osoba ostala vo štáte pôvodu.

j) Informácie o predčasnom alebo podmienечnom prepustení:

1. Podľa práva štátu pôvodu má odsúdená osoba nárok na predčasné alebo podmienечné prepustenie po vykonaní:

- ☐ polovice trestu
☐ dvoch tretín trestu
☐ inej časti trestu (uveďte):

2. Príslušný orgán štátu pôvodu žiada o informácie o:

- ☐ uplatniteľných právnych ustanoveniach vykonávajúceho štátu o predčasnom alebo podmienечnom prepustení odsúdenej osoby,
☐ začiatku a skončení obdobia predčasného alebo podmienечného prepustenia.

k) Vyjadrenie odsúdenej osoby:

1. ☐ Odsúdenú osobu nemožno vypočuť, pretože sa už nachádza vo vykonávajúcom štáte.2. ☐ Odsúdená osoba sa nachádza v štáte pôvodu a:

- a) ☐ požiadala o zaslanie rozsudku a osvedčenia
☐ súhlasila so zaslaním rozsudku a osvedčenia
☐ nesúhlasila so zaslaním rozsudku a osvedčenia (uveďte dôvody poskytnuté odsúdenou osobou):

.....

b) ☐ Vyjadrenie odsúdenej osoby sa nachádza v prílohe.

☐ Vyjadrenie odsúdenej osoby už bolo zaslané vykonávajúcemu štátu dňa (uveďte dátum: deň, mesiac, rok):

l) Ďalšie okolnosti podstatné pre prípad (nepovinné informácie):

.....

m) Záverečné informácie

Znenie(-a) rozsudku(-ov) je(sú) pripojené k tomuto osvedčeniu ^(*).

Podpis orgánu, ktorý vydal osvedčenie a/alebo jeho zástupcu osvedčujúceho hodnovernosť obsahu osvedčenia:

.....

Meno:

Funkcia (titul/funkcia):

Dátum:

Odtlačok úradnej pečiatky (ak existuje):

(*) Orgán štátu pôvodu je povinný pripojiť všetky rozsudky týkajúce sa prípadu, ktoré sú nevyhnutné na získanie všetkých informácií o konečnom treste, ktorý sa má vykonať. Je možné tiež pripojiť akýkoľvek dostupný preklad rozsudku/rozsudkov.

PRÍLOHA III

OZNÁMENIE PRE ODSÚDENÚ OSOBU

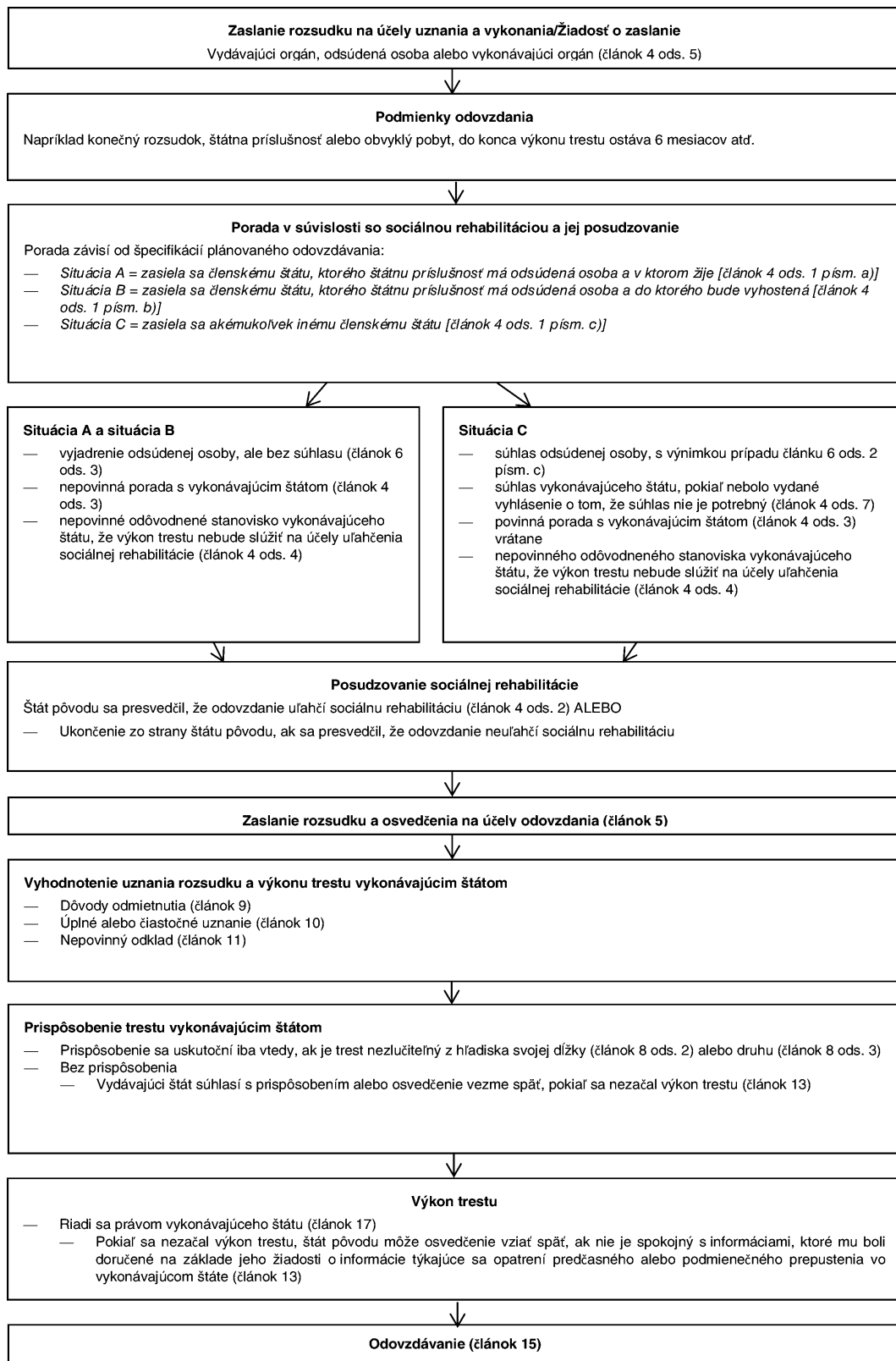
Týmto sa Vám oznamuje rozhodnutie (príslušný orgán štátu pôvodu) o zaslaní rozsudku (príslušný súd štátu pôvodu) z (dátum rozsudku) (referenčné číslo, ak je k dispozícii) (vykonávajúci štát) na účely jeho uznania a vykonania ním uloženého trestu v súlade s vnútroštátnym právom, ktorým sa vykonáva rámcové rozhodnutie Rady (2008/909/SVV) z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii.

Výkon trestu sa riadi právom (vykonávajúci štát). Orgány vykonávajúceho štátu sú príslušné rozhodovať o postupoch výkonu a určovať všetky s ním súvisiace opatrenia vrátane dôvodov na predčasné alebo podmienené prepustenie.

Príslušný orgán (vykonávajúci štát) započíta do celkovej dĺžky odňatia slobody, ktoré sa má vykonať, celé obdobie odňatia slobody, ktoré sa už vykonalo v súvislosti s trestom. Prispôsobenie trestu príslušným orgánom (vykonávajúci štát) možno vykonať, len ak je z hľadiska dĺžky alebo druhu tento trest nezlučiteľný s právom vykonávajúceho štátu. Prispôsobený trest nesmie sprísniť trest vynesený v (štát pôvodu) z hľadiska jeho druhu alebo dĺžky.

PRÍLOHA IV

VÝVOJOVÝ DIAGRAM K RÁMCOVÉMU ROZHODNUTIU 2008/909/SVV

PRÍLOHA V

ZDROJE INFORMÁCIÍ

- Informácie, ktoré o rámcovom rozhodnutí 2008/909/SVV poskytla Rada Európskej únie:
<https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-9618-2014-REV-1/en/pdf>.
- Informácie, ktoré poskytla Európska justičná sieť (EJS): zoznam príslušných orgánov, stav vykonávania a vyhlásenia členských štátov v súvislosti s rámcovým rozhodnutím 2008/909/SVV
<https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>.
- Správa Komisie Európskemu parlamentu a Rade o implementácii rámcových rozhodnutí 2008/909/SVV, 2008/947/SVV a 2009/829/SVV o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na probačné rozhodnutia a alternatívne sankcie a na rozhodnutia o opatreniach dohľadu ako alternatíve väzby v členských štátoch [COM(2014) 57 final z 5.2.2014].
<https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libdocumentproperties.aspx?Id=1222>.
- Pracovný dokument útvarov Komisie – Tabuľky „Súčasný stav“ a „Vyhlásenia“, sprievodný dokument k: „správe Komisie Európskemu parlamentu a Rade o implementácii rámcových rozhodnutí 2008/909/SVV, 2008/947/SVV a 2009/829/SVV o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na probačné rozhodnutia a alternatívne sankcie a na rozhodnutia o opatreniach dohľadu ako alternatíve väzby v členských štátoch – príloha k správe“ [SWD(2014) 34 final z 5.2.2014].
- Správy a odporúčania skupín odborníkov organizácie EuroPris týkajúce sa rámcového rozhodnutia 2008/909/SVV vrátane príručky EuroPris s praktickými návrhmi v súvislosti s odovzdávaním väzňov (Resource Book on the Transfer of Prisoners)
<http://www.europpris.org/>.
- Projekt STEPS 2 Resettlement (Support for Transfer of European Prison Sentences towards Resettlement – Podpora pre postupovanie trestov odňatia slobody v Európe v záujme presídlenia) zameraný na podporu účinného vykonávania rámcového rozhodnutia 2008/909/SVV prostredníctvom skúmania a analýzy právnych a praktických prekážok, ktoré môžu brániť jeho zavádzaniu a vykonávaniu vo všetkých členských štátoch.
<http://steps2.europpris.org/en/>.
- Štúdia Agentúry Európskej únie pre základné práva (FRA) o rámcovom rozhodnutí 2008/909/SVV s názvom „Výkon trestu odňatia slobody a jeho alternatívy: základné práva pri odovzdávaní osôb medzi členskými štátmi“
<http://fra.europa.eu/en/publication/2016/criminal-detention-and-alternatives-fundamental-rights-aspects-eu-cross-border>.

PRÍLOHA VI

ZOZNAM ROZSUDKOV SÚDNEHO DVORA TÝKAJÚCICH SA RÁMCOVÉHO ROZHODNUTIA 2008/909/SVV

C-573/17, Openbaar Ministerie/Daniel Adam Popławski („Popławski II“), (rozsudok z 24. júna 2019)

C-579/15, Popławski (rozsudok z 29. júna 2017)

C-582/15, van Vemde (rozsudok z 25. januára 2017)

C-289/15, Grundza (rozsudok z 11. januára 2017)

C-554/14, Ogňanov (rozsudok z 8. novembra 2016)

Prejednávané veci:

C-495/18: Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Najvyšší súd Slovenskej republiky (Slovensko) 30. júla 2018, YX

C-314/18: Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Rechtbank Amsterdam (Holandsko) 8. mája 2018, Openbaar Ministerie/SF

PRÍLOHA VII

ZOZNAM ROZSUDKOV SÚDNEHO DVORA TÝKAJÚCICH SA RÁMCOVÉHO ROZHODNUTIA 2002/584

C-573/17, Openbaar Ministerie/Daniel Adam Popławski („Popławski II“) (rozsudok z 24. júna 2019)

C-514/17, Sut (rozsudok z 13. decembra 2018)

C-327/18 PPU, RO (rozsudok z 19. septembra 2018)

C-220/18 PPU, ML (rozsudok z stredu 25. júla 2018)

C-268/17, AY (rozsudok z 25. júla 2018)

C-367/16, Piotrowski (rozsudok z 23. januára 2018)

C-404/15 a C-659/15 PPU, Aranyosi a Căldăraru (rozsudok z 5. apríla 2016)

C-237/15 PPU, Lanigan (rozsudok zo 16. júla 2015)

C-168/13 PPU, Jeremy F. (rozsudok z 30. mája 2013)

C-66/08, Kozłowski (rozsudok zo 17. júla 2008)

Prejednávané veci:

C-314/18: Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal úrad Rechtbank Amsterdam (Holandsko) 8. mája 2018, Openbaar Ministerie/SF

C-128/18: Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal súd Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (Nemecko) 16. februára 2018, Trestné konanie proti Dumitru-Tudor Dorobantu
